

LA NOVA CRONOLOGIA I L'APOCALIPSI

Andreu Marfull-Pujadas

Primera Edició

Novembre de 2015

VERSIÓ CATALANA

Treball fet pel projecte científic d'estudi i recerca "Nova Cronologia".

www.chronologia.org

1ª edició.

Autoedició. Barcelona. Novembre de 2015.

© del text, Andreu Marfull-Pujadas. 2015

Edició en format digital. Treball sense finalitats comercials.

Índex

Presentació	3
Qüestionar la validesa de la Història Oficial	3
LA NOVA CRONOLOGIA D'ANATOLY T. FOMENKO	8
Abans de començar, com enfocar aquesta lectura	8
Anatoly T. Fomenko i els seus col·laboradors	9
Origen de les investigacions	11
Els fonaments científics de la Nova Cronologia	12
Els eixos principals de la Nova Cronologia de la Història (1 ^a part)	22
Els eixos principals de la Nova Cronologia de la Història (2 ^a part)	29
Els eixos principals de la Nova Cronologia de la Història (3 ^a part)	32
Comentari	39
LA BABILÒNIA EGÍPCIA I EL SANT SEPULCRE	40
Baruch Spinoza (1632-1677), un retrat de la manipulació dels Textos Sagrats.....	40
Aproximació històrica a l'arqueologia científica	41
Petra (Palestina), integrada al Regne d'Amon	42
Babilònia (El Caire), ocupada pels Otomans el 1517.....	45
L'ocupació de Babilònia (El Caire) en el relat bíblic: l'Apocalipsi	47
Jerusalem, a Yoros (el Bòsfor) i a Palestina	49
EL CAPTIVERI DE BABILÒNIA A AVINYÓ	52
El captiveri de Babilònia d'Avinyó.....	52
El Papat d'Avinyó, senyal d'una autoritat anterior a Roma	54
<i>Jhesucrist</i> , un ideal del captiveri de Babilònia al marge dels Jueus.....	57
L'expansió i l'estigmatització del poble hebreu	57
BARCELONA I PARÍS, REFLEXOS DE BABILÒNIA	59
La Barcelona medieval, un relat a mida de la Nova Cronologia.....	59
Babilònia (El Caire), a Barcelona.....	61
L'Apocalipsi al Parc Güell de Barcelona.....	73
La Piràmide de Keops, un objectiu de Napoleó	77
El París de Napoleó vinculat a Barcelona a través del banquer Pau Gil	78

LA MEMÒRIA DE LA CATALUNYA OCCITANA	81
La Catalunya Occitana dins la Història d'Europa.....	81
La força de la Història real	85
La Companyia de Jesús i els Ferrer	86
Cristòfor Colom i Joan Cristòfor Colom i de la Cavalleria, al servei de Renat d'Anjou	87
Epíleg	90
Apunt final	99
Bibliografia	101

Agraïments

Voldria expressar el meu agraïment a la professora Vera Giovanna Bani. Gràcies a la seva implicació aquest treball forma part de les aportacions personals que, juntes, dinamitzen aquest singular projecte d'incorporar l'estudi crític de la Cronologia de la història a l'àmbit de la ciència. Aquest agraïment és extensible al professor Anatoly Timofeevich Fomenko (А.Т.Фоменко), per la confiança i la complicitat rebuda, així com per la seva generositat en compartir públicament la seva obra com a matemàtic historiador, i al conjunt dels seus col·laboradors, co-liderats per en Gleb Vladimirovich Nosovski (Г.В.Носовски).

Pel seu inestimable interès, voldria donar el meu especial agraïment als amics Daniel Bellò i Jordi Fité, a qui aquest treball deu part del seu valor, en la mesura que ha estat amb ells amb qui he compartit, comentat i analitzat en tot moment l'evolució de la seva investigació. A en Jordi li agraeixo la seva virtuosa capacitat d'abstracció de la realitat, i a en Daniel haver aprofundit fins a alguns dels seus episodis més significatius, com ara la relació entre la simbologia religiosa de la Història Antiga i el Cristianisme. Gràcies a ells he mantingut l'atenció i la motivació necessàries per donar cos a aquest treball. Altrament, tot i no compartir el rerefons d'aquesta investigació, aquest agraïment és extensible al Sr. Francisco José Morales-Roca, una de les majors dignitats nobiliàries d'Espanya i gran genealogista, amb un extens treball documental centrat en la noblesa i la història del Principat de Catalunya. Ha compartit a nivell personal part de la informació biogràfica inèdita aquí citada, així com interessants aportacions sobre la rellevància de la noblesa catalana i la monarquia catalano-aragonesa, especialment als segles XV i XVI.

Així mateix, diverses persones, com en Jordi Miravet, en Jaume Aymar i en Fra Valentí Serra, han participat generosament del seu procés de reflexió. En aquest sentit, tots ells i altres persones que m'han recolzat, han aportat valor i sentit al temps i l'esforç que ha requerit completar la recerca. De la mateixa manera, voldria fer un particular agraïment al conjunt d'investigadors catalans que miren d'analitzar la història del Principat de Catalunya, des d'una perspectiva crítica amb la història oficial que les institucions espanyoles han dirigit. A tots ells, en particular a l'entorn de la fundació Institut Nova Història (INH), dirigida per en Jordi Bilbeny, els he d'agrair la seva capacitat d'exposar fins a quin punt la història d'Espanya ha estat intervinguda per la Santa Inquisició. Ha estat gràcies a ells i a en Lluís Botinas, el director de l'organització Plural-21, que vaig entrar en contacte amb la Nova Cronologia d'Anatoly T. Fomenko.

Finalment, voldria fer el més sincer agraïment a la Carlota i als nostres fills, per la paciència, la comprensió i el suport que, en tot moment, he rebut d'ells.

Andreu Marfull-Pujadas

LA NOVA CRONOLOGIA I L'APOCALIPSI

Andreu Marfull-Pujadas (¹)

Presentació

Aquest treball s'emmarca en una Nova Cronologia de la Història global. Per aquest motiu, aquest treball de recerca és un text que, més enllà del fet que es pugui millorar, ampliar i corregir, és subjecte de controvertides línies d'exploració.

Segons mostra la Nova Cronologia, la Història Oficial amaga errors, duplicitats i una manipulació intencionada, per qüestions polítiques, nacionalistes o simbòliques, resultat del desenllaç de l'anomenada Edat Mitjana. Presenta el reflex d'una visió alternativa de la Història que afecta a Espanya i a tota l'Europa Occidental, en el marc de la Història del Cristianisme i del Món, que (pràcticament) no té res a veure amb la Història Oficial.

Qüestionar la validesa de la Història Oficial

La història és plena de buits, d'incògnites, que tot i l'aparició de nous documents i noves investigacions difícilment es poden aclarir del tot. Tanmateix, aquest procés és més complex quan es tracta de les històries antiga i medieval, en la mesura que la impremta, tal i com la coneixem avui en dia, va aparèixer a mitjans del segle XV. Fins aleshores va ser molt senzill reescriure el passat. En són una prova la gran quantitat de mites, llegendes i misteris que les envolten, des de l'origen de l'Antic Egipte fins al mite de Maria Magdalena medieval, tots ells vinculats als personatges bíblics i, en darrer terme, a la història de la iconografia cristiana.

¹ Andreu Marfull-Pujadas és arquitecte urbanista, doctorand en Geografia crítica a la Universitat Autònoma de Barcelona, on desenvolupa una tesi que enllaça les causes del capitalisme i la seva incidència territorial, aplicada al cas del pla de Barcelona, concretament al nucli de Sant Andreu de Palomar. És màster en gestió urbana, en direcció i gestió urbana i immobiliària, i en planificació i sostenibilitat, i ha cursat diferents estudis d'especialització en mobilitat, govern i administració de les ciutats. Des de fa quatre anys compagina la seva etapa formativa amb l'interès per la història de l'origen del capital simbòlic col·lectiu que impulsà a les nacions d'Europa mil anys enrere, juntament amb la institucionalització de l'Església Cristiana. L'any 2013 ha publicat el llibre *Causa catalana. Apuntes y Comas* (Marfull, 2013), així com diferents articles relacionats amb la història en àmbits d'abast local, i ha col·laborat puntualment en la redacció d'altres llibres en l'àmbit de la memòria històrica. andreumarfull@gmail.com

La documentació que ens ha arribat d'aleshores és limitada i molt susceptible d'haver estat distorsionada, més enllà del fet que cinc segles d'espoli de biblioteques han acabat de llimar les seves pròpies contradiccions i consolidar un relat a mida de qui n'ha pogut escriure la darrera paraula.

L'impacte de la lluita pel poder i la seva protecció, entre les societats organitzades i els poders fàctics, ha anat acompanyat d'una variada seqüència de valors que han donat diferents ordres morals, però que al seu torn ha provocat el deteriorament de nombrosos llegats i el sacrifici de grans obres, idees i persones. La caça de bruixes, l'arraconament de la dona en les esferes pública i religiosa, la destrucció de temples i monuments, de llibres i de mapes, i la fustigació pel control i el poder sobre els béns i les consciències ha estat constant al llarg de la nostra història.

Monarquia i Església, històricament, han estat davant d'aquesta manipulació. Ho han estat perquè han custodiat la gènesi dels valors institucionals i simbòlics fins al segle XIX, en el què els valors del progrés i l'emergent classe burgesa s'han afegit a la capitalització del poder de la història a escala global.

Les lloades missions iniciades al segle XVI -la conquesta i l'evangelització d'Amèrica- van requerir un ferri control de la llibertat de pensament. En el cas d'Espanya (o "les Espanyes") es disposà d'una estructura de poder excepcional que ha fomentat encara més aquest procés de distorsió de la memòria. Es tracta de la censura i la persecució de la Santa Inquisició Espanyola, que controlà (oficialment) absolutament tots els continguts publicats, ja fossin llibres teològics, biogràfics o literaris, al llarg dels segles XVI, XVII i XVIII, fins als inicis del segle XIX. Aquesta realitat, que parteix precisament amb la implantació de la impremta, va anar acompanyada de diferents crisis en les legitimitats eclesiàstica, monàrquica i inquisitorial. Han estat objecte de rebuig en diferents èpoques. Fins a la dictadura del General Franco (1936-1975) l'Església Catòlica ha estat el garant de l'educació de les consciències a Espanya. De la mateixa manera, la Monarquia és una institució present en moltes de les estructures estatals d'Europa on, en el cas d'Espanya, és considerat el Cap de l'Estat, en una Monarquia Parlamentària Constitucional. (2)

L'estructura de la censura va començar (oficialment) a Espanya en el segle XVI. L'any 1502 els Reis Catòlics, en el seu intent de controlar les institucions i el seu poder, van iniciar oficialment el control dels llibreters, impressors o mercaders, que des d'aleshores van requerir l'autorització dels presidents de les Audiències. El 1527 Carles I, mitjançant una Cèdula Real, va prohibir "que es venguessin ni s'imprimissin les relacions que va enviar [Ferran] Cortès de les Índies". De la mateixa manera, davant les evidències que qüestionaven l'autoritat moral de l'exploració de "les Índies" Felip II, mitjançant dues Reials Cèdules (el 1556) va prohibir la impressió de llibres que tractessin d'Amèrica i va ordenar als oficials reials dels ports americans que reconeguessin els llibres que arribaven en vaixell i recollissin els que es trobessin en l'Índex de la Santa Inquisició (Guillot *et al.* 2012). (3)

² Nota: el Regne Unit, Bèlgica, Noruega, Suïssa, el Japó i d'altres estats del Món es conceben amb un sistema de govern basat en una Monarquia Parlamentària Constitucional.

³ Nota de l'autor: Espanya equivaldria, en aquella època, (oficialment) a les Corones de Castella i d'Aragó, mantenint la independència institucional d'ambdues Corones, amb les seves singularitats diferencials, fins al segle XVIII. Oficialment la Corona de Castella es caracteritzaria per una estructura de poder capitalitzada per l'autoritat del Rei, mentre que a la Corona d'Aragó aquesta es repartiria en els seus diferents Regnes amb la seva particular institucionalització social, de caràcter parlamentari. De tots ells,

Com a resultat d'aquest ferri control, al llarg dels segles XIX-XX, amb la major part de les colònies independitzades, van sortir a la llum diversos llibres de religiosos espanyols del segle XVI que mostraven que les cultures americanes van quedar commocionades per la vinguda dels colonitzadors, i que els seus ritus eren assimilables als del Cristianisme, l'Islamisme i el Judaisme (Durán, 1967). La manipulació de la veritat va acompanyar aquest trist episodi, com molts altres. Diversos autors han calculat que -durant els primers dos segles de la colonització- per l'esclavitud, l'explotació, les guerres, les epidèmies i altres desgràcies van morir dotzenes de milions d'americans i es van mutilar d'arrel les seves pròpies cultures, deixant-los en una situació de col·lapse cultural (Todorov, 2010).

És el cas de les obres del dominic Diego Durán (1537-1588), amb la seva obra *Historia de las Indias de Nueva España e islas de Tierra Firme*, que va ser publicada al segle XIX (1867) (Durán, 1967), o l'obra *Apologética historia sumaria* del també dominic Bartolomé Casaus (o de Las Casas, 1484-1566), que no seria publicada fins al segle XIX (Las Casas, 1967). Però en aquesta llista d'obres ocultes també s'hi troben els llibres de Toribio de Benavente (o Motolinía) (1482-1569), un franciscà historiador que també va defensar els indígenes contra els abusos dels espanyols, que va escriure la *Historia de los indios de la Nueva España* (Motolinía, 1969). Així com l'obra de Bernardino de Sahagún (o de Rivera, 1499-1590), un frare franciscà que publicà l'obra *Historia general de las cosas de Nueva España* (Sahagún, 1956), però totes les seves obres van ser confiscades. En la mateixa situació es trobaren les obres del franciscà Jerónimo de Mendieta (1525-1604), en què la seva obra *Historia eclesiástica indiana* no va poder ser publicada fins el 1870 (Mendieta, 1971). La mateixa sort va tenir l'obra del jesuïta Juan de Tovar (1543-1623), la *Historia de la venida de los indios a poblar Mexico de las partes remotas de Occidente los sucesos y peregrinaciones del camino a su gobierno, ídolos y templos de ellos, ritos, ceremonias y calendarios de los tiempos*, conegut com el "Manuscrit Tovar", fet el 1585 (Tovar, 1972). Hi va presentar de manera detallada la relació de cerimònies, governants i deus asteques, però la seva obra va ser oculta, degut a que criticava durament el comportament dels vencedors en l'enfrontament entre els espanyols i els asteques. Gràcies a obres com *La conquesta d'Amèrica*, del filòsof i historiador búlgar Tabetan Todorov (nascut el 1939) s'ha difós el contingut d'aquestes obres i, tal i com ha deixat escrit, reflecteix el gran poder de qui pot dominar la comunicació humana.

La història exemplar de la conquesta d'Amèrica ens ensenya que la civilització occidental ha vençut, entre d'altres coses, gràcies a la superioritat en la comunicació humana, però també que aquesta superioritat s'ha afirmat a expenses de la comunicació amb el món. (Todorov, 2010:298).

En canvi, l'obra del jesuïta José de Acosta (1540-1600) sí que va ser publicada. La *Historia natural y moral de las Indias Occidentales*, on es van publicar les costums, els ritus i les creences dels indis de Mèxic i del Perú (De Acosta, 1962), va ser publicada el 1590. O l'obra de Álvaro Núñez Cabeza de Vaca (1488/1490-1557/1558), que hauria publicat el llibre *La Relación* l'any 1542, on definia la història del seu particular relat, després d'haver estat vuit anys deambulant per Nordamèrica (donat per desaparegut) fins que arribà a Culiacán, al nord de Mèxic (Cabeza de Vaca, 1969). Això el feu molt popular, però l'any 1545, després d'oposar-se

el Principat de Catalunya, esdevindria el Regne amb major poder institucional dels tres braços principals representatius de la societat de l'època: l'Eclesiàstic (Ordres i dominis de l'Església Romana), el Militar (la Noblesa i els seus privilegis) i el Reial (el Patriciat urbà i les seves estructures de poder) (Morales-Roca, 1983). Però al llarg dels segles XVI-XVIII aquesta autoritat es desmantellaria, juntament amb l'equivalent als regnes de València y Aragó, després del control del conjunt dels exèrcits (noblesa i ordres de cavalleria) per part dels monarques.

al tracte dels colons als indígenes va ser jutjar i deportat al Nord d'Àfrica. Morí en la pobresa al voltant de l'any 1558.

De fet, l'única obra publicada al segle XVI que és crítica amb les pràctiques abusives dels colonitzadors és la coneguda *Brevísima relación de la destrucción de las Indias* de Bartolomé Casaus (o de Las Casas), que la historiografia espanyola convertiria en la punta de llança d'un debat que acabaria regulant els drets dels indígenes després del famós Consell d'Índies que hauria convocat l'any 1540, a Valladolid (De Las Casas, 2013). En aquell Consell l'Emperador Carles V hauria establert unes lleis que l'any 1542 serien promulgades, les "Lleis Noves" (o *Leyes Nuevas*). En aquest document es prohibia l'esclavitud dels indis i s'ordenava que quedessin lliures dels comanadors i posats sota la protecció directa de la Corona. Aquesta obra seria publicada l'any 1552, però més endavant també seria oculta, no podent evitar la seva difusió en altres idiomes. No seria fins l'any 1812 (coincidint amb la Constitució de Cadis que promulgava l'abolició de la Inquisició) que a Londres es tornaria a publicar la obra en castellà, dirigint-la als lectors americans. D'aquesta manera, seria calumniada des de les autoritats intel·lectuals espanyoles al llarg dels segles XIX i XX, com és el cas de Menéndez y Pelayo, on als seus *Estudios de crítica literaria* (de 1895) el culpava de ser un fanàtic i un intolerant, mentre que Menéndez Pidal, l'any 1963, publicava l'obra *El Padre Las Casas. Su doble personalidad*, on defensava la tesis que patia una malaltia mental (paranoia). Aquestes referències són extrems del pròleg que, de fet, encapçalaria la publicació de l'obra *Brevísima Relación* l'any 1982, coincidint amb l'obertura d'Espanya al sistema democràtic (pàgines 50 i 51), però no té autoria (De Las Casas, 2013). És un pròleg anònim que, de fet, al llarg de 35 pàgines repeteix contínuament que la seva crítica era obsessiva, que descrivia escenes de gran intensitat dramàtica, amb fort patetisme (pàg. 45), i que degut a la seva obra Espanya va ser objecte d'una intensa campanya de desprestigi amb la famosa "Llegenda Negra [espanyola]" (pàg. 48) ⁽⁴⁾. Fins i tot afirma que una producció d'aquest estil literari no tenia cap altre objectiu que el seu propi interès recreatiu i estètic (pàg. 26) i que les xifres de les matances estaven sobredimensionades (pàg. 55). Al final del pròleg citat es culmina aquesta introducció:

De todos modos, tales "enormizaciones" no necesitan ser explicadas por una supuesta anomalía de la mente del autor. Aparte de que éste, que se sepa, nunca se comportó como un enfermo mental, nada hay más consciente, organizado y coherente, si bien se considera, que la *Brevísima Relación*, escrito deliberadamente acusador, planeado y redactado con el único propósito de causar el mayor impacto posible y hacer patente la urgencia de una reforma radical de las Indias. Lo que no significa que los medios retóricos empleados para este fin fueran los más acertados. La misma uniformidad del relato de atrocidades a todo lo largo de la obra, siempre mantenido en el más alto nivel de horror y del espanto, no era quizá el mejor modo de aguzar y conservar alerta la atención de los lectores.

D'aquesta manera, en el pròleg s'avisava al lector de que tot el que llegirà és una exageració intencionada. Resulta doncs evident que Espanya ha fet tots els possibles per ocultar la vergonya de la seva memòria colonial, negant fins i tot les evidències. De fet, la manipulació d'aquesta història és en gran mesura la més evident i la menys assumida per Espanya i la resta de nacions colonitzadores d'Europa. Aquesta realitat forma part del conflicte institucional i moral d'Espanya (Marfull, 2013:197,198).

⁴ Nota: Segons el *Diccionario de la Real Academia Española* la "leyenda negra" consisteix en un corrent d'opinió contra tot allò espanyol difós a partir del segle XVI, generalment infundat.

Però, de la mateixa manera, interiorment la fustigació del poder pel poder i la concessió de privilegis que mantenien al capdavant a la Monarquia (i la oligarquia fidel) va permetre la gradual mutilació de tot allò que s'interposava entre l'autoritat i els privilegis adquirits, entre els propis colonitzadors (Restall *et al.*, 2013). De la censura es passava sovint a la fustigació, la calúnnia, el càstig i/o la mutilació, alimentant d'aquesta manera un ordre establert que hauria basat bona part del seu èxit amb l'ús de la força i l'autoritat moral que el control dels exèrcits i la submissió de les institucions de govern, educatives i religioses, li conferien.

Així mateix, abans del 1502 hi va haver una altra censura, menys explícita. Tot just es començava a estendre la impremta i fins aleshores els llibres eren un bé molt preuat concentrat en poques mans, que en custodiaven el seu valor i en decidien la seva finalitat. Fins aquell moment l'Església n'era el principal garant, i el Papa era el símbol de la màxima autoritat moral, tant a nivell religiós com a nivell polític i militar. Era una època on els Papes disposaven d'exèrcits, lideraven guerres i fins i tot tenien fills i filles que acumulaven poder, assumint alts càrrecs i títols honorífics, com ho havien fet els emperadors romans. Aquesta realitat, tot i el persistent esforç de l'Església Romana en difondre una llarga història de compromís papal amb el Cristianisme, entra en conflicte amb el propi relat del Nou Testament, en què es mostra la renúncia a la violència i la fe en l'amor de Déu com al veritable camí a seguir, al marge del poder polític. Aquesta reflexió, lluny de ser gratuïta, enllaça amb una de les principals línies de la Nova Cronologia: la concepció del Nou Testament al segle XVI.

És més fàcil enganyar la gent que convèncer-la de que ha estat enganyada.

Mark Twain ⁽⁵⁾

LA NOVA CRONOLOGIA D'ANATOLY T. FOMENKO

Abans de començar, com enfocar aquesta lectura

Donar validesa a la línia d'investigació de la Nova Cronologia és un repte científic. Ho és perquè altera la concepció del Món establert a través d'una Història alternativa, en concret el conjunt de la Història Antiga fins al segle XVII.

Per aquest motiu, és necessàriament controvertida. Ho és perquè, poc o molt, en tothom existeix un substrat bàsic de la Història que situa a l'Antic Egipte a temps immemorials, a Jesús dos mil anys enrere i a l'Imperi Romà forjat al voltant d'una immensa ciutat, Roma, amb un gran poder reflectit en nombroses colònies que s'haurien estès al voltant de la costa de la Mar Mediterrània. Hi ha milers d'obres escrites que en parlen. La seva detallada i sistemàtica exposició a les escoles i centenars de pel·lícules que es recreen en aquest passat, que ens parlen de Marc Antoni i Cleopatra, de Neró i de Marc Aureli, amb sèries televisives en la ment de molts, com *Jo, Claudi*, o la col·lecció de còmics de *Astèrix*, que reflecteix l'Antiga Roma amb bon humor i la seva capital amb gran detall (i bellesa), tenen molta força. La tenen, com la té l'autoritat conferida a Jesús, especialment en les terres de tradició catòlica.

Altrament, al voltant de la Piràmide de Keops s'han escrit i s'han produït nombroses obres, que han estimulat grans llibres, grans documentals i tota una escola científica -l'arqueologia- que ha reconstruït la seva llegendària memòria. Oficialment, l'arqueologia ha començat tot just dos segles enrere, bàsicament per anglesos i francesos, gràcies al fet que haurien estat els dominadors principals de les terres d'Egipte i el Sinaí, després d'haver estat en mans dels Otomans durant segles. Ens diuen que s'havia esborrat la seva memòria en la consciència de la civilització humana, i que ells l'han reconstruïda (en nom dels egipcis). Així mateix, ens diuen que la piràmide més perfecta, la de Keops, amb una precisió impecable, té 4.500 anys d'existència. D'aquesta manera sota el seu misteri es genera una gran admiració, es fomenta la imaginació i s'impulsen tot tipus de teories, que alhora en rebutgen d'altres, com la de la Nova Cronologia, que la fa aparèixer entre els segles XIV i XVI després de Crist. Les proves que s'aporten no són suficients per vèncer (aparentment) la força d'una robusta arqueologia que n'ha

⁵ Nota: la referència a aquesta cita és una aportació d'en Jordi Fité.

vestit una història sorprenent. La Nova Cronologia n'exposa una explicació alternativa, que és lògica, però en canvi no és escoltada, a diferència d'aquells que estan recreant el seu origen en misteris que l'enllacen amb els extraterrestres o grans civilitzacions perdudes de les que no en sabem res, només el fum que hem aixecat al seu voltant.

La Nova Cronologia mostra raons de pes -proves- per plantejar que Roma hauria estat fundada al segle XIV, que fins al segle XVI des d'Egipte s'hauria tutelat un gran Imperi i que les arrels de Jesús es troben al segle XII. Però -per tots aquests motius aquí exposats- llaurar aquest camí no és feina fàcil.

Recomanar com llegir el treball tampoc és senzill, ja que cadascú s'hi inicia amb diferents motivacions. La seva aproximació requereix temps, temps i paciència, i aquest és el camí comú que han seguit tots aquells que li han donat autoritat. Per això, en aquest resum aproximatiu es comença amb una compilació dels principals eixos que la componen, i no s'espera que la seva primera lectura sigui suficient per convèncer del tot a un lector encuriolit. El treball comença tot just després. És a partir de l'ordenació dels fets que s'exposen que cadascú -en funció del seu interès i la seva curiositat- pot iniciar el seu particular procés d'integració entre la història real coneguda i la història alternativa que ofereix la Nova Cronologia.

D'aquesta manera, l'interès per la Història incorpora un esperit crític, una capacitat de qüestionar-la que, tal i com se'ns és informada, no existeix actualment. Ni les escoles, ni les universitats, ni els mitjans de comunicació es plantegen la lògica de la manipulació de la Cronologia de la Història. Però la Història es pot reconstruir, si cal, fent passos enrere, per després iniciar nous passos endavant. Només així es pot reconstruir la Història, fent passos endavant i passos enrere, sobre una base sòlida i coherent.

En una primera etapa la reconstrucció és inevitablement una hipòtesi, un repte per la incredulitat, però en la Nova Cronologia totes aquelles coses que es van suggerint van acompanyades d'arguments que s'hi recolzen. Potser no són concloents per tothom, o prou convincents per molts, però per damunt de tot són el resultat d'un treball fet amb molt d'interès, al marge de voluntats preconcebudes. Suposen una reconstrucció gairebé integral de la Història oficial, on no hi ha bons i dolents, ni millors o pitjors, només hi ha fets explorats amb una vocació crítica a partir de proves que mostren que existeixen grans incongruències i nombroses duplicitats que són el reflex d'una tergiversació conscient.

La Nova Cronologia no és una porta habitual per a aprofundir en la Història, però és prou interessant com per no mantenir-la tancada. Després de creuar-la un factor singular li aporta llum. Seguir el seu camí porta a respostes sorprenents, a les que s'hi arriba com una cadena de lògiques que s'acumulen una darrera l'altra, com una peça del dominó que cau i en fa caure una altra que es troba just al darrere, i així successivament, fins arribar al final, on totes acaben caient, resultat d'una complexa composició feta de forma intencionada.

Anatoly T. Fomenko i els seus col·laboradors

Anatoly T. Fomenko ha estat el primer en presentar una Nova Cronologia global de la història amb mètodes científics. Repensa el relat de la història heretat conceptual i temporalment, juntament amb el propi relat bíblic, a través de la informació astrològica, l'anàlisi astronòmic i la

topologia aplicada al relat històric. El seu treball permet enllaçar personatges reals amb d'altres duplicats, un o diversos cops, presents en la Història Antiga i en els Textos Sagrats de múltiples i diverses maneres.

Anatoly Timofeevich Fomenko (nascut el 1945) (Анатолий Т. Фоменко) és Doctor en Ciències Físico-Matemàtiques, membre numerari de l'Acadèmia Russa de les Ciències. Amb una llarga projecció acadèmica des del 1992 és el cap del Departament de Geometria Diferencial de la Universitat Estatal Lomonosov de Moscou (MSU). Ha publicat prop de 250 treballs científics, 24 monografies i llibres de text, i és especialista en els camps de la geometria i la topologia, el càlcul de variacions, la teoria de superfícies mínimes, la topologia simplèctica, la geometria i mecànica hamiltoniana, i la geometria computacional. L'any 1996 ha guanyat el Premi Estatal de la Federació Russa per la seva excel·lència en matemàtiques. Paral·lelament, ha dedicat part de la seva vida a la investigació de la Història. És autor de diversos llibres sobre l'aplicació de nous mètodes empírico-estadístics per a l'anàlisi de les cronologies històriques, la cronologia del temps antic i de l'Edat Mitjana. ⁽⁶⁾

Al llarg dels anys s'ha acompanyat d'altres persones que s'han implicat en la Nova Cronologia, on el seu principal col·laborador és en Gleb Vladimirovich Nosovski (nascut el 1958) (Глеб В. Носовский). És professor Associat de Mecànica i Matemàtiques en la Universitat Estatal Lomonosov de Moscou (MSU), en la Càtedra de Geometria Diferencial i Aplicacions, essent especialista en teoria de la probabilitat estadística matemàtica, teoria dels processos estocàstics, teoria d'optimització, equacions diferencials estocàstiques i modelat per ordinador dels processos estocàstics. ⁽⁷⁾

La Tatiana Nikolaevna Fomenko i en Vladimir Vyacheslavovich Kalashnikov han estat els seus altres dos col·laboradors principals. Tatiana N. Fomenko (nascuda el 1948) (Татьяна Николаевна Фоменко) és Doctora en Ciències Físico-Matemàtiques, professora del Departament de Matemàtiques Generals de la Facultat de Matemàtica Computacional i Cibernètica de la MSU. Ha publicat més de 80 obres científiques i metodològiques en el camp de la topologia algebraica i les seves aplicacions, així com en la teoria dels sistemes complexos. És coautora del llibre *Introducció a la topologia*, que ja disposa de 5 edicions a Rússia i a l'estranger (Borisovich *et al.*, 1995). Així mateix, en Vladimir V. Kalashnikov (1942-2001) (Владимир В. Калашников) també és Doctor en Ciències Físico-Matemàtiques, essent un especialista de reconegut prestigi en el camp de les aplicacions de la teoria de les probabilitats. Ha estat membre del consell de redacció de diverses revistes nacionals i internacionals i ha publicat més de 160 treballs científics, incloent-hi 10 monografies, que en conjunt han esdevingut referències habituals per llibres i enciclopèdies especialitzats. L'any 1986 va guanyar el Premi Estatal de la U.R.S.S. pels seus treballs de la modelització VVKalashnikov. ⁽⁸⁾

Altrament, diverses persones col·laboren amb l'equip de recerca científica de la Nova Cronologia, com ara la professora Vera Giovanna Bani, autora de la traducció de diverses obres a la llengua italiana, i responsable de la difusió de l'obra en l'entorn italià, des de la pàgina web de la Nova Cronologia. ⁽⁹⁾

⁶ Font: <http://www.chronologia.org/en/autors.html>. Consulta: 28 d'octubre de 2015.

⁷ Font: Íd.

⁸ Font: Íd.

⁹ Nota: la pàgina web de la Nova Cronologia és: <http://www.chronologia.org>

Origen de les investigacions

L'obra de Fomenko i els seus col·laboradors recorda que la versió cronològica de l'antiguitat coneguda avui en dia va ser creada als segles XVI-XVII i va ser completada pels religiosos J. Scaliger (1540-1609) i D. Petavius (1583-1652). El primer fou un evangelista protestant que es reconcilià amb l'església de Roma, incorporant-se a la Companyia de Jesús, i el segon fou també jesuïta, catòlic. Ambdós van ser francesos i jesuïtes.

Avui en dia es considera que les bases de la cronologia van ser fetes per Eusebi de Cesarea i Sant Jeroni (s. IV), però el seu treball va ser publicat el 1544, mentre que fins als segles XVI-XVII gairebé tots els cronistes eren persones creients que ocupaven càrrecs importants a l'Església, com el bisbe Jerònim, Teòfil, l'arquebisbe D. Asher, els teòlegs J. Scaliger i D. Petavius citats, etcètera. (Fomenko *et al.*, 2005a).

L'origen d'aquesta investigació va venir donat per una discussió organitzada l'any 1972 per la *Royal Society of London* i la *British Academy of Sciences*, on s'intentà contrastar la Cronologia Oficial de les principals civilitzacions del món d'acord amb les datacions astronòmiques documentades com a eclipsis lunars i solars, amb centenars de referències. L'astrònom nord-americà de la N.A.S.A., Robert Newton, calculà amb diferents paràmetres la seva correspondència i, prenent de referència la Cronologia Oficial, determinà un salt estrany de la lluna al voltant del segle X, entre els segles VIII i XII, que no podia ser explicat d'acord amb el coneixement de les lleis astrofísiques conegudes (Fomenko *et al.*, 2005d). Fomenko se'n va fer ressò i, després de recuperar els treballs de Nicolai Alexandrovich Morozov (1854-1946), s'introduí en aquesta investigació (Fomenko *et al.*, 2005d) (Fomenko *et al.*, 2005h).

Tal i com Fomenko ressalta, Morozov va ser el primer que considerà la pregunta sobre la fonamentació científica de la Cronologia de la Història. Va viure una època de forta activitat revolucionària, va conèixer Karl Marx i va estar prop de 25 anys a la presó abans de tornar a centrar la seva atenció a diversos camps de la ciència, on en el seu tractat sobre la *Taula periòdica* va predir el descobriment dels elements inerts. El 1914 utilitzà mètodes astronòmics per corregir dates de les prediccions bíbliques i, entre els anys 1924 i 1932, publicà el seu treball fonamental en set toms, on arribà a la conclusió de què la Història estava dilatada artificialment (Fomenko *et al.*, 2005h). Els seus mètodes i les seves teories sobre l'Orient Mitjà i Israel abans del primer segle abans de Crist van cridar l'atenció del professor Fomenko, amb les que de fet va basar part de la seva Nova Cronologia. Fomenko coneixia les tesis de Morozov i inicialment les va valorar amb escepticisme. Però, arran d'aquesta discussió i els resultats de Robert Newton, les va considerar. Es va proposar fer un nou càlcul d'acord amb el mateix algoritme del científic nord-americà, afegint-hi la variable de la dilatació cronològica, i el 1980 publicà els seus resultats. Des d'aleshores ha seguit treballant-hi, fins a edificar la Nova Cronologia amb l'ajut dels seus col·laboradors.

Els treballs de Fomenko apunten a que la Cronologia Oficial de la Història ha estat distorsionada i falsificada intencionalment. Entre d'altres coses, ha determinat que la Bíblia va ser compilada al llarg dels segles XV i XVI i a que el personatge de Jesús va morir l'any 1185 dC. (Fomenko *et al.*, 2005b). Presenta la seva motivació com a part final d'un procés que havia engendrat la diversitat de Textos Sagrats, evangelis, icones i lluites fins aleshores estesos, per acabar d'imposar un relat a mida de la voluntat d'una època, enllaçant la mitologia amb la Història Oficial i les Sagrades Escripures. Però al marge d'ell i Morozov, altres persones ja havien mostrat abans una lectura crítica amb el relat de la Història.

Fomenko transcriu en els seus estudis el llegat iniciat per altres personatges, com el del professor De Arcilla, de la Universitat de Salamanca, al segle XVI, que qüestionà la cronologia impulsada per Scaliger i mostrà que tota la Història Antiga va ser escrita durant l'Edat Mitjana, amb les seves obres *Programma Historiae Universalis i Divinae Florae Historicae*, d'acord amb les anotacions de Morozov. Actualment (oficialment) aquests treballs han desaparegut però, altrament, altres autors van arribar a conclusions similars. L'historiador i arqueòleg jesuïta Jean Hardouin (1646-1729), el Director de la Biblioteca Reial francesa, va concloure que la Història Antiga s'havia escrit molt més tard o que era una falsificació, mentre que el filòleg alemany Robert Baldauf (segona meitat del segle XIX - principis del segle XX), professor de la Universitat de Basilea, en el seu llibre *Història Crítica* (de quatre volums), va concloure que la Història Antiga s'havia escrit molt més tard del que oficialment es creu, i que gran part es va escriure a l'Edat Mitjana. En l'entorn anglès és de ressaltar l'aportació de Sir Isaac Newton (1643-1727), que als darrers anys de la seva vida va treballar a fons la Cronologia. El prestigiós físic i matemàtic anglès va concloure que la Història és molt més curta, i alguns fets fonamentals, especialment de l'Egipte dels Faraons, els trasllada aproximadament 1.800 anys més a prop (Fomenko *et al.*, 2005a). De la mateixa manera, l'historiador anglès Edwin Johnson (1842-1901) va concloure que estem molt més a prop de l'època dels grecs i romans del que està escrit, i que la cronologia s'hauria d'escurçar significativament.

Aquestes afirmacions entren en contradicció amb una consciència col·lectiva, organitzada espacial i temporalment, de forma completament diferent a la mostrada aquí, però són el resultat d'un treball de recerca estructurat, documentat i argumentat al llarg de dècades d'estudi i reflexió. El seu treball és molt ampli, i en el marc de l'esperit científic que l'envolta presenta una concepció genèrica de la Història, alternativa a l'oficial, per a fomentar la seva exploració. Per aquest motiu, es presenta, tot seguit, de quina manera organitza la Nova Cronologia els principals fets històrics i com aquests hi dialoguen. És només una tria resumida. Per a més informació, és recomanable el llibre titulat *Com va ser en realitat*, escrit per A. T. Fomenko i G. V. Nosovskiy, que recull la Nova Cronologia ja resumida per ells, tal i com la plantegen (Fomenko *et al.*, 2012). ⁽¹⁰⁾

Els fonaments científics de la Nova Cronologia

L'eix principal de la Nova Cronologia neix d'una hipòtesi argumentada, suportada per una anàlisi comparativa de documents transcrits com a evidències astronòmiques, astrològiques i genealògiques, així com per l'anàlisi crítica del conjunt de cròniques històriques anteriors al segle XVII, en les que s'hi inclou a totes aquelles atribuïdes a les grans monarquies, emperadors i papes, als Antics Clàssics grecoromans, així com als Textos Sagrats de les principals religions del Món.

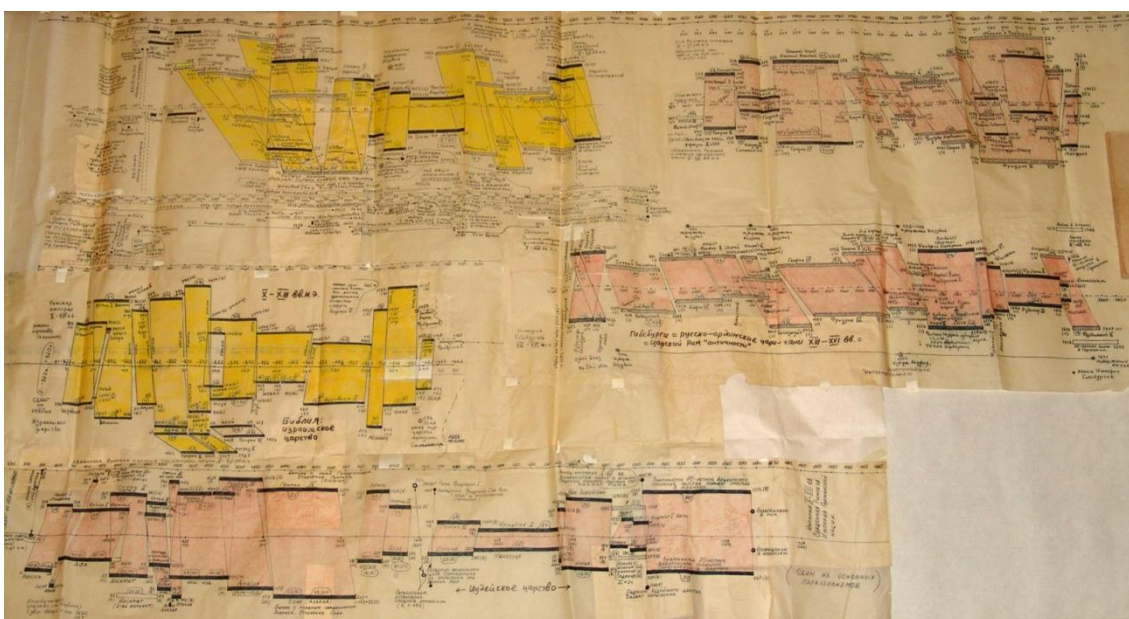
En una primera etapa de la investigació, a partir de l'anàlisi dels eclipsis solars i lunars acumulats al llarg de la història, en base als coneixements actuals de les lleis de l'astronomia (Fomenko *et al.*, 2005d), Fomenko ha descobert tres desplaçaments importants en la Cronologia, d'aproximadament 333, 1.053 i 1.800 anys respectivament. El segon (1.053) és el que compleix la duplicitat del naixement de Jesús bíblic i el personatge real que l'inspirà,

¹⁰ Nota: el conjunt del llibre es pot consultar en la seva versió anglesa. En línia: [http://www.chronologia.org/en/how_it_was/index.html]. Consulta: octubre de 2015.

d'acord amb la lògica de la Història un cop analitzada en la seva globalitat (Fomenko *et al.*, 2005a). De fet, coincideix amb la duplicitat entre la història de l'Antiga Roma i la del Sacre Imperi Romanogermànic medieval, i resol la incongruència del "salt" de la lluna detectat per Robert Newton. Més endavant se'n mostren les evidències d'acord amb càlculs de funcions estadístiques.

Entre els anys 1975 i 1979 explorà la cronologia de la Història Oficial, per esbrinar una relació entre aquests desplaçaments i les cròniques oficials, amb la intenció de determinar les seves causes. Per contrastar els textos compaginà, amb un sistema de càlcul, els períodes de guerra i de pau, els anys, els esdeveniments i el nombre de pàgines dedicades, entre d'altres dades d'interès, i els comparà, transformant el relat dels principals esdeveniments històrics en funcions numèriques i representacions gràfiques.

Imatge 1.

Detall del fragment cronològic dels emperadors Romans i els Pontífex de Roma, així com dels Emperadors de Bizanci i les nissagues Carolíngia i Grega. ⁽¹⁾

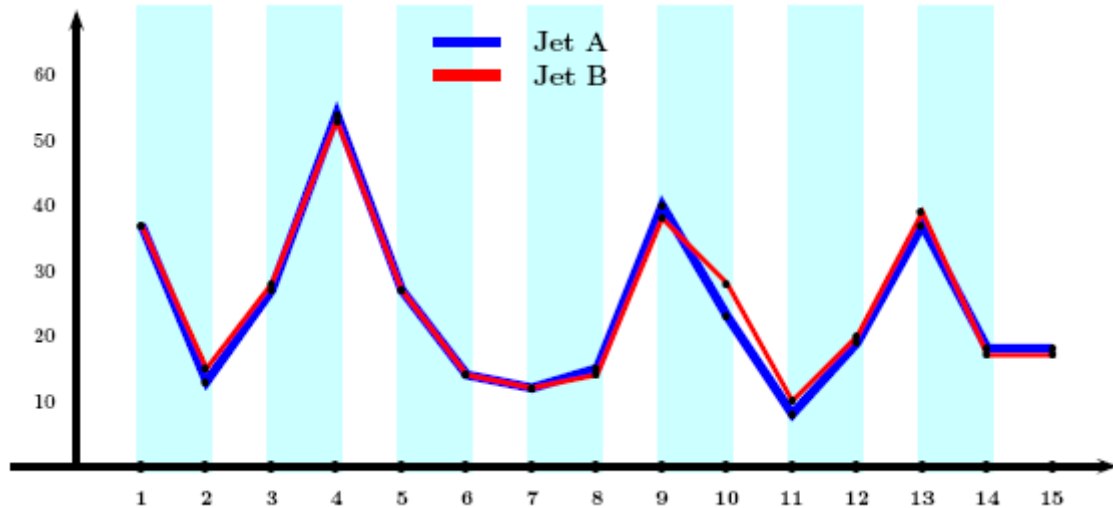
Amb aquest mètode determinà l'existència d'importants paral·lelismes, traslladats en el temps, entre cada una d'aquestes cròniques, plantejant, d'aquesta manera la pregunta de la seva possible duplicitat històrica. Com a exemples d'aquesta metodologia es troben numerables coincidències, com ara diferents guerres antigues que resulten ser el reflex del mateix succés. Un cas singular seria el de la Guerra de Troia dels segles XII-XIII aC., que s'ajustaria a múltiples episodis, com la guerra del segle XIII que suposà la instauració dels Anjou a Nàpols (Fomenko *et al.*, 2005a). Així mateix, segons Fomenko, es referiria a l'ocupació de Bizanci de l'any 1204, com a venjança a la mort de l'anterior Emperador, on el mite de la glòria de la seva memòria i la gesta de la defensa de la seva dignitat el convertiria de Jesucrist (Fomenko *et al.*, 2012).

L'interès per la Història i el seu significat el portà a explorar amb una lectura crítica cada un dels seus esdeveniments principals, i es proposà analitzar una per una les cròniques de les principals nissagues del poder establert, tant les que fan referència al poble d'Israel com les dels imperis romans. D'aquesta manera, ha trobat múltiples paral·lelismes entre diversos governs i dinasties

¹¹ Font: <http://www.chronologia.org/en/gcm/index.html>. Consulta: octubre de 2015

allunyats espacial i temporalment. Per la seva exploració utilitza l'anàlisi teòrica i empírica de funcions mètriques associades a les dades històriques. En són exemples les referents a les equivalències entre diferents funcions mètriques dels emperadors del Sacre Imperi romanogermànic d'entre els segles X-XIII i les del Segon Imperi romà entre el segle I aC. i el segle III dC., on es constata que són una duplictat traslladada 1053 anys. És a dir, s'haurien duplicat les cròniques amb un salt de 1053 anys enrere: ⁽¹²⁾

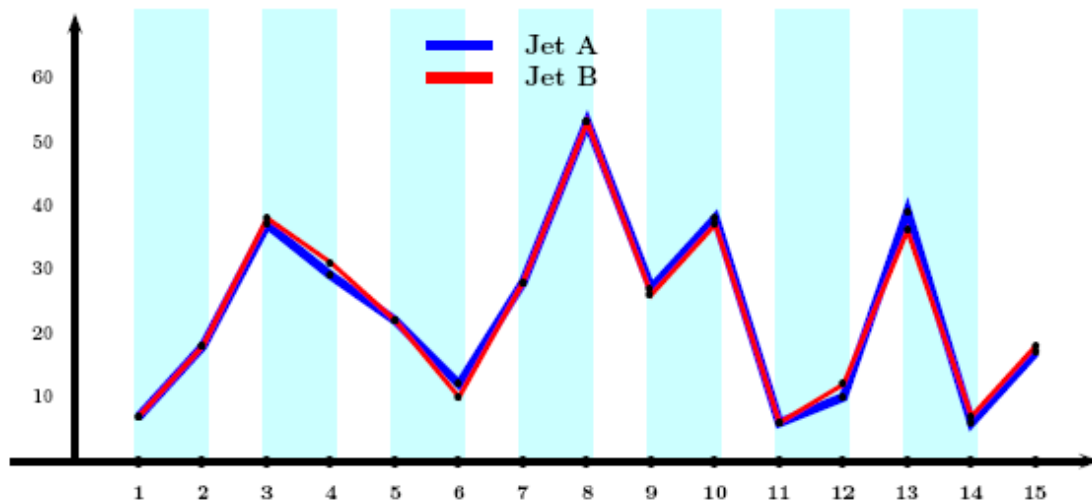
Gràfic 1.

Paral·lelisme entre el del Sacre Imperi Romà (germànic) als segles X-XIII dC. i el Segon Imperi Romà entre el segle I aC. i el segle III dC. "Jet A" i "Jet B" respectivament.

Aquests resultats, aplicant funcions mètriques complementàries, es troben també en el propi govern del Sacre Imperi, fins al segle XVII. ⁽¹³⁾

Gràfic 2.

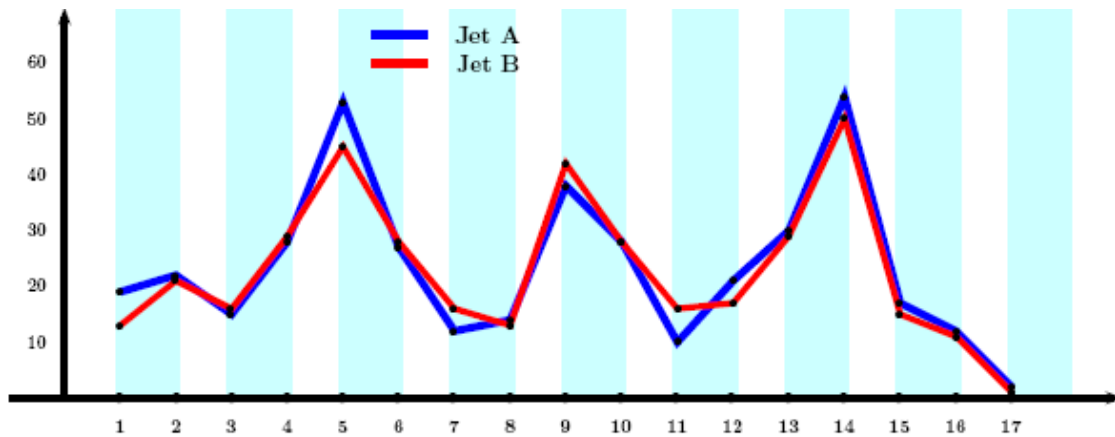
Paral·lelisme entre els emperadors del Sacre Imperi Romà (germànic) dels segles X-XIII i els de l'Imperi dels Habsburg entre els segles XIII-XVII, amb un salt de 362 anys. "Jet A" i "Jet B" respectivament.

¹² Nota: font del conjunt de les taules mostrades: (Fomenko *et al.*, 2004).

¹³ Íd.

Per tant, d'acord amb aquestes correspondències, es troba una evidència de que les cròniques històriques haurien estat escrites al segle XVII, refent la Història, com a mínim des del segle XIII. Així mateix, aquests paral·lelismes es troben en altres casos d'interès, en la mesura que altres funcions derivades dels governs del Sacre Imperi es repeteixen a l'Imperi Romà d'entre els segles IV i VI després de Crist. ⁽¹⁴⁾

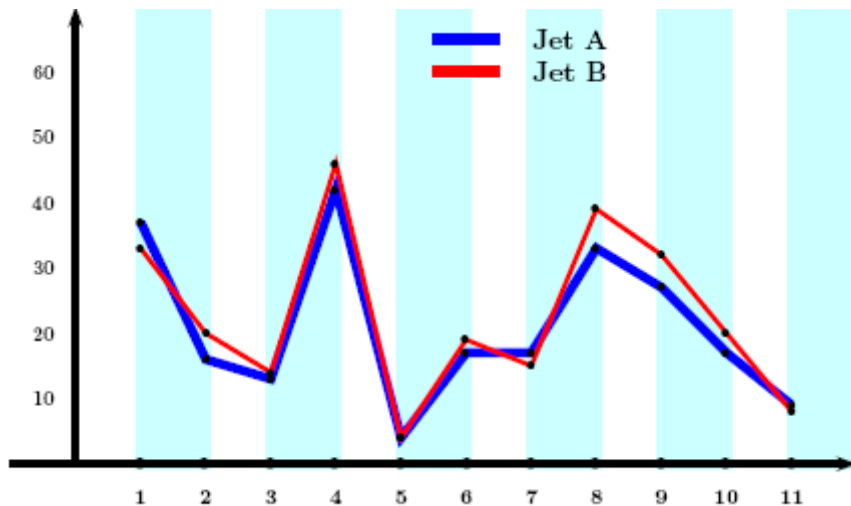
Gràfic 3.

Paral·lelisme entre el Sacre Imperi Romà (germànic) als segles X-XIII dC. i l'Imperi Romà entre els segles IV i VI dC. "Jet A" i "Jet B" respectivament.

Aquestes equivalències es troben també en funcions vinculades a l'Imperi Carolingi, de Carlemany: ⁽¹⁵⁾

Gràfic 4.

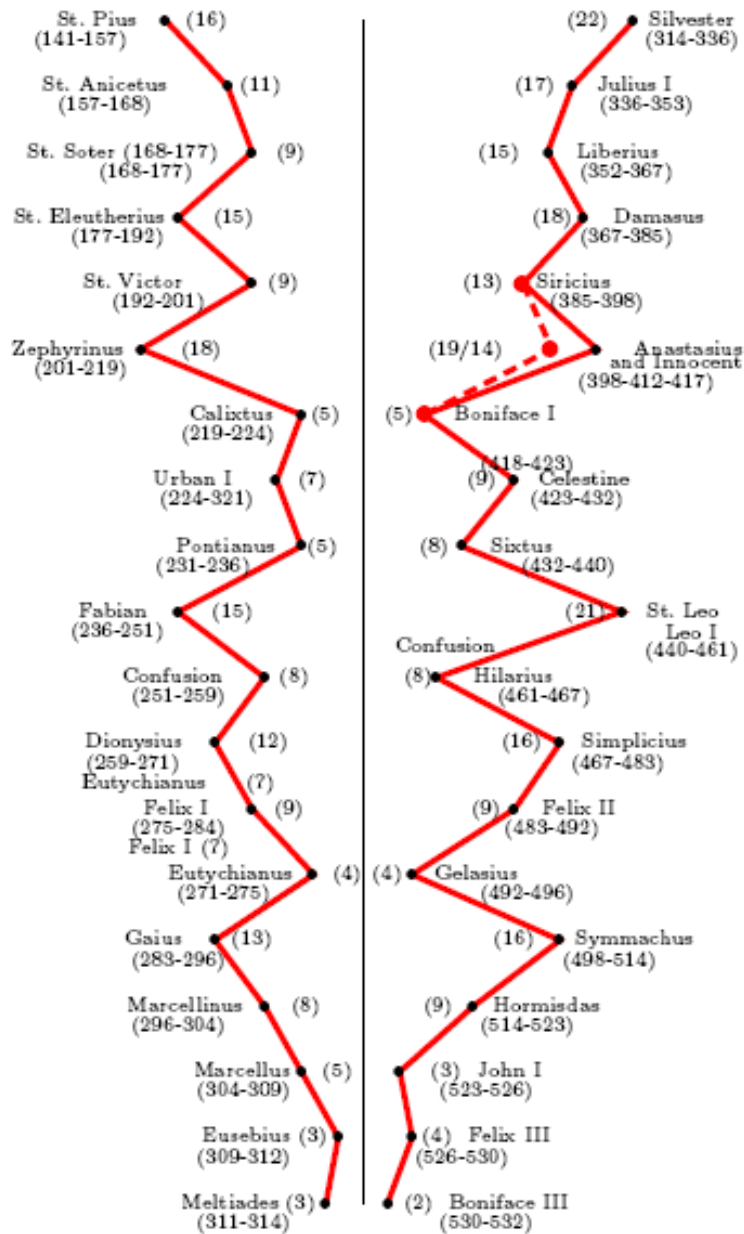
Paral·lelisme entre els Carolingis als segles VII-IX dC. i el Tercer Imperi Romà entre els segles III-VI dC., amb un salt de 360 anys. "Jet A" i "Jet B" respectivament.

Així mateix, els paral·lelismes són fins i tot explícits si es contrasten amb períodes de govern, com ara els referents entre els emperadors romans d'entre els anys 141 dC. i 532 dC., on es mostra també una duplictat simple però molt evident: ⁽¹⁶⁾

¹⁴ Íd.

¹⁵ Íd.

Gràfic 5.

Paral·lelisme entre el primer i el segon període de l'Episcopat Romà. A l'esquerra i a la dreta, respectivament.

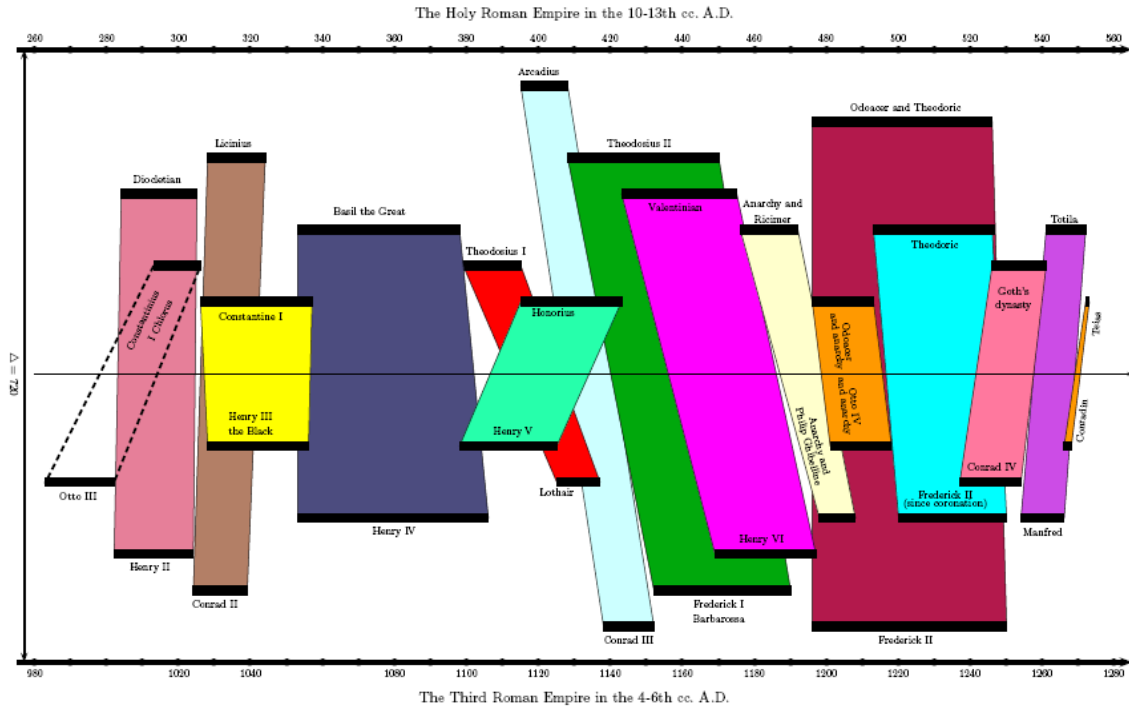
És a dir, des de múltiples càlculs i anàlisis es constata que la història escrita dels emperadors romans, ja siguin del Sacre Imperi o de l'Antiga Roma, estan entrelaçades entre sí, amb els Habsburg i els Carolingis, fins al segle XVII.

Altres mètodes, representats en una funció geomètrica, aporten uns resultats explícits, exposats en un gràfic sobre una escala temporal contínua: ⁽¹⁷⁾

¹⁶ Íd.

¹⁷ Íd.

Gràfic 6.

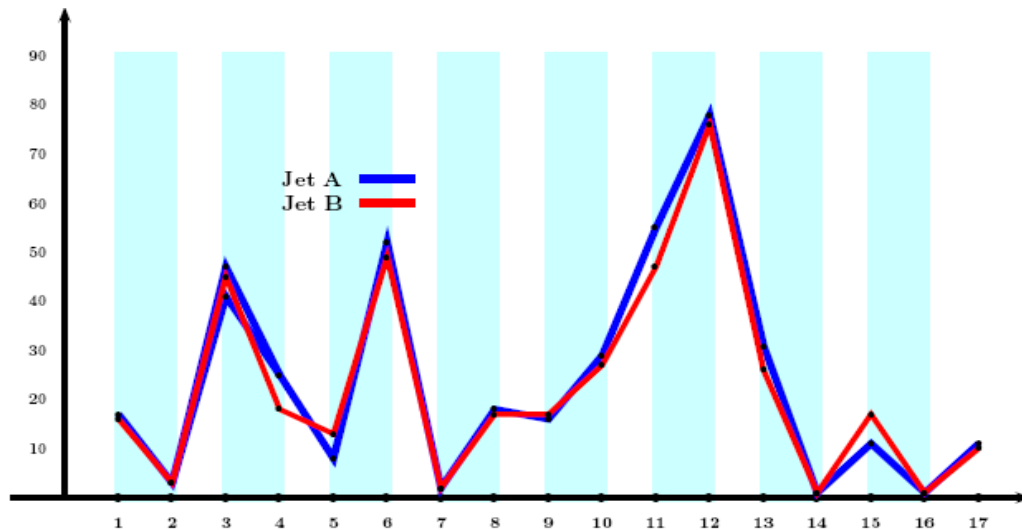

Paral·lelisme entre el Sacre Imperi Romanogermànic d'entre els segles X-XIII i el Tercer Imperi Romà dels segles IV-VI dC., amb un salt de 720 anys.

És a dir, la crònica d'Enric II (emperador entre el 1002 i el 1024) es correspondria a la crònica de Dioclecià (emperador entre el 285 i el 305), mentre que la crònica d'Enric III el Negre (entre el 1028 i el 1053) es correspondria amb la de Constantí I el Gran (entre el 306 i el 337), on d'altres cròniques haurien estat desplaçades, però en conjunt les seves equivalències abraçarien els sis segles explorats.

Però aquests paral·lelismes es troben també en la història escrita dels Reis d'Israel, i apunten a la manipulació, també, de la Bíblia: ⁽¹⁸⁾

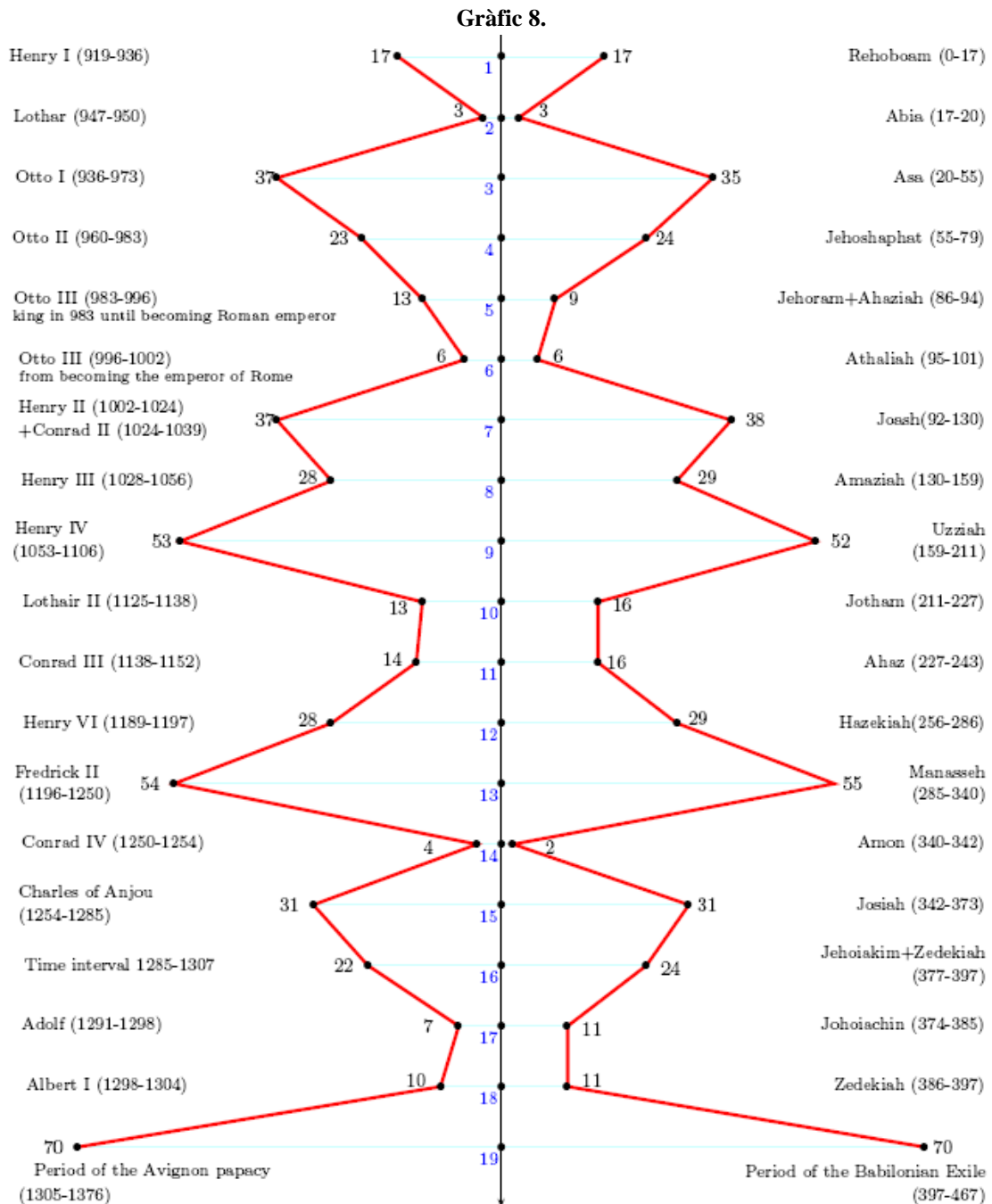
Gràfic 7.

¹⁸ Íd.

Paral·lelisme entre l'Imperi Romà d'Orient entre els anys 306-700 dC. i el Regne de Judà bíblic, entre els segles X-VI aC.. "Jet A" i "Jet B" respectivament.

Però, se'ns dubte, la major i més evident combinació que apunta a la manipulació de les Sagrades Escripures, enllaçades de forma artificial en una Història Antiga reescrita en una època molt més recent del què els historiadors suposen, és la combinació simple dels governs dels emperadors del Sacre imperi i la dels Reis d'Israel. (19)

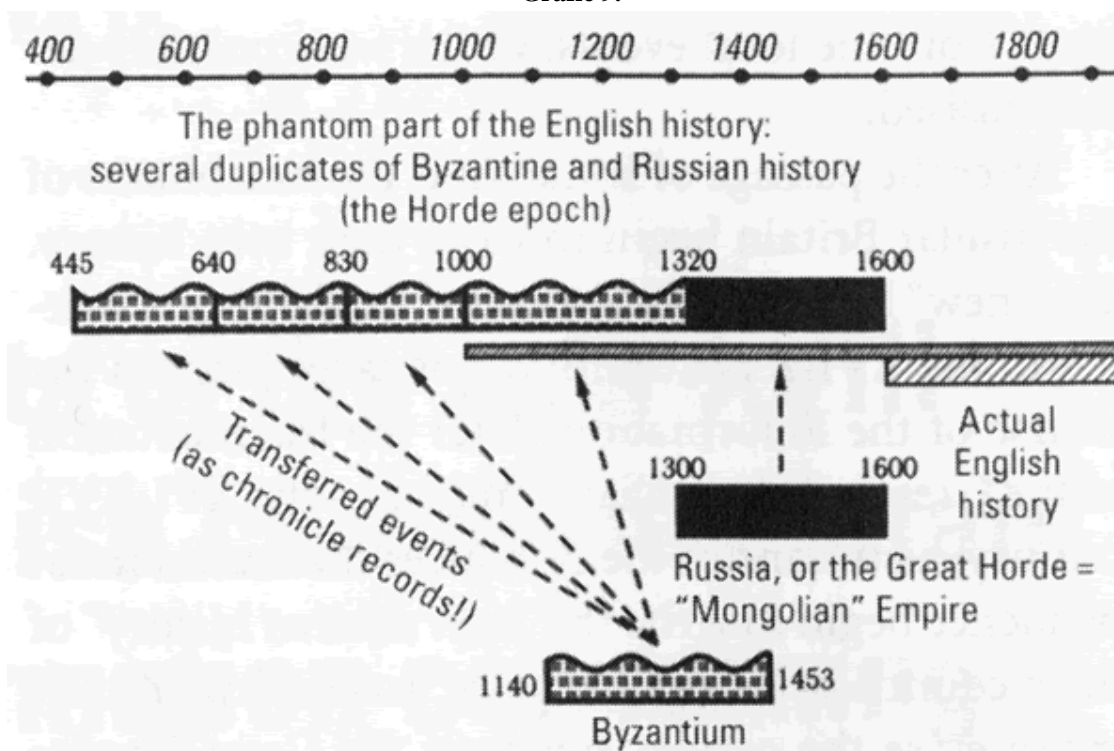

Paral·lelisme entre els Emperadors del Sacre Imperi Romà (germànic) (911-1307) i els Reis d'Israel. A l'esquerra i a la dreta, respectivament.

¹⁹ Íd.

Però n'hi ha d'altres casos de singular correspondència. N'és un cas singular el paral·lelisme entre la dinastia bizantina (de l'Imperi Romà d'Orient) entre els anys 1143 i 1453 dC., i la dinastia anglesa fins a l'any 1327 dC. (Fomenko *et al.*, 2005g). Segons aquestes investigacions, la Història del Regne d'Anglaterra seria una duplicat directa sobre la Història de l'Imperi Romà, que hauria estat escrita entre els segles XVI i XVII. De fet, a través de l'anàlisi del conjunt de la Història d'Anglaterra, la Nova Cronologia ha enllaçat en la seva història conjunta els fets de l'Imperi Romà d'Orient entre els segles XIII i XV, així com els fets de l'Imperi Mongol d'entre els segles XIII i XVI, que de fet serien els mateixos que els de l'Horda d'Or russa. La Història Oficial ha desvinculat als russos i als mongols, convertint-los en enemics, però d'acord amb la Nova Cronologia al llarg de l'Edat Mitjana haurien estat la mateixa realitat, i les seves respectives històries responen a l'expansió de l'Imperi original (Romà) a l'Àsia, des de la Mar Negra. A la següent taula explicativa es mostra com es reflexa aquesta conjectura, on la Història Antiga d'Anglaterra és un reflex de l'Edat Mitjana repetit diversos cops. ⁽²⁰⁾

Gràfic 9.

Gràfic de la conjectura cronològica de la recreació de la Història d'Anglaterra fins a l'any 1600 aproximadament, sobre fets reals ocorreguts a l'Imperi Mongol (Horda d'Or Russa) i a l'Imperi Bizantí.

Així doncs, en base a aquestes exploracions, els resultats obtinguts mostren que, efectivament, les cròniques històriques reflecteixen gran quantitat de duplicats, per les raons que siguin. Aleshores és quan Egipte va esdevenir el centre de l'interès per a la reconstrucció d'una Nova Cronologia, i es plantejà la necessitat de trobar una manera científica de datar cronològicament la seva vigència.

D'aquesta manera, juntament amb un grup de matemàtics experts en l'anàlisi astronòmic dels zodíacs, Fomenko ha explorat els zodíacs de l'Antic Egipte que es conserven, per a determinar la seva datació d'acord amb els coneixements astronòmics actuals (Fomenko *et al.*, 2005e). Els

²⁰ Nota: gràfic extret de la web oficial de la Nova Cronologia. En línia: http://www.chronologia.org/en/en_history/04.html. Consulta: novembre de 2015.

resultats obtinguts segons la datació dels diferents zodíacs egipcis són (Fomenko *et al.*, 2004:275):

1. Zodíac de Ronda de Dendera: el matí del 20 de març de 1185 dC.
2. Zodíac Llarg de Dendera: 22-26 d'abril de 1168 dC.
3. Zodíac Gran a Esna: 31 de març - 3 d'abril de 1394 dC.
4. Zodíac Petit a Esna: 6-8 de maig de 1404 dC.
5. Zodíacs de Flinders Petrie a Atribis:
 - Zodíac Alt a Atribis: 15-16 de maig de 1230 dC.
 - Zodíac Menor a Atribis: 9-10 de febrer de 1268 dC.
6. Zodíac de Brugsch que conté tres horòscops principals, cadascun d'ells mostrant un resultat diferent:
 - Horòscop demòtic: 18 de novembre de 1861 dC.
 - Horòscop sense bastons: 6-7 d'octubre de 1841 dC.
 - Horòscop de vaixells: 15 febrer de 1853 dC.
7. Zodíac de Ramsès VII a Tebes: 5-8 de setembre de 1182 dC.
8. Zodíacs de Petosiris (P1) i (P2):
 - Primera Solució:
 - Zodíac exterior de Petosiris (P1): 5 d'agost de 1227 dC.
 - Zodíac interior de Petosiris (P2): 24-25 de març de 1240 dC.
 - Segona Solució (condicional (P2)):
 - Zodíac exterior de Petosiris (P1): 10 d'agost de 1430 dC.
 - Zodíac interior de Petosiris (P2): 17 d'abril de 1477 dC.
 - Tercera Solució:
 - Zodíac exterior de Petosiris (P1): 2 d'agost de 1667 dC.
 - Zodíac interior de Petosiris (P2): 2 d'abril de 1714 dC.
9. Zodíac de Ramsès VI:
 - Primera solució: 4-5 de febrer de 1289 dC.
 - Segona solució: 20-21 de febrer de 1586 dC.

És a dir, l'Antic Egipte -els temples funeraris d'Egipte i tota la iconografia que s'hi reflecteix- es concentra en pocs segles, si es compara amb la Història Oficial, i formen part d'una realitat que apareix a la Baixa Edat Mitjana i arriba fins al temps de Napoleó Bonaparte, que ocupà Egipte l'any 1798.

Egipte, després de l'ocupació de Napoleó, fou una colònia otomana (amb el suport francès); després anglo-francesa; després britànica -en motiu de la dissolució de l'Imperi Otomà com a resultat del desenllaç de la Primera Guerra Mundial (1918)- i, fins l'any 1936, no fou un Estat independent, deixant el control del Canal de Suez en mans dels anglesos. De la mateixa manera, entre els anys 1920 i 1948 l'antiga Palestina fou un protectorat del Regne Unit d'acord amb el manament de la Societat de Nacions creada al finalitzar la Primera Guerra Mundial (el 1919). El 1948 tingué lloc la creació del Regne de Jordània i la declaració d'Independència d'Israel, amb el suport dels Estats Units d'Amèrica, després de la proposta fallida de les Nacions Unides (ONU) de repartir aquest territori entre Jueus i Àrabs, creant dos estats, Israel i Palestina. Aquest repartiment fou una de les principals conseqüències del desenllaç de la Segona Guerra Mundial (1939-1945), i l'origen d'un intens conflicte no resolt fins a dia d'avui. Aquesta intensa història -aquí molt resumida- és un reflex de la conflictivitat en l'autoritat en aquestes terres, així com de la dificultat per establir les condicions òptimes per a la reconstrucció de la seva memòria

històrica. Els arqueòlegs europeus, liderats pels francesos i els anglesos, han custodiat la reconstrucció de l'Antic Egipte tal i com ens ha arribat. ⁽²¹⁾

Altrament, Fomenko i el seu equip, després de recopilar els treballs del filòsof francès Ernest Renan (1423-1892) -on mostrà que a l'Apocalipsi bíblic hi havia la transcripció d'un horòscop- han determinat que la posició dels planetes i els símbols representats feien referència a l'1 d'octubre de 1486. La solució satisfà de forma ideal totes les condicions assenyalades a l'Apocalipsi (Fomenko *et al.*, 2005a):

- Júpiter en Sagitari.
- Saturn en Escorpió.
- Mart en els Bessons, prop de la frontera amb el Toro, just a sota dels peus de Perseu.
- Mercuri en la Balança.
- El Sol en la Verge.
- La Lluna sota els peus de la Verge.
- Venus en el Lleó.

Amb aquest resultat la Nova Cronologia considera que l'Apocalipsi fou escrit aleshores, l'any 1486, anunciant simbòlicament amb sis anys d'antelació la Descoberta d'Amèrica, o millor dit (segons les seves tesis), l'ocupació d'Amèrica des de l'Oceà Atlàntic. Aquesta dada coincideix amb els 33 anys després a l'ocupació de Constantinoble per part dels Otomans (1486-1453=33), de manera que -amb aquesta dada oculta en el zodíac- l'Apocalipsi equipararia l'any en que fou mort Jesús (al seus 33 anys) amb els anys d'ocupació Otomana. Així mateix, l'equip de la Nova Cronologia ha cercat altres relacions de la profecia apocalíptica amb el relat bíblic. A través de la seva anàlisi han trobat que es correspon a l'any bíblic 6994 d'Adam, indicant que Adam seria també la idealització de l'Apocalipsi, de manera que el mateix fet formaria part del primer i el darrer capítol principal de la Bíblia Cristiana (Fomenko *et al.*, 2012). El primer representaria l'expulsió del paradís, i el segon l'anunci de la fallida futura de la civilització humana, abans de la seva definitiva reconstrucció després d'un gran cataclisme.

Així doncs, davant de les evidències històriques, cronològiques i estadístiques, que qüestionen la Història antiga i medieval, amb la finalitat de comprendre com s'ha donat aquesta hipotètica distorsió de la Història simbòlica i real, Fomenko i els seus col·laboradors s'han centrat en analitzar i documentar les limitacions dels mètodes de datació comuns i els seus errors, així com els diferents fraus arqueològics que han sortit a la llum. Una de les seves principals reflexions és el qüestionament de la cooperació indeguda entre científics i arqueòlegs en l'obtenció de dades. En aquest sentit, fan referència no només a la manipulació de documents, o a la seva tendència a caure en l'error de la Història Oficial, també fan referència a l'autocensura que esdevé altament poderosa en un context global on la comunitat acadèmica internacional en conjunt (oficialment) no se qüestiona, en absolut, la Cronologia Oficial (Fomenko, 2014).

Existeixen fonts que parlen de Jesús i la crucifixió del segle II, segons l'Església de Roma, així com els anomenats "Manuscrits de la Mar Morta". Sobre aquests documents, que apareixen en la consciència de molts, es diu que els van escriure els essenis, però enlloc s'anomena als essenis, és una interpretació dels arqueòlegs. Certament, (oficialment) a mitjans del segle XX es van localitzar uns textos que, d'acord amb el seu estudi arqueològic, serien contemporanis de

²¹ Nota: al segon apartat del Capítol següent, titulat "Aproximació històrica a l'arqueologia científica" es complementa aquest episodi.

Jesús, o fins i tot dos segles anteriors, però també és cert que durant dècades foren custodiats per l'Església Catòlica, fins que després d'una denúncia de la seva manipulació foren intervinguts pels Jueus i se'n publicaren els resultats. Es tracta d'uns manuscrits redactats en hebreu, arameu i grec, que s'han convertit en l'únic document que es considera contemporani de Jesús. Fins aleshores els documents més antics en llengua hebrea foren els Còdex d'Alep i de Leningrad, i es daten entre els segles X i XI després de Crist. Sobta que entre el segle II abans de Crist i el segle X no s'hagin trobat textos en llengua hebrea, relatius al Tanaj, la Bíblia hebrea que els cristians anomenen Antic Testament. Així mateix, es conserven altres documents en llengua grega, siríaca i llatina, d'acord amb els arqueòlegs. A finals del segle XX es va fer una anàlisi pel sistema de Carboni 14, que confirmaren les dates donades. Això per molts és una prova definitiva, però no deixa de ser una paradoxa que durant mil anys de judeo-cristianisme no n'hagi quedat res més i després de dos mil·lennis aparegui un fons amb 3.000 fragments amb tres idiomes. No deixa de ser realment sorprenent que apareguessin aquests documents després de dos mil anys, en una cova situada prop d'un antic monestir esseni del que ja no en queda res, i on bona part del que es diu va ser un monestir sembla realment una reconstrucció pedra a pedra que podria ser qualsevol cosa apart d'un monestir. Altrament, no es cita a Jesús i tampoc hi apareix cap tret biogràfic que s'hi relacioni. La seva proximitat és deguda a les seves ensenyances. En el seu lloc es troba la figura del denominat "Mestre de Justícia". La comunitat jueva veu en aquests manuscrits una prova de que els fets atribuït a Jesús foren realment obra d'una comunitat sacerdotal jueva, i que no fou una revelació.

D'aquesta manera, sobre la base d'una documentació sòlida i de nombroses contradiccions que sorgeixen inevitablement, al llarg del procés de recerca Fomenko i els seus col·laboradors s'han proposat iniciar una línia d'investigació de caràcter científic que presenti una Nova Cronologia, d'acord amb una Història Global que li doni sentit. Aquesta Nova Cronologia esdevé una hipòtesi, en gran mesura, basada amb uns càlculs que són concloents, però no aporten tota la informació que cal per a reescriure la Història. Aquest és un treball que tot just acaba de començar. Així mateix, al llarg dels anys, en què s'han anat acumulant preguntes i respostes, presenten una explicació del relat de la Història que les articuli al màxim, entès com una estructura general sobre la que cal aprofundir.

Ara bé, aquest treball és el que ha estat més qüestionat. En canvi, la crítica argumentada als seus mètodes es sol deixar al marge. El fet és que la totalitat de la Història del coneixement acumulat als darrers segles es basa en una Història Oficial que resulta altament robusta, davant de la consciència col·lectiva i els interessos creats que s'hi han edificat. Per aquest motiu, la seva lectura inicial és sempre un repte psicològic, i la seva aproximació és necessàriament el resultat d'un procés que requereix temps i reflexió.

Els eixos principals de la Nova Cronologia de la Història (1ª part)

El resultat principal d'aquest treball en conjunt, integrada en una lògica analítica comuna producte d'una reconstrucció de la Cronologia Oficial, és que l'Antic Egipte es correspon a una realitat medieval, iniciada com a civilització al segle X i vigent fins a principis del segle XIX. A les seves arrels es trobaria l'origen de totes les civilitzacions humanes i l'origen de totes les grans religions, que transcendirien la seva vocació expansiva original i s'organitzarien territorialment sobre els diferents símbols, tradicions i històries representatius de cada lloc.

La Nova Cronologia situa a un Cristianisme original com a l'origen d'aquesta tradició, i aquest faria referència al Crist, a la consagració divina, abans de la seva reconstrucció en el mite de Jesús de l'Alcorà i el Nou Testament. Es representaria amb una dualitat inicial fonamental entre una representació Reial i una d'Apostòlica, en què el poder simbòlic que atresoraria faria referència als seus líders: als protagonistes públics de la seva expansió, però també als sacerdots que ho durien a terme. D'aquesta manera, apareixerien dues grans tradicions, una vinculada al poder i l'altra al poble, que seguirien el seu curs paral·lel de la mà de diferents icones, on totes elles representarien una mateixa unitat en el curs de la creixent implantació territorial de l'autoritat de l'Imperi.

Aquest procés s'hauria originat a Egipte, al delta del Nil, als segles X i XI dC., per després experimentar una primera expansió cap al Bòsfor, fins al segle XIII, en què s'hauria iniciat una etapa conflictiva en l'estructuració del poder i els fonaments de la seva autoritat. A partir d'aquest moment tindria lloc una segona etapa expansiva, que arribaria fins al segle XV, on s'arribaria a ocupar tota Euràsia, el nord d'Àfrica i part del continent americà. La difusió de piràmides per terres africanes, asiàtiques i americanes formaria part del llegat comú de l'Imperi, però estarien situades cronològicament en un espai temporal molt més concentrat, comú i proper.

Així doncs, en aproximadament mil anys hauria tingut lloc l'origen, l'expansió i el conjunt dels conflictes territorials a gran escala transcrits en les cròniques històriques de totes les societats humanes, resultat d'una primera expansió original iniciada des d'Egipte. La Història Antiga seria el resultat de diversos reflexos d'aquesta història, convertida en una crònica des de l'Edat Mitjana. El conjunt de les civilitzacions humanes s'haurien adaptat, al llarg dels segles XVII-XX, a una Cronologia de la Història impulsada des de l'Europa Occidental a partir dels segles XVI i XVII (Fomenko *et al.*, 2005b).

Al llarg d'aquest camí apareixerien múltiples icones amb diferents significats, en funció de la realitat social que li fos més propera. En les estructures de poder principals es desenvoluparia una iconografia representativa del poder, que en els temps de l'Imperi Romà (medieval) es correspondria amb els diferents cultes pagans de la tradició grega i romana, però també fenícia i sumèria, enllaçant-se de forma simbòlica amb la iconografia original del poder egipci. Altrament, els sacerdots egipcis capitalitzarien la documentació dels relats històrics i el control de les estructures de coneixement, al delta del riu Nil, al voltant d'Alexandria i Babilònia (Babilònia és tal i com es coneixia aleshores l'actual ciutat d'El Caire). ⁽²²⁾

Així doncs, hauria tingut lloc una unitat en l'Imperi que seria abraçat sota l'epicentre simbòlic d'Egipte. Però al segle XVI patiria la seva implosió definitiva, després de nombrosos conflictes per mantenir la seva autoritat. A partir d'aleshores es reescriuria la Història, resultat d'una ruptura, que aniria acompanyada d'una intensa lluita pel control de les cròniques i el coneixement acumulat. Per aquest motiu les tradicions Jueva, Cristiana i Musulmana incorporen totes elles aquest llegat comú. ⁽²³⁾

²² Nota de l'autor: es considera que antigament a Occident la llengua sagrada per excel·lència era l'hebreu (Guénon, 1954), i el poble hebreu és, de fet, un poble provinent d'Egipte. Aquesta aportació és del Jordi Miravet i en Lluís Botinas.

²³ Nota de l'autor: fins aquell moment, al segle XVI, el relat principal que s'hauria difós hauria estat el mite del poble hebreu fins a Canaan, que representaria l'expansió del poble Egipci a la resta del Món, i hauria estat escrit pels sacerdots historiadors hebreus d'arrel egípcia, en una època on Egipte integrava també el que ara coneixem com Palestina (oficialment en mans dels Mamelucs).

Aquesta implosió suposaria l'inici d'una reestructuració global del poder d'arreu, i la tradició jueva, que representaria el capital acumulat del poder simbòlic i financer en les estructures de l'Imperi, seria sistemàticament estigmatitzada i perseguida després d'haver-se estès pel Món. Algunes famílies, persones i/o comunitats hebrees, s'integrarien als profunds canvis ocasionats per la reorganització del poder, i d'altres es refugiarien sota diversos mantells o estructures de suport que les permetrien persistir. La lluita per l'apropiació de l'Imperi a Amèrica als segles XVI i XVII, entre els monarques Habsburg i l'autoritat jueva, seria traslladada simbòlicament a la famosa expulsió (o obligació a la seva conversió cristiana) dels Jueus d'Espanya el 1492 i a les pròpies cròniques dels Textos Sagrats, abans de què Cristòfor Colom iniciés (oficialment) el seu primer viatge (Fomenko *et al.*, 2005m).

De la mateixa manera, l'expulsió (o obligació a la seva conversió cristiana) del poble musulmà d'Espanya al mateix moment, el 1492, representaria la ruptura dels monarques amb els nous dominadors de l'Imperi, que haurien ocupat la capital, Constantinoble (l'any 1453). Les expulsions (oficials) dels Jueus d'Anglaterra als inicis del segle XIII, així com la seva expulsió de França l'any 1396, representarien el reflex d'una ruptura anterior amb les respectives monarquies amb l'Imperi original, imposant així una transposició simbòlica més contundent d'aquesta ruptura amb el passat.

Les apropiacions de Castella i Portugal dels dominis del Món, acordades en el Tractat de Tordesillas (1494), representaria l'apropiació simbòlica d'aquesta ruptura, per part de qui lideraria l'èxit per l'expansió a través dels oceans. Seria el resultat d'un procés de distanciament entre la tradició egípcia i l'Imperi, després de l'ocupació Otomana de Constantinoble el 1453 i d'Egipte a principis del segle XVI. Fou en aquell moment en què la casta militar d'Egipte més poderosa, equivalents als Samurais del Japó, guardians de l'Imperi i supervisors dels seus temples funeraris, serien sotmesos a l'autoritat del Califa Otomà. La Història Oficial els ha convertit en els Mamelucs, i els identifica amb uns soldats d'origen esclau convertits a l'Islam que servien als califes i als soldans durant l'Edat Mitjana, però que respectaven els cultes cristià i jueu. ⁽²⁴⁾

Així mateix, els Mamelucs (oficialment) van persistir, mantenint els seus drets sobre Egipte fins al segle XVIII. L'any 1798 serien vençuts oficialment per Napoleó, però no seria fins el 1811 que serien (oficialment) vençuts, per part dels Otomans. Des d'aleshores Egipte passaria a ser considerada una colònia, i tindria lloc la usurpació i destrucció dels seus temples, així com l'esborrat de bona part de la seva memòria. De la mateixa manera, segons la Nova Cronologia els Otomans haurien esborrat part de les seves empremtes cristianes, del Cristianisme original, al llarg de la seva ocupació iniciada a principis del segle XVI. Oficialment, l'any 1453 ocuparien Constantinoble, i entre els anys 1516 i 1517 els dominis d'Egipte i Palestina, és a dir Terra Santa (Jerusalem). ⁽²⁵⁾

A partir del segle XVI, després de la ruptura entre els Otomans i la resta dels Cristians (encara no hi hauria una consciència de divisió entre Musulmans i Cristians), una de les principals conseqüències de la implosió de l'Imperi seria el projecte de reconstrucció d'una nova unitat

²⁴ Nota de l'autor: és sorprenent que es consideri que una organització d'esclaus, que haurien respectat les respectives religions Cristiana, Jueva i Musulmana, governessin Alexandria, Babilònia i Jerusalem entre els segles XIII i XVI. Al darrere de la consideració d'esclaus es trobaria, fent una interpretació lliure, un deure. Un deure equivalent a l'esclavitud, per a tutelar i llaurar el gran imperi que s'estava erigint al seu voltant.

²⁵ Nota: segons la Nova Cronologia hi ha raons per suposar que en aquest moment encara no existeix la Jerusalem palestina. Més endavant se'n parla.

sobre un text sagrat comú. Però això fracassaria, i donaria peu a la seva divisió en tres grans tradicions monoteistes al voltant de l'epicentre egipci: el Judaisme, l'Islam i el Cristianisme. Així mateix, a l'Àsia l'Imperi també es fragmentaria, on l'Imperi Mongol es desvincularia de Rússia, aixecant la Gran Muralla Xinesa aleshores, i no al segle III aC. com relaten les cròniques oficials. És a dir, segons la Nova Cronologia la Gran Muralla Xinesa s'aixecaria al segle XVI, però segona la Història Oficial s'hauria iniciat al segle III aC. i s'hauria acabat al segle XVI.

D'aquesta manera, apareixerien el Confucianisme, el Budisme i l'Hinduisme, i paral·lelament el Cristianisme europeu iniciaria un seguit de desafiaments a l'autoritat del Papa, amb l'anomenada Reforma, on l'Església Ortodoxa (hebrea en origen), la Catòlica i les Protestants (Luteranisme, Anglicanisme, Calvinisme...) esdevindrien entitats autònomes, així com l'Església Cristiana Copta, l'arrel de la tradició cristiana d'Egipte (Fomenko *et al.*, 2005k). Segons la Nova Cronologia en l'àmbit de l'Índia, Krishna seria el símbol de Crist, i les narracions de Mahabharata reflectirien la conquesta Mongol de l'Índia als segles XV i XVI.

Aquesta breu síntesi del procés que explicaria l'aparició de les grans religions del Món, hauria anat acompanyat d'un procés polític d'institucionalització dels diferents territoris que acabarien confluint, al llarg dels segles XVII i XXI, en l'actual mapa polític global. ⁽²⁶⁾

La seva reproducció cronològica, en prou feines en un mil·lenni real, abraça el conjunt de la Història Antiga Oficial que actualment es coneix com un procés de lluita i progrés, resultat de pràcticament cinc mil anys d'evolució. Seria un procés que fins el naixement del Jesús bíblic seria paral·lel al relat de les Sagrades Escripures, però s'hauria escrit conjuntament entre els segles XVI i XVII. Així doncs, la història dels seus "deixebles" es correspondria amb el relat de la seva expansió al llarg de tot el Món, i mitjançant aquest relat fins al segle XVI s'haurien integrat com a símbol i garantia de la unitat del Cristianisme, al marge d'Egipte i de Bizanci. ⁽²⁷⁾

De la mateixa forma, segons la Nova Cronologia, la història real dels seus governants al llarg dels segles XI-XVI seria traslladada a les 30 dinasties faraòniques, essent en realitat la història dels emperadors, tsars, khans i califes, dels segles XIII-XVI, escrita pels sacerdots egipcis.

Segons la Nova Cronologia, a Egipte es capitalitzaria el simbolisme del poder, i es convertiria en la terra dels temples funeraris i els sepulcres dels grans governants, on la seva població es dedicaria al treball i a la guarda de l'Imperi. A través de les estructures de poder es difondria el culte al Crist (la naturalesa divina) i amb la riquesa acumulada arreu es finançarien els costos dels seus monumentals temples, dedicats als protagonistes de l'expansió de l'Imperi i al seu embolcall simbòlic.

²⁶ Nota de l'autor: aquest fet explicaria el fet que no és fins al segle XVII que apareixen els mapes polítics, delimitant els territoris tal i com es reflecteixen en l'actualitat.

²⁷ Nota de l'autor: el propi relat del Nou Testament representaria la ruptura amb Egipte, en la mesura que la Història Oficial situa la darrera faraona, Cleopatra, mig segle abans del naixement de Jesús, però la Història Oficial Cristiana ho incorporaria -mig segle després del seu naixement- configurant l'Església Egípcia (Copta) Cristiana com la primera de la Història, apareixent (oficialment) entre els anys 41 i 44 dC. Copte vol dir "Egipci", i l'únic canvi que hi va haver és un trasllat d'una tradició sacerdotal Copta de vocació faraònica a una altra de vocació cristiana. L'estructura sacerdotal es va mantenir, i enlloc de rendir culte a l'Amon, el Déu dels déus egipci, es passà a rendir culte a l'Amén, que vol dir Amon en egipci. Per entendre'n la relació, val a dir que en l'Antic Egipte (oficialment) els sacerdots d'Amon foren els qui administraven i governaven a Egipte, la seva gent i el bestiar, i a nivell polític es summe sacerdot era conegut com el "primer profeta" (Font: Enciclopèdia Catalana, SAU).

D'aquesta manera Babilònia (El Caire) es mantindria com el bressol de l'autoritat simbòlica de l'Imperi mantenint un gran prestigi, per ser el lloc on tenia lloc l'elevació dels emperadors fins al segle XVI. Les piràmides de Gizeh, a El Caire, podrien correspondre a la Santíssima Trinitat. Es tractarien d'unes construccions fetes entre els segles XIV i XVI. Així mateix, la seva construcció, segons la Nova Cronologia, seguiria les tesis impulsades per l'enginyer Joseph Davidovits (nascut el 1935), reconegut internacionalment per la invenció dels geopolímers en la química (Giacobbo, 2013:83). D'acord amb les seves aportacions, els grans blocs de pedra presents a les grans construccions de les piràmides i als grans temples de l'Antic Egipte s'haurien fet a partir d'una argamassa de pedra artificial Egipte (aquesta argumentació es podria extrapolar als d'altres grans construccions de la Història Antiga). És a dir s'haurien encofrat *in situ*. La Nova Cronologia, fins i tot, mostra que la composició dels blocs de granit de l'interior de la Piràmide de Keops no té la mateixa composició que els blocs de granit naturals, tractant-se d'una argamassa. Aquesta afirmació es fonamenta amb una exploració científica feta en un laboratori. És a dir, es coneixia una tècnica impressionant de fer grans blocs de pedra *in situ* que s'ha perdut. D'aquesta manera, s'explicaria perquè l'historiador Heròdot (oficialment del segle V abans de Crist), hauria deixat escrit que la gran piràmide fou construïda utilitzant "fustes curtes" (Giacobbo, 2013:84). Aquestes fustes serien, doncs, els encofrats i les bastides necessàries per a la seva execució, com qualsevol construcció actual feta de formigó armat.

El significat de les piràmides de Gizeh estaria relacionat amb un temple funerari, però no amb un sepulcre. Les piràmides, (segons la Nova Cronologia) més enllà d'incorporar una alta simbologia vinculada al Cosmos, podrien fer referència l'elevació de Crist, un temple dedicat a ell, on la Piràmide de Keops simbolitzaria el Sant Sepulcre. En aquest sentit, "Gizeh" derivaria al simbolisme del nom de "Jesús".

Així mateix, l'abandonament d'aquesta tradició vindria donada pels conflictes derivats de l'ocupació otomana de l'imperi. Com s'ha indicat anteriorment, la Nova Cronologia situa la redacció de l'Apocalipsi a l'any 1486 i considera que transcriu el "Judici Final" als Otomans, 33 anys després de l'ocupació de Constantinoble, els anys que tenia Jesús quan va morir. ⁽²⁸⁾

La profecia bíblica fa referència a Babilònia, a la seva decadència i la seva posterior destrucció, després de nombroses lluites simbòliques, on el seu desenllaç serà el retorn de Jesús i l'aparició d'una ciutat santa, la Nova Jerusalem, d'acord amb la Bíblia (Ap. 21:2) (Fomenko *et al.*, 2005). Recollint una transcripció de la Bíblia, a l'Apocalipsi és on es relata la decadència de la Babilònia bíblica en mans dels "reis que es proposaren lluitar contra l'Anyell" [el Cristianisme] (Ap. 17:14). I afegeix: "Babilònia, la gran, la mare de les prostitutes i de les abominacions de la terra" (Ap. 17:5), de manera que anuncia el presagi de la seva decadència i posterior destrucció, i l'anunci del retorn de l'"àngel de Jesús", que donarà peu a la "Nova Jerusalem" (Ap. 21) (Sidera i Plana *et al.*, 2000). Segons la Nova Cronologia, Babilònia es correspondria amb Constantinoble, i de fet en els textos antics es troba el cas que s'anomena Babilònia a les ciutats de Roma i de Constantinoble.

Així doncs, Babilònia donaria peu al mite de la Torre de Babel, i la decadència de Babilònia representaria la multiplicació de nacions del Món, que tendrien a la seva lluita i a la seva autodestrucció, amb l'aparició de múltiples llengües que s'haurien implantat -segons la Nova

²⁸ Nota de l'autor: 33 són també els anys ideals que representa es té al Yanna, el Paradís de l'Islam.

Cronologia- a partir del segle XVI (Fomenko *et al.*, 2005k) (Fomenko *et al.*, 2005l) (Fomenko *et al.*, 2005k). ⁽²⁹⁾

La Nova Cronologia equipara la Torre de Babel amb la piràmide de Gizeh i amb els famosos laberints subterranis de Moscou fets al segle XVI. La descripció apocalíptica de la construcció de la "Nova Jerusalem" que es transcriu a l'Apocalipsi es correspondria amb la descripció de la construcció posterior del Kremlin (l'origen de l'actual Moscou) feta al segle XVI (amb la seva famosa muralla) i no al segle XIV com narra la Història Oficial (Fomenko *et al.*, 2005k). Els Tsars l'haurien volgut erigir com a un projecte de reconstrucció de l'Imperi que no hauria arribat a bon port, després de l'ocupació de la dinastia intrusa dels Romanov als inicis del segle XVII. Segons la Nova Cronologia la història oficial de Rússia hauria estat una falsificació flagrant ordida per una sèrie d'erudits alemanys per legitimar la usurpació de la dinastia Romanov, que serien els Tsars entre els segles XVII i XX (Fomenko *et al.*, 2005f). ⁽³⁰⁾

Arribat a aquest punt de l'exposició de les arrels cristianes en la Nova Cronologia és quan es presenta l'origen del mite de Jesús. Segons la Nova Cronologia Jesús fou originat sobre un personatge real, Andrònic Comnè, mort per una revolta i una traïció a Crisòpolis (al Bòsfor) el 1185, després d'haver-se posat al costat dels pobres i d'haver enaltit la gelosia dels feudalistes, en una etapa de forta inestabilitat en el poder. Crisòpolis és actualment un barri d'Istanbul, considerat part de l'antiga Constantinoble.

L'Emperador Romà Andrònic I Comnè (1118-1185) ocupà el poder de l'Imperi després d'haver lluitat i condemnat els seus contrincants, lluitant contra la seva pròpia família. Però en aquella època el creixement de l'Imperi entrà en col·lapse i els abusos a la població foren comuns, generant greus conseqüències, com la marginació, la pobresa i moltes malalties. S'impulsaren hospitals, i l'emperador establí els límits que no es podien superar, definint allò de "al Cèsar el què és del Cèsar", però això provocà la traïció dels grans feudataris amb interessos creats dins l'Imperi. Aquests s'organitzaren i revoltaren a la població. Andrònic (oficialment) fou capturat, acusat i condemnat a ser martiritzat en públic, després d'haver impulsat l'ajuda als necessitats, i d'haver-se vestit amb roba senzilla. Durant tres dies fou martiritzat per la seva pròpia gent, torturat brutalment, lligat pels peus. La crònica oficial diu que no es va queixar, i que només va dir: "Apiadeu-vos de mi, Senyor, perquè heu d'estavellar una canya ja trencada".

Segons la Nova Cronologia, la mort de l'Emperador Andrònic Comnè generaria gran commoció a l'Imperi i a l'Església Romana, que aleshores es considerava un capital (simbòlic) comú, i s'iniciaria la seva llegenda, que acabaria esdevenint el mite del Crist Jesús. Andrònic fou mort després de ser acusat de traïció a Crisòpolis, i martiritzat cruelment a Yoros, una ciutat ara en runes que es trobava prop de Crisòpolis, la capital de l'Imperi. El seu martiri acabaria narrant la Passió de Crist i la Bíblia transformaria Yoros en Jerusalem. Segons la Nova Cronologia la Jerusalem actual, en canvi, hauria estat construïda posteriorment, probablement a partir del segle XVI, fent el temple del Sant Sepulcre actual l'any 1810 (Fomenko *et al.*, 2008a).

Així mateix, segons la Nova Cronologia, el Temple de Salomó (situat històricament a la Jerusalem Palestina) es trobaria a Constantinoble, on es troba l'església de Santa Sofia, que

²⁹ Nota de l'autor: l'Alcorà equipara Babel (Babilònia) amb les grans edificacions que foren destruïdes per aquells que es varen extraviar, i la Bíblia crearia el mite de la Torre de Babel, anant més enllà.

³⁰ Nota de l'autor: De la mateixa manera, Babilònia podria revelar, d'acord amb la Bíblia, a la ciutat d'El Caire, on es troben les tres piràmides de Gizeh i on es podria fer referència a la Torre de Babel.

s'hauria edificat al segle XVI en honor al soldà Solimà el Magnífic (1494-1566) (Fomenko *et al.*, 2005k).

Més endavant, els esdeveniments citats serien distorsionats amb el relat de les Croades, escrits amb la intenció d'enaltir els monarques europeus i la seva noblesa fidel (Fomenko *et al.*, 2005g) (Fomenko *et al.*, 2008a) (Fomenko *et al.*, 2008b) (Fomenko *et al.*, 2011a).

La Primera Croada (oficialment entre els anys 1096 i 1099), però, seria un relat que ocultaria aquesta gesta, traslladant els fets cent anys enrere de forma deliberada per ocultar-ne les traces, i situant els fets de Crisòpolis i Yoros a Jerusalem, que encara no existia (només era un poblet, i no es deia Jerusalem). Amb el temps es crearia el mite de Jerusalem i el Nou Testament usurparia, d'aquesta manera, uns fets que realment van ocórrer a Yoros, a tocar de Crisòpolis, a l'estret del Bòsfor. Resultat d'aquest desafiament al poder establert, al llarg del segle XIII tingué lloc una "guerra mundial" on el conjunt de les anomenades Croades Cristianes, altrament, amagaria la veritable lluita pel domini de l'Imperi que va tenir lloc aleshores (Fomenko *et al.*, 2005g). Segons la Nova Cronologia la Quarta Croada de l'any 1204, que (oficialment) representa l'inici de l'Imperi Llatí (Romà) de Constantinoble, seria el reflex de la Batalla de Troia, situada als segles XII-XIII aC., i de múltiples grans batalles narrades en la Història Oficial, que en realitat representaria la venjança per l'ocupació intrusa de la dinastia que hauria mort l'emperador Andrònic Comnè (1118-1185) (Fomenko *et al.*, 2008b). Aquest episodi ha estat batejat en la Història Medieval com l'inici de l'Imperi Llatí de Constantinoble, ressaltant la seva naturalesa Cristiana (i Catòlica).

Tanmateix, en aquesta Primera Croada no hi participarien els anglesos, tot i la presència dels anglesos en la segona i la tercera Croada, que enllacen amb el llegendari Robin Hood. L'heroi anglès medieval lluità per defensar l'autoritat del Rei Ricard Cor de Lleó (oficialment Rei entre els anys 1189 i 1199), que hauria anat a Terra Santa en motiu de la Tercera Croada (oficialment entre 1189 i 1192) i se l'hauria donat per mort. Però l'activitat dels anglesos en les Croades Cristianes seria poc rellevant. De fet, la Nova Cronologia, d'acord amb l'anàlisi de la Història d'Anglaterra fins a principis del segle XVII, conclou que el nom d'Anglaterra prové de la dinastia bizantina dels Àngels (1185-1204 dC.). És a dir, que els monarques anglesos serien descendents de la família dels emperadors bizantins que haurien estat els responsables de la cruel mort d'Andrònic Comnè (Fomenko *et al.*, 2005g).

Oficialment, la Història Oficial situa a la Quarta Croada (1202-1204) a Constantinoble, no a Jerusalem (Palestina), i els Croats haurien envaït i saquejat la ciutat fins a vèncer al darrer dels Àngels. Oficialment es diu que fou degut al fet que els bizantins es van negar a participar-hi, però segons la Nova Cronologia aquesta Croada hauria estat en realitat una resposta a la mort d'Andrònic. Es més, l'èxit de la batalla s'hauria reflectit en la famosa Batalla de Troia, entre moltes altres. ⁽³¹⁾

³¹ Nota de l'autor: La Primera Croada també tindria un episodi a Constantinoble, a càrrec de Raimon de Sant Geli (o de Saint-Gilles), el Comte de Tolosa que era també el germanastre del Comte de Barcelona, Berenguer Ramon II, mort a Jerusalem en motiu de la Primera Croada després d'haver cedit els títols comtals al seu germanastre i d'haver abraçat la castedat. En aquest cas, Raimon de Sant Geli (oficialment) hauria ocupat en un inici Constantinoble, però acabaria lluitant al costat de l'emperador bizantí, Aleix I (1056-1118). Per tant, la primera i la quarta croada, que la Història situa a Constantinoble, serien un reflex de la mateixa croada, amb la finalitat de fer restituir l'autoritat legítima de l'autoritat a l'Imperi.

Els eixos principals de la Nova Cronologia de la Història (2ª part)

Recapitulant, d'acord amb les evidències astronòmiques i les nombroses duplicitats històriques que la Nova Cronologia ha analitzat, es situarien els fets bíblics del segle I (Jesús) als segles XI-XII, i la Història Antiga seria una recreació, un reflex dels fets de l'Edat Mitjana. Per exemple, l'Antiga Grècia es traslladaria 1.800 anys enrere i es faria referència a la Grècia Medieval dels segles XII i XVI (Fomenko *et al.*, 2005c). Com a curiositat, un fet històric traslladat a l'Antiga Grècia es correspondria amb un episodi medieval protagonitzat per catalans. Les famoses lluites entre els espartans i els atenesos farien referència a les lluites entre els catalans i els navarresos a finals del segle XIV, pels dominis hel·lènics, en els temps en què es celebrarien els Jocs Olímpics (Fomenko *et al.*, 2005c) (Fomenko *et al.*, 2012).

Segons la Nova Cronologia, doncs, els evangelis s'originarien tots ells a partir d'aleshores, en un moviment capitalitzat pel Cristianisme Apostòlic que impulsaria el mite i la devoció de Crist. Per això n'hi ha tants de contradictoris. Mostren l'evolució del pols per imposar un Relat Sagrat al voltant del mite de Crist (sobre la figura real de l'emperador Andrònic Comnè), que s'acabaria imposant com el relat de referència a l'Imperi. En aquest procés, Roma, tant la Roma italiana com la "Nova Roma" -Constantinoble- apareixerien, després d'un procés d'implantació del domini dels Tsars/Khans (als voltants de l'any 1380).

A l'any 1380 tindria lloc una gran batalla, iniciant el camí de la Roma italiana i la seva capitalitat compartida amb la "Nova Roma", a Constantinoble, que seria la principal. En aquesta època hauria tingut lloc l'expansió cap a Àsia. Al capdavant de l'Imperi s'hi situaria un Tsar (o Khan), un "autòcrata" amb poder absolut vinculat (oficialment) al Principat de Vladímir-Súzdal rus, que (oficialment) esdevindria el Gran Ducat de Moscou. Es situaria la nova capital del govern administratiu de l'Imperi a Yaroslavl, i juntament amb altres ciutats esdevindrien el centre de la seva activitat (ciutats com Rostov, Kostroma, Pereyasavl, Mologa, Vladimir i Súzdal). Durant aquest període s'impulsaria el que es coneix (oficialment) com l'Imperi Mongol, amb el que s'ocuparia tot Euràsia (que inclouria Europa). El Món seria també conegut com Israel (Fomenko *et al.*, 2012). ⁽³²⁾

D'acord amb la Nova Cronologia, seria en aquest moment que tindria lloc la seva primera expansió global, abraçant el nord d'Àfrica, Europa, Àsia i una part important d'Amèrica, on Yoros (la Jerusalem del Bòsfor) hauria estat el centre espiritual i religiós, mentre que el domini polític i militar es trobaria a Vladímir-Súzdal. En aquests episodis haurien tingut lloc les arrels de Rússia, on Yaroslavl (a uns 250 km de Moscou) es mantindria al seu capdavant fins a la construcció del Kremlin a Moscou, que hauria tingut lloc al segle XVI i no al segle XIV com diu la Història Oficial. En canvi, la Història Oficial traslladaria aquests esdeveniments mil anys enrere, amb les incursions d'Àtila (segle V) que arribarien fins als famosos Camps Catalàunics, oficialment localitzats en l'actual Xampanya francesa, i convertint a Àtila en un enemic de la Roma Cristiana.

A l'Europa Occidental, doncs, el procés històric durant l'Edat Mitjana hauria estat molt diferent a l'oficial. Entre els segles XIII i XIV hauria tingut lloc la implantació europea de l'Imperi, on les seves arrels (oficialment) fenícies de les colònies a Sicília, al Nord d'Àfrica i a la península

³² Nota de l'autor: Israel, d'acord amb aquest plantejament, podria significar "la terra del Senyor, Ra" (Is Ra El), així com una macla entre els déus Isis, Ra i El. El seria el nom de Déu comú en totes les grans religions dels antics sumeris, i es referiria sempre al "Senyor".

Ibèrica, juntament amb l'expansió veneciana al nord d'Itàlia, donarien lloc a les ciutats principals que liderarien la seva activitat al llarg de l'Edat Mitjana. ⁽³³⁾

En aquesta època Florència esdevindria la capital de l'Europa Occidental, i sota el mantell dels etruscos (l'origen oficial dels romans) s'ocultaria la seva veritable procedència, ja que el seu nom significaria "els russos". Les similituds entre la llengua considerada etrusca i les llengües eslaves corroborarien aquesta equivalència. En aquests moments les capitals de Roma -la italiana i la bizantina (la "Nova Roma", és a dir Constantinoble)- no existirien encara. No seria fins el 1380 que tindria lloc la seva doble fundació, com a resultat del desenllaç de la Batalla de Kulikov, l'any 1380, justament quan s'acabava d'imposar a l'Imperi el Cristianisme Apostòlic, com a religió de l'Estat. Aquesta batalla (oficialment) representa una gran victòria del Gran Príncep de Moscou sobre els Tàrtars i els Mongols, però segons la Nova Cronologia representaria l'expansió de l'Imperi fins a l'ocupació de tota Euràsia, i coincidiria amb la implantació de dues grans capitals a l'Oest d'Euràsia, que serien la Roma italiana i la "Nova Roma" bizantina, Constantinoble. En aquest sentit, el Tsar-Khan Dmitry Donskoy (1350-1389) es correspondria amb el gran Constantí del segle IV, a qui la Història Oficial fa el protagonista de la fundació de Constantinoble i de la implantació del Cristianisme dins l'Imperi Romà.

Així doncs, la història (oficial) de la fundació de la Roma italiana tindria també una arrel en el gran Imperi que s'establí per tota Euràsia, però lluny d'Itàlia. El seu origen mític -de Ròmul i Rem- seria un reflex dels germans Georgiy i Ivan Danilovich, que corresponen (oficialment) a dos germans que al segle XIV foren els Prínceps de Moscou. La Història Oficial, reescrita des d'Europa Occidental als segles XVI-XVII, els convertiria en els fundadors de Roma, mentre que la Nova Cronologia els assimila als fundadors del gran Imperi Romà, on el primer es correspondria a les arrels del primer Gran Khan (els *Juanjuan*) i el segon a Batu-Khan (1227-1255), el Gran Khan mongol del segle XIII. El Gran Khan, oficialment, es coneix que prové de les tribus Jou-Jan, o altrament dites *Juanjuan*, i es situen al segle IV, coincidint amb la implantació (oficial) del Cristianisme dins de l'Imperi Romà, també al segle IV. Segons la Nova Cronologia un altre dels seus reflexos seria el personatge de Joan Baptista, qui hauria beneït a Jesús Crist. Així mateix, Batu-Khan esdevindria un doble significat: el Vaticà i el propi Jesús, on Joan Baptista simbolitzaria l'origen del Cristianisme i Jesús seria el seu successor, el seu màxim representant. D'aquesta manera, la Nova Cronologia equipara a Jesús i a Joan amb els germans Ròmul i Rem, fills de la lloba etrusca fundadors de Roma. Tots dos haurien estat els encarregats de fundar Roma, però només Ròmul la fundaria, essent-ne el primer Rei. ⁽³⁴⁾

Sota un turó que els etruscos (russos) anomenarien Batu-Khan es situaria el primer temple -que donaria peu a l'Església de Sant Pere del Vaticà- i la Roma italiana. El Batu-Khan (Vaticà), seria el símbol de l'expansió de l'Imperi de Crist, i el símbol de la lloba representaria el vigor del seu poder. ⁽³⁵⁾

³³ Nota: és de ressaltar que, oficialment, durant el segle XIV va tenir lloc la institucionalització del Principat de Catalunya, el 1359, paral·lelament a la del Principat de Vladímir-Súzdal rus, l'epicentre principal de l'Imperi d'aleshores segons la Nova Cronologia.

³⁴ Nota: tradicionalment, els arqueòlegs han identificat a la lloba com una obra etrusca del segle V abans de Crist, si bé els dos germans que en beuen la llet es deia que eren del Renaixement. Doncs bé, l'any 2012 es feu públic que -fetes unes proves d'espectrometria de massa- es data entre els segles XI i XII, mentre que els dos germans es posaren a l'any 1941. Els responsables que la custodien ara diuen que es tracta d'una còpia d'un original etrusc.

³⁵ Nota: just en aquesta època, al voltant de 1380, la Història Oficial trasllada els papès d'Avinyó a la Roma italiana.

És a dir, la Nova Cronologia situa les fundacions de la Roma italiana i la Nova Roma de Constantinoble al voltant de l'any 1380, després de la consolidació del poder del gran Tsar/Khan. La primera s'hauria fundat a l'empara de Florència, convertida en una capital a l'Europa Occidental, on la Roma italiana seria el centre de govern de l'Emperador, mentre que la nova capital, la Nova Roma, Constantinoble, situada a 30 kilòmetres de Yoros -el centre religiós i espiritual- es convertiria en la capital principal (Fomenko *et al.*, 2012).

Així mateix, entre els segles XIV i XIV, diversos problemes resultants d'una expansió excepcional alterarien la seva estabilitat. Degut a les grans migracions humanes que van tenir lloc la pesta atacà a tota Europa i a l'Orient Mitjà, creant gran desolació i terror. Sobre aquest episodi la Nova Cronologia situa l'origen dels mites de Noè i de Moisès. Representarien la superació d'una situació anterior decadent, i els relaciona amb l'ocupació otomana de Constantinoble. Altrament, aquest episodi esdevindria els mites de Mahoma i del Judici Final, el relat de fons de l'Alcorà. Mahoma i Moisès es correspondrien amb Mehmed II el Conqueridor (1432-1481), qui va conquerir l'any 1453 Constantinoble, mentre que la decadència del Món que precedí "la seva inundació" en temps de Noé, així com el Judici Final, simbolitzarien la cruenta campanya que es va dur a terme per posar fi a la pesta i la condemna dels mals usos sexuals de l'època, on justos i pecadors es van haver de sacrificar.

D'aquesta manera, va aparèixer l'Alcorà i el Judici Final, fet que acabaria inspirant la profecia bíblica de l'Apocalipsi, on es mostraria la decadència i destrucció de Babilònia, que en aquest cas es correspondria amb Constantinoble (Fomenko *et al.*, 20051). Altrament, el culte a la Kaaba de La Meca, que conté una pedra negra d'origen meteòric (segons diu l'Alcorà), es correspondria amb el culte a un meteorit que hauria caigut a Yaroslavl l'any 1421, documentat segons unes investigacions arqueològiques i present a les cròniques russes. Aquest episodi s'hauria pogut contemplar arreu, i les seves pedres serien objecte de devoció, com una senyal de Déu. D'aquesta manera, el relat estaria també present a les cròniques de la Història Antiga, en la caiguda d'un "escut de ferro" de Plutarc (Antiga Roma), així com en l'Antic Testament, amb l'ascensió al cel del Profeta Elies en un "carro de foc", entre d'altres referències analitzades en la Nova Cronologia.

Els Otomans, que s'haurien revelat davant d'una situació altament violenta, haurien ocupat Constantinoble, i iniciarien el seu procés de creixement i expansió dels seus dominis aleshores. Mitificarien al seu gran conqueridor Mehmed, que convertirien en Mahoma, i adaptarien les Sagrades Escriures fins aleshores esteses al relat de l'Alcorà, al llarg dels segles XV-XVII. El seu relat es concebria amb la vocació d'unir les dos grans tradicions que s'havien distanciat, el Cristianisme, el Judaisme i l'Islam. Dels tres grans llibres sagrats és l'únic que manifesta aquesta intenció en tota la seva obra, reconeixent les seves arrels jueves i cristianes, resultat de l'evolució del mateix "Llibre" (García, 2013). Així mateix, tot i aquesta manifesta vocació en unificar l'Imperi, el seu resultat seria una lluita intensa, un distanciament i un posterior desafiament que acabarien imposant un relat complementari als Textos Sagrats: el Nou Testament, que d'acord amb la Nova Cronologia seria obra d'Erasme de Rotterdam. La seva redacció hauria estat posterior al relat de l'Apocalipsi bíblic, que actualment ocupa el darrer capítol de la Bíblia, però hauria estat el primer en escriure's, l'any 1486. ⁽³⁶⁾

És a dir, de dues tradicions distanciades, enfrontades sobre l'autoritat de Crist, s'erigiria una de nova, l'Islam, que en el seu origen es comprendria també cristià. En canvi, des d'Europa es

³⁶ Nota: la determinació de l'any ve donada per la interpretació del zodíac que s'hi transcriu de forma simbòlica, d'acord amb les reflexions apuntades anteriorment.

desenvoluparia un relat alternatiu, la Bíblia i el Nou Testament. Amb aquest relat es voldria imposar, definitivament, al (Jesús) Crist que els Otomans haurien santificat, però no l'haurien convertit en un Fill de Déu. D'aquesta manera, un nou Cristianisme obviaria la figura de Mahoma, i es consolidaria el distanciament entre el poble jueu, que seria acusat de no haver cregut amb ell. La Bíblia i l'Alcorà s'escriurien en paral·lel.

L'Alcorà hauria iniciat aquest allunyament amb els Jueus, als que acusarien d'obstaculitzar el camí de Déu, però també negaria la crucifixió de Crist. De fet, mostra a Jesús com a un "Missatger de Déu" i de la "Seva paraula", un esperit creat per "Ell" (el Déu El), reforçat per l'"Esperit Sant", però ressalta que Déu és una única divinitat, i no una part d'una "Trinitat". És a dir, nega la Trinitat, i considera que la veritat és que només hi ha una sola divinitat. D'acord amb la creença islàmica Jesús no morí a la creu, sinó que fou elevat "als cels", des d'on "baixarà al final dels temps", i serà aleshores quan morirà (amb un relat similar al de l'Apocalipsi bíblic, que també espera el retorn de Jesús, però amb matisos). Per tant, el mite del Crist crucificat i el relat dels Apòstols ja s'haurien normalitzat al voltant de la comunitat cristiana, que s'hauria allunyat de la comunitat jueva al voltant del Cristianisme Apostòlic.

És a dir, l'Alcorà critica als Jueus per la seva supèrbia negant la veritat de Jesús i als Cristians pel fet que l'equiparessin a Déu, convertint-lo en el Messies, quan el seu veritable ensenyament hauria estat adorar a Déu, l'única divinitat, i l'anunci de la vinguda de Mahoma. De fet, critica les seves pròpies disputes, entre Jueus i Cristians, i mostra a Mahoma com el model a seguir. Així mateix, l'Alcorà indica que qui hagi tingut fe en Déu i hagi actuat correctament, ja siguin Jueus, Cristians o Sabeus (també monoteistes), "obtinran la seva recompensa al costat del seu Senyor".⁽³⁷⁾

Els eixos principals de la Nova Cronologia de la Història (3ª part)

Amb l'ocupació de Constantinoble per part dels Otomans (1453) l'Imperi es fragmentaria, i la Roma Italiana rebria la principal noblesa bizantina, amb la intenció de restituir la seva autoritat i combatre el desafiament otomà.⁽³⁸⁾

Així doncs, d'acord amb la Nova Cronologia la Roma Italiana capitalitzaria bona part del poder bizantí que fugiria de l'Islam, i s'iniciaria el que acabaria essent l'actual divisió fonamental entre Cristians i Musulmans. El pols de l'Imperi pel control del Món, que en aquesta època s'estava estenent per tota Àfrica, Àsia i Amèrica -en un moment on els canons esdevenien armes de gran poder- propicià l'inici d'una nova etapa on la sortida per l'Oceà Atlàntic capitalitzaria tota

³⁷ Nota: el conjunt de reflexions al voltant de la figura de Jesús són una aportació de l'autor d'aquest resum de la Nova Cronologia, amb la finalitat d'incentivar la comprensió del relat explorat en la Nova Cronologia.

³⁸ Nota: el primer Papa després de la derrota de Constantinoble seria un valencià, en Calixt III (1455-1458), de nom real Alfons Borja i Llançol, que es convertí amb papa després d'una intensa etapa diplomàtica al servei de la Corona d'Aragó, que (oficialment) l'any 1442 havia conquerit Nàpols. Per tant, d'acord amb aquestes fonts es pot plantejar la hipòtesi que, paral·lelament a la pressió otomana sobre la Roma bizantina (Constantinoble), va tenir lloc una forta pressió catalano-aragonesa sobre la Roma italiana.

l'atenció, tant de la Roma italiana com dels Otomans. Seria el moment en què l'Europa Occidental capitalitzaria bona part de l'atenció de l'Imperi. ⁽³⁹⁾

A partir d'aquest moment la lluita dins l'Imperi es traslladaria al control de l'expansió per Amèrica, on els Otomans haurien liderat el primer pas i els contraris a la seva autoritat haurien intervingut per fer-hi front des de l'Europa Occidental. Així doncs, segons la Nova Cronologia, al llarg dels segles XV i XVI el pols pel control dels oceans hauria format part d'un projecte de restitució de l'Imperi. En aquest moment s'hauria iniciat un pols pel seu control, on Castella i Portugal serien cridats per la seva apropiació des de l'Oceà Atlàntic.

L'expansió inicial liderada (oficialment) per Cristòfor Colom estaria també representada en el mite de Noé, en la mesura que al seu propi nom incorpora el símbol del "portador de Crist" (Cristòfor), el de la "colonització" (Colom), comú al relat del patriarca bíblic Noè (Fomenko *et al.*, 2005b). El relat de Noè representaria l'expansió inicial per Amèrica iniciada al segle XV des del Pacífic i, posteriorment, l'expansió des de l'Atlàntic. És a dir, segons la Nova Cronologia l'apropiació d'Amèrica hauria estat en origen obra d'un projecte comú pel control de l'Imperi, on castellans i portuguesos haurien estat cridats. Fins aleshores Castella i Portugal -segons la Nova Cronologia- eren uns territoris poc rellevants, però a partir del desafiament otomà des d'allà s'iniciaria la conquesta europea del Món. Els territoris originals de Portugal, que ha havien arribat a Àsia donant la volta per tota Àfrica, serien en la seva arrel un obra de l'Imperi, i un domini que els Otomans es voldrien fer seu (Fomenko *et al.*, 2005k). D'aquesta manera, segons la Nova Cronologia, el Tractat de Tordesillas de l'any 1494 -un tractat insòlit on el Papa autoritzava el repartiment del Món a colonitzar entre Castella i Portugal, abans de saber-ne la seva magnitud- representaria en realitat la seva posterior apropiació per part dels monarques castellans i portuguesos. ⁽⁴⁰⁾

Per tant, el mite de Cristòfor Colom ocultaria, doncs, una història molt més global, i no tindria res a veure amb el relat que se li atribueix. No seria realment una descoberta, sinó una apropiació d'una expansió anterior de l'Imperi original, per part de la Castella, que s'erigiria, juntament amb Portugal, com una nova autoritat al Món.

En aquest procés històric, la Roma italiana hauria emergit com a una alternativa a l'Imperi i Europa recolliria la seva herència per impulsar una reconstrucció de la seva legitimitat fonamental, sota l'abric de la influència Cristiana. Així mateix, aquesta situació duraria poc temps, ja que la configuració de grans exèrcits passaria a formar part del projecte principal dels monarques, aportant-los gran poder, mentre es tendia a capitalitzar la seva autoritat sota la figura d'un emperador al marge del Papa de Roma, com ho seria l'emperador Carles V d'Habsburg i/o el Tsar Ivan el Terrible, que hauria simbolitzat l'Imperi i la seva posterior fragmentació, sota l'ideal recreat del Sacre Imperi Romanogermànic, que s'hauria començat a concebre aleshores.

Sota aquest nou paradigma històric, al segle XVI s'hauria imposat una creixent absència de legitimitat fonamental i això hauria propiciat nombrosos conflictes d'interessos dins d'Europa, especialment en els entorns d'influència francesa, holandesa, anglesa i austrohúngara, mentre els

³⁹ Nota de l'autor: per això (oficialment) tots els Papes posteriors a la conquesta de Constantinoble, l'any 1453, farien de la Croada contra l'Islam el centre de les seves polítiques, impulsant, paral·lelament, l'activitat de la Santa Inquisició.

⁴⁰ Nota de l'autor: la Nova Cronologia recull el domini castellà en la gesta de la colonització d'Amèrica, però no fa referència a la Corona d'Aragó, degut a la ocultació de la seva innegable relació en el seu origen, que la Història Oficial d'Espanya ha tendit a amagar reiteradament.

dominis hispànics seguien rebent el suport de l'Imperi per establir-se a la resta del Món. Aquesta situació acabaria essent insostenible i, al voltant de mitjans del segle XVI, hauria tingut lloc una implosió general, el que es coneix com la Reforma Cristiana iniciada per Martí Luter i continuada pels Calvinistes i els Anglicans (Fomenko *et al.*, 2005k). És a dir, mitja Europa es revelaria, donant peu a la Reforma Cristiana, que s'acabaria desvinculant (oficialment) de l'autoritat del Papa de Roma. Així mateix, aquest desafiament no seria davant del Papa, sinó de l'Emperador alternatiu al soldà Otomà.

En el marc de la implantació del Cristianisme sota l'ideal de Roma, una de les seves conseqüències seria l'aparició de l'activitat de la Santa Inquisició a Europa, que la Nova Cronologia situaria a finals del segle XV i sobretot al segle XVI. A l'any 1542 abastaria la seva activitat a tota l'Europa Occidental. Les seves pràctiques es correspondrien amb les mateixes acusacions considerades "abominacions" i "costums vils" referents als habitants originaris de la terra de Canaan que narra el text bíblic, a qui els Israelites haurien aniquilat per fer-ne la seva terra promesa, tal i com es transcriu al Pentateuc (de La Torà i de l'Antic Testament). Així doncs, les Sagrades Escripures farien referència a la persecució de la Inquisició fins al segle XVII, on la seva activitat (oficial) del segle XIII (en motiu de la denominada "Croada Albigesa" contra els "Càtars") seria un reflex al passat de la seva activitat per ocultar la relació entre la persecució contra els anomenats "Hugonots" i els altrament anomenats "Càtars", tractant-se de fets contemporanis (Fomenko *et al.*, 2005k).⁽⁴¹⁾

Així mateix, una de les aportacions més singulars de la Nova Cronologia, referent a la història d'Espanya, és la seva valoració respecte l'expulsió (o obligada conversió) dels Jueus a l'any 1492, just abans de la descoberta (oficial) d'Amèrica per part de Cristòfor Colom. Aquest episodi estaria també escrit en la Bíblia, i faria referència a la Tribu de Benjamí (una de les Dotze Tribus d'Israel) que acabaria fundant el Regne de Judea, juntament amb la Tribu de Judea. Segons la Nova Cronologia al seu rerefons es trobaria l'èxode del poble jueu en l'ocupació d'Amèrica, abans de la seva apropiació per part dels Habsburg, i la persecució de tots aquells que haurien renunciat a formar part d'aquesta missió, ordenada pel gran Emperador/Papa/Tsar/Khan, a través dels governadors hispànics. D'aquesta manera s'hauria aconseguit l'èxit de l'expedició (Fomenko *et al.*, 2012).

D'acord amb aquesta narració alternativa, la Inquisició s'hauria constituït en origen com una eina per posar fi a la difusió d'epidèmies resultat de la creixent migració dels pobles, per orde del gran Khan, creant el "Dómini Canis", els Dominics, els garants de la Inquisició, altrament coneguts com l'Orde dels Predicadors.⁽⁴²⁾

Bona part d'aquestes epidèmies es relacionarien amb les pràctiques deshonestes sexuals i l'adulteri, que serien àmpliament estigmatitzats. Però amb el temps s'hi afegiria la pròpia persecució de la comunitat jueva que s'oposaria a formar part del projecte colonitzador d'Amèrica liderat pels governants, arribant a ser, amb el temps, un dels focus principals de les seves persecucions.

⁴¹ Nota de l'autor: la persecució dels Hugonots hauria estat de gran intensitat especialment a les terres franceses, de la mateixa manera que la persecució als Càtars també hauria tingut lloc de forma intensa especialment a les terres occitanes (a l'actual França), però també a bona part d'Europa.

⁴² Nota: la referència als "Dómini Canis" és una aportació de l'autor d'aquest resum, i podria fer referència als "gossos del Senyor", essent un símbol de la seva autoritat, que entraria en diàleg amb el tradicional argument dels pastors i les ovelles, que representarien als sacerdots (l'Església) i el poble cristià. En aquest cas, el paper dels gossos seria més contundent.

Per tant, d'acord amb la Nova Cronologia, els sacerdots egipcis escriurien les cròniques de les gestes dels grans Emperadors/Tsars/Khans en la seva expansió territorial. Però amb el temps es configuraria un llibre que renunciaria, al voltant dels segles XVI-XVII, a la seva arrel egípcia comuna. Aquesta terra hauria estat ocupada per l'Islam, que dominaria l'antiga capital de l'Imperi, Constantinoble, des del 1453. El poble jueu, provinent d'Egipte, hauria edificat la seva pròpia crònica entenent-se a sí mateixos com els veritables impulsors de l'Imperi que, resultat del desafiament otomà, l'hauria compilada amb la intenció d'establir la seva màxima autoritat. Aquest seria l'origen comú de les tres grans religions monoteistes: l'Islam, el Cristianisme i el Judaisme. Totes elles haurien esborrat l'autoritat dels Faraons, l'arrel original, per considerar-la superada, després d'haver-se obligat als Mamelucs, els guardians d'Egipte i la seva simbologia, a la seva supeditació a l'autoritat àrab. Així mateix, la figura del Crist (el mite d'Andrònic Comnè), considerat el Messies pels Cristians, un profeta menor pels Jueus, i un Missatger de Déu anunciador de la vinguda del darrer Profeta -Mahoma- pels Musulmans, dividiria les Sagrades Escriures. Aquest episodi tindria lloc després de l'expansió dels Evangelis, en les seves diferents versions ja esteses pel Món conegut. L'Alcorà s'hauria escrit per mostrar la seva autoritat fent referència a la màxima del Judici Final, mentre que els Cristians escriurien l'Apocalipsi, una profecia alternativa sobre el Judici Final, per combatre a l'Islam, convertint Babilònia (El Caire y/o Constantinoble) en l'objecte del seu rebuig. Compilarien els textos dels Apòstols que consideraren més adients per impulsar el Cristianisme amb el relat del Nou Testament, i després incorporarien el relat de l'Antic Testament, sobre un mateix text: el símbol del Déu comú, transformant els grans Inquisidors en els Jueus, els Jueus que no s'haurien volgut sotmetre a aquest projecte renovat.

Aquestes pràctiques anirien acompanyades de la difusió del Cristianisme Apostòlic com a religió, però donarien peu al desmantellament progressiu (inevitable) de la seva autoritat territorial. Fins aleshores aquesta autoritat hauria estat capitalitzada sota la figura de l'Emperador/Papa de Roma. Paral·lelament, hauria tingut lloc la ruptura amb l'Església Ortodoxa Cristiana i el conjunt de les seves tradicions. Així mateix, en aquest procés la comunitat hebrea que s'hi resistí, els que mantingueren la seva tradició jueva -que fins aleshores hauria liderat gran part del control simbòlic i financer de l'Imperi- es refugiaria en diferents estructures de poder sense renunciar al seu control financer, una situació que li va permetre persistir mentre custodiava les seves pròpies tradicions sota un escrupolós control, estenent-se arreu del Món.

Paral·lelament, des d'Itàlia, a partir de la influència florentina i la posterior capitalització del poder a Roma, amb el suport dels Mèdici i la complicitat de la resta de regnes cristians, s'iniciaria la reconstrucció de la Història i la redacció de la Bíblia, com a nous referents de la legitimitat fonamental del poder recentment establert.

Els florentins iniciarien la recreació dels mites de la Grècia i la Roma clàssiques, (oficialment) a partir del segle XV, però la seva activitat més intensa hauria tingut lloc al segle XVI, conjuntament amb l'elaboració de les Sagrades Escriures i la Cronologia Oficial que haurien estat tutelades per la Companyia de Jesús (Fomenko *et al.*, 2005c). A la nova ciutat de Roma, inicialment, es mantindrien les seves arrels hebrees egípcies però es renunciaria a la seva vocació original pagana, vinculada al poder i a l'ostentació de la ciutat, que hauria estat la Roma clàssica que avui es pot contemplar des de les seves runes. Així mateix, els tretze obeliscos egipcis de Roma serien un reflex del pla de la seva urbanització intensa als segles XVI-XVII, que en origen no amagaria la seva arrel egípcia.

Imatge 2.

Imatge de la Plaça de Sant Pere del Vaticà, edificada al segle XVI

El Papa administraria grans poders polítics i influiria en els grans exèrcits internacionals amb la intenció d'imposar, amb el suport de la Santa Inquisició i de la Companyia de Jesús, el retorn a la seva unitat original. Sota aquest escenari, la Santa Inquisició i la Companyia de Jesús, respectivament, impulsarien el control actiu i passiu de les consciències, mantenint el control del coneixement, del pensament i de la societat de les societats catòliques de forma intensa fins al segle XVIII. En aquest moment ja s'hauria acomplert la seva missió principal, la ruptura amb el passat recent.

Resultat d'aquest pols, inicialment s'impulsarien de forma excepcional la Roma italiana i el Kremlin (Moscou), al segle XVI, com a capitals alternatives a l'Imperi (cristià) de Constantinoble (Istanbul), fent del món musulmà el seu principal adversari. Paral·lelament, es desvincularia l'Horda russa de l'Imperi mongol. Al llarg dels segles XVI-XVII s'imposaria el domini de la Roma italiana a tota l'Europa cristiana, sota l'autoritat de les repúbliques italianes i els Habsburg, després de nombrosos concilis eclesiàstics, capitalitzant en origen la colonització del Món a través de les portes atlàntiques liderades per Castella i Portugal, mentre França seguia el seu particular procés d'assimilació del Catolicisme (Fomenko *et al.*, 2005k).

A efectes artístics, a través d'una anàlisi de l'arquitectura i l'escultura relacionada, l'art renaixentista apareixeria com la continuació de l'arquitectura d'arrel bizantina i egípcia, mentre que el model gòtic s'hauria implantat sota un ideal cristià renovat i hauria aparegut en una etapa avançada de l'arquitectura monumental, utilitzant una tecnologia més avançada sota un ideal cristià propi. És a dir, l'obra escultòrica i arquitectònica que s'atribueix a l'Antiga Roma es referiria a unes construccions dels segles XIV-XV, representatives dels símbols del poder polític i religiós, amb la seva iconografia relacionada, que enllaçaria directament amb la producció identificada amb el Renaixement d'arrel italiana, que es cenyiria a la seva vocació religiosa i s'iniciaria als segles XV i XVI. En aquest moment s'abandonaria tot allò que representaria l'antic Imperi, que seria superat. Al seu lloc, en el cas de Roma, s'edificaria el complex de Sant Pere del Vaticà al llarg dels segles XVI i XVII.

Així doncs, a partir del segle XVI l'Imperi patiria una implosió que s'estendria al llarg d'un segle i mig altament convuls, on amb el temps apareixerien els emperadors de la Xina i del Japó, els Zars, els Califes i les Monarquies europees (Fomenko *et al.*, 2005e). L'anomenada Guerra dels 80 anys (1568-1648), que acabaria amb la Pau de Westfàlia de 1648 en seria el reflex dels seus

principals episodis. Paral·lelament, s'impulsarien les llengües nacionals i les llegendes de l'origen de les nacions, algunes d'elles envoltades de figures gairebé mitològiques, com el mag Merlí, Lancelot o fins i tot el Conte del Grial (De Troyes, 1999). Així mateix, William Shakespeare (1564-1616) reflectiria a les seves obres part del trasllat de la Història Real a la Història Oficial en obres com Hamlet (que seria un reflex d'Andrònic Comnè i Joan Baptista), el Rei Lear (el Tsar Ivan el Terrible), Timó d'Atenes (Judes Iscariot) o el Rei Makbeth (Herodes) (Fomenko *et al.*, 2011b).

Els jesuïtes apareixerien al segle XVI i unificarien els interessos monàrquics de la influència catòlica per reescriure la Cronologia de la Història, respectant els interessos de les noves estructures estatals emergents. ⁽⁴³⁾

Per erigir les noves legitimitats monàrquiques, al voltant de les seves estructures estatals, s'imposaria la manipulació del passat a gran escala, traslladant mil anys enrere el mite de Jesús, per reconstruir una història gloriosa de Roma i de Carlemany, on la història de Carlemany seria una recreació feta per satisfer al Rei de França. Paral·lelament, l'hegemonia de l'Europa Occidental, co-liderada aleshores des de Roma, hauria escrit la història del Sacre Imperi Romanogermànic, desvinculant-lo de l'Horda Russa i del gran Tsar-Khan, amb la finalitat de justificar l'apropiació d'Amèrica per part dels Habsburg, que haurien impulsat aquest procés.

Una de les seves recreacions seria la figura de l'emperador Carles V (1500-1588) (una icona de l'Imperi Espanyol), que simbolitzaria un projecte d'unificació de l'Imperi des de l'Europa Occidental, essent un reflex d'Ivan el Terrible, amb el que s'haurien trencar les relacions. Així mateix, en el marc de la reconstrucció de la Història global, Ivan el Terrible s'hauria reflectit també en els personatges de l'Emperador Frederic I Barba-roja (1122-1190), una icona del Sacre Imperi Romanogermànic; de l'Emperador Carlemany (768-814), una icona del Regne de França; i del bíblic Nabucodonsor II (630-562 aC.), una icona bíblica de la Babilònia mesopotàmica.

En canvi, l'ocupació d'Amèrica Central (de l'Imperi Asteca), feta per Hernán Cortés (1518-1521), seria un reflex del cosac Iermak Timoféievitx (1532/1542-1585) (Ермак Тимофеевич), famós per la seva conquesta de Sibèria en temps d'Ivan el Terrible. Per tant, l'expansió per Sibèria seria una recreació feta a posteriori, ja que ja hauria estat ocupada pel Tsar-Khan, i la llegenda d'Hernán Cortés hauria ocultat, realment, l'expansió de l'Horda Russa fins a Amèrica Central (des d'Ibèria), abans de la seva apropiació per part dels castellans. La llegenda de la conquesta de Mèxic (1519-1523) sota el comandament d'Hernán Cortés seria publicada l'any 1632, essent atribuïda a Bernal Díaz del Castillo (1495-1584), un conqueridor d'Amèrica que hauria acompanyat a Cortés. És a dir, es faria pública més d'un segle després, i precisament a l'any 1636 s'acabaria la crònica de la gesta respectiva de Iermak Timoféievitx, per part de Sava Yefimov, que hauria conquerit (oficialment) Sibèria entre els 1581 i 1584. Els paral·lelismes entre les respectives gestes, així com la confluència cronològica de les respectives cròniques, on Sava Yefimov afirmaria també que hauria viscut de primera ma la conquesta, serien el reflex de les seves manipulacions per ocultar l'encontre -des d'Orient i des d'Occident- a l'Amèrica Central (Fomenko *et al.*, 2009) (Fomenko *et al.*, 2012).

Al voltant d'aquests mites s'ocultaria, doncs, la fragmentació definitiva de l'Imperi, en el marc d'una reconstrucció global de la Història de l'expansió per Amèrica. De fet, segons la Nova

⁴³ Nota de l'autor: Paral·lelament, aquesta nova situació situà les monarquies d'Europa en franca competència, impulsant l'esclavatge a gran escala i el genocidi cultural de les cultures indígenes a Amèrica (De Las Casas, 2013) (Todorov, 2010), així com a l'Àfrica i a bona part d'Àsia.

Cronologia, l'Horda Russa es fragmentaria en les següents llegendes històriques, en base dels Tsars-Khans dels anys 1276-1600 (Fomenko *et al.*, 2012) (Fomenko *et al.*, 2005j):

- 1) L'Antiga Història de Rússia dels segles X-XIII dC.
- 2) L'imperi dels Habsburg del 1273 al 1600.
- 3) El Sacre Imperi Romà (germànic) dels segles X-XIII dC.
- 4) L'Antic Regne d'Israel, segons la Bíblia.
- 5) L'Antic Regne de Judà, segons la Bíblia.
- 6) El Tercer Imperi Romà dels segles III-VI dC.
- 7) El Segon Imperi Romà dels segles I-III dC.
- 8) El Tsar de Roma = El Primer Imperi Romà dels segles VIII-VI aC.
- 9) L'Imperi Bizantí dels anys 330-553 i la primera meitat del Primer Imperi Bizantí dels anys 553-700.
- 10) La primera meitat de l'Imperi Bizantí dels anys 830-980.
- 11) La primera meitat del Tercer Imperi Bizantí dels anys 1150-1300.
- 12) La Història de l'Anglaterra medieval dels anys 400-1327.
- 13) L'Imperi Carolingi dels anys 680-890.

És a dir, segons la Nova Cronologia la Història real hauria estat reescrita en múltiples històries, que tendrien, totes elles, a reflectir la nova autoritat de l'Europa Occidental. Així mateix, aquesta Història no s'hauria començat a escriure fins la segona meitat del segle XVI. Fins aleshores la lluita principal hauria estat combatre la Reforma Cristiana, la rebel·lió europea contra l'autoritat del gran Tsar-Khan, Ivan el Terrible (Fomenko *et al.*, 2005k).

Un dels seus reflexos, segons la Nova Cronologia, seria el famós Duc d'Alba, Álvarez de Toledo, que seria un gran Duc al servei de la Rússia Blanca (Belorússia). Es convertiria la denominació de "blanc" (Belo) amb la d'"Alba", on "Álvarez" representaria el "Blanc Rus". El Duc d'Alba referit és recordat en la memòria holandesa pel terror que arribà a crear a les seves terres, on la Inquisició hi va actuar de la forma més punyent essent-ne (oficialment) el governador entre els anys 1567-1573. ⁽⁴⁴⁾

Altrament, el conflicte obert per la instauració d'un Imperi global s'embolcallaria amb el mite de la "descoberta" d'Amèrica per part de Cristòfor Colom, tractant-se d'una recreació per imposar l'autoritat castellana, que s'hauria volgut erigir com el principal garant de l'evangelització catòlica (universal).

Resultat de múltiples desafiaments polítics i religiosos -els símbols de les principals autoritats de l'Imperi en crisi- s'hauria iniciat la crònica dels clàssics grecs i romans que acabarien integrant-se en una Cronologia artificial de la Història i unes Sagrades Escriitures al llarg dels segles XVI-XVII. Però aquestes cròniques encara havien d'escriure una gran obra: la història dels Papes de Roma i la dels Sants Cristians, que a partir d'aleshores s'imposarien en els dominis catòlics. Segons la Nova Cronologia l'Orde Benedictina, instal·lada tradicionalment a Europa Occidental, seria l'encarregada d'escriure la història dels Papes de Roma, amb un total de 400 volums publicats. En canvi, la vida dels Sants cristians seria obra de la Companyia de Jesús. Aquestes dues darreres grans aportacions a la consciència col·lectiva del Cristianisme haurien estat escrites principalment al voltant dels segles XVII i XVIII. Val a dir que el fundador (oficial) de l'Orde Benedictina, Sant Benet de Núrsia, fou nomenat Pare d'Europa i Patró

⁴⁴ Nota de l'autor: com a reflex de l'equivalència entre el mot "blanc" i "alba", val a dir que l'alba és com es coneix la tradicional vestimenta litúrgica dels representants de les esglésies catòlica i anglicana.

d'Occident el 1964 pel Papa de Roma, convertint-se en un símbol de totes les Esglésies Cristianes. ⁽⁴⁵⁾

D'aquesta manera, entre els segles XVI i XVIII s'haurien escrit la Història Antiga, les Sagrades Escriptures, la Història dels Papes i la vida de tots els Sants cristians, a la que s'hi afegiria el conjunt de mites i llegendes dels monarques i de les nacions, com a resultat implacable de la fragmentació de la unitat de l'Imperi que hauria liderat l'expansió del poder egipci original fins a ocupar pràcticament tot el Món. Un imperi que, tanmateix, hauria renunciat a un Cristianisme Reial a finals del segle XIV, apostant per un altre d'Apostòlic, per difondre una Pau universal al voltant del Crist, preocupat pels malalts, els pobres i els marginats pels conflictes del poder i les grans epidèmies, mentre les ciutats creixien i s'impulsaven nous valors. L'autoritat del Cristianisme Reial hauria estat capitalitzada pels nous monarques, transformant el seu significat.

Segons la Nova Cronologia, la manipulació del passat hauria estat obra d'una intensa activitat liderada per l'estament eclesiàstic al llarg dels segles XVI-XVIII, i s'hauria mantingut als segles XIX, XX i XXI, enmig de nombrosos conflictes geopolítics sota l'ideal de la reconstrucció de l'Imperi. Les gestes de Napoleó i de Hitler serien els principals episodis als segles XIX i XX. Així mateix, l'ocupació anglesa d'Egipte, així com la dissolució de l'Imperi Otomà en el marc de la Primera Guerra Mundial, en serien altres capítols cabdals.

Per tant, en un total d'aproximadament mil anys hauria tingut lloc un procés sense aturador de lluita per l'expansió i la capitalització del poder. S'hauria escrit una Història Global a mida d'un ideal alternatiu impulsat a partir del segle XVI. La Bíblia i els textos dels Antics Clàssics es correspondrien amb esdeveniments dels segles XIII-XVII, i el relat del Nou Testament són un reflex d'un episodi ocorregut al segle XII.

Segons la Nova Cronologia no es coneix pràcticament res dels esdeveniments ocorreguts abans del segle X. Tret d'Egipte i potser en altres focus organitzats, les societats humanes estarien immerses en l'època que la Història Oficial identifica amb el Neolític i/o l'Edat de Bronze.

Comentari

El buit històric fàcilment perceptible en l'etapa de "foscor tecnològica" que suposa (oficialment) l'Alta Edat Mitjana -des de la caiguda de Roma l'any 476 fins al segle X- representaria el pas entre unes societats humanes en equilibri amb la matriu biològica de la Terra a unes societats civilitzades en franca competència pel seu domini. Això hauria tingut lloc a partir del moment en què es capitalitzà el Coneixement i el poder simbòlic de la Naturalesa en mans d'una comunitat original, que es proposà créixer territorialment a mida que creixia la seva capacitat d'estendre la seva influència.

⁴⁵ Nota de l'autor: a l'hora d'escriure el Santoral Cristià es mantindria el seu protagonisme egipci (Sant Amon, Maria Egipcíaca i d'altres) i el fet reconegut que la primera església organitzada fou la "copta", que de fet vol dir "egipcíaca". Sant Amon, egipci i amb el mateix nom que el Déu Amon, el Déu dels déus de l'Antic Egipte, és considerat el sant que inicià l'orde monàstic en celibat.

LA BABILÒNIA EGÍPCIA I EL SANT SEPULCRE

Baruch Spinoza (1632-1677), un retrat de la manipulació dels Textos Sagrats

Uns llibres excepcionals, escrits i publicats en la segona meitat del segle XVII, aporten sentit a la Nova Cronologia. Es tracta de l'obra de Baruch Spinoza (1632-1677), que l'hauria escrita justament quan s'haurien impulsat tant les Sagrades Escripures com la Història Antiga, d'acord amb la Nova Cronologia.

El filòsof convers Baruch Spinoza, (oficialment) natural d'una família hispana (els Espinosa), és conegut especialment per la seva obra pòstuma *Ètica* (Spinoza, 2001), una obra que amplià el dubte cartesiana a l'esfera política i teològica, mostrant la lluita en persistir com a la màxima de tot ésser creat, per comprendre la realitat.

Cada cosa s'esforça, quan és al seu abast, per persistir en el seu ser. (Spinoza, 2001:203)

De la mateixa manera, mostra que l'error consisteix en una privació del coneixement, on:

Els homes s'equivoquen en creure's lliures, opinió que obeeix al senzill fet de que són conscients de les seves accions i ignorants de les causes que les determinen. (Spinoza, 2001:157)

Però també és autor d'un llibre anterior menys conegut però no per això menys transcendent. De fet, es tracta de llibres paral·lels, que narren el mateix però en diferent llenguatge, on un és conseqüència de l'altre. Es tracta del llibre conegut com *Tractat teològic-polític* (Spinoza, 2012). En aquest llibre Spinoza presenta el text de l'Antic Testament com un relat triat i ben mesurat de diferents autors, amb diferents concepcions del Món, compostat per impulsar el dret de l'Estat hebreu abans que fos ocupat pels romans (Spinoza, 2012:69). Segons ell, l'Antic Testament fou compilat en temps del II Temple de Salomó (535-516 aC.), destruït pel rei babilònic Nabucodonsor l'any 586 aC., i renovat per Judes Macabeu després que fos profanat pels siris. De fet, afirma que l'Antic Testament fou un relat compilat per justificar els drets d'una nació, que només té sentit pel poble hebreu, i que al segle XVII caldria comprendre'l amb una perspectiva històrica. De la mateixa manera, afirma que els apòstols eren persones amb una alta formació teològica, on la seva obra mostra que la van escriure doctors (en teologia), i no profetes. Segons Spinoza els profetes no podien haver estat de cap manera gent corrent (Spinoza, 2012:282). Però diu més coses: afirma que fou una mateixa persona qui va escriure la història de la nació hebrea, des de la formació del Món fins a la destrucció de la ciutat de Jerusalem (Spinoza, 2012:238); insinua que el Nou Testament era un duplicat de l'Antic Testament, on es traslladà el personatge de Moisès al de Jesús (tots dos foren Crist, ja que Déu parlar a través seu); i que la monarquia era un engany.

Concretament va deixar escrit:

El gran secret del règim monàrquic i el seu màxim interès consisteixen en mantenir enganyats als homes i en disfressar, sota l'especió nom de religió, la por amb la que se'ls vol controlar, a fi que lluitin per la seva esclavitud, com si es tractés de la seva salvació. (Spinoza, 2012:64)

Així doncs, conciliant aquesta obra amb les aportacions d'Anatoly T. Fomenko, la idea de què la Bíblia fou una obra manipulada i que les monarquies n'haurien abusat.

Sota aquesta exposició s'entén l'esclat de les hostils guerres religioses dels segles XVI i XVII, alimentades per immensos exèrcits mercenaris que es trobaven immersos en una absència de legitimitat fonamental (Martines, 2013). Però, sobretot, s'entén millor la redacció d'una Bíblia i d'un Nou Testament que s'escriurien a mida de la colonització del Món, desautoritzant els Textos Sagrats originals que acabarien incorporant les tradicions cristiana, jueva i la musulmana. D'aquesta manera, aquest episodi impulsaria, amb el temps, una duplicitat entre la Història Real i la Història Sagrada, on una parlaria de fets descontextualitzats de la història bíblica i l'altre n'incorporaria el relat simbòlic, descontextualitzats ambdós de la Història recent.

Aproximació històrica a l'arqueologia científica

L'anàlisi crítica del recorregut de l'arqueologia científica avala les hipòtesis de la Nova Cronologia.

La totalitat la Història que s'ha edificat al voltant d'Egipte i Palestina (Jordània i Israel) ha estat obra dels arqueòlegs europeus, principalment britànics i francesos, entre els segles XIX i XXI. Els seus respectius museus (British Museum i el Louvre) en són un reflex, que també incorpora gran part del patrimoni atribuït a les antigues Grècia i Roma. La seva activitat estaria situada en el marc de la Nova Cronologia, en la mesura que a través d'ella s'hauria reconstruït i legitimat la Història Antiga.

Per valorar la seva incidència caldria remetre's a l'ocupació napoleònica d'Egipte (1798). Aquesta ocupació europea representa l'inici d'un intervencionisme implacable en aquelles terres, fins al desenllaç de la Segona Guerra Mundial (1945). L'arqueologia, com a ciència de prestigi, apareix en primera línia al segle XIX, de la ma de l'activitat dels arqueòlegs europeus.

Després de l'ocupació de Napoleó, Egipte (oficialment) formà part de les colònies de l'Imperi Otomà, amb el suport dels francesos i el control posterior dels britànics, que convertirien Egipte en un protectorat anglès l'any 1882, després d'una intervenció bèl·lica que va sufocar una revolta nacionalista. Al seu rerefons hi havia el control del Canal de Suez, que permetia el pas dels vaixells de l'Imperi Britànic de l'Oceà Índic fins a la Mar Mediterrània a través de la Mar Roja.

Egipte aconseguí oficialment la seva independència l'any 1936 amb un tractat anglo-egipci que permetia mantenir el control del Canal de Suez en mans dels britànics, després de diversos tractats, que haurien començat l'any 1838, quan Mehmet Alí, el governador d'Egipte (en nom del soldà de l'Imperi Otomà), hauria signat un tractat de *Lliure comerç* amb l'Imperi Britànic. La independència s'hauria iniciat l'any 1922, però fins el 1936 no s'hauria formalitzat. Per tant, fou després del desmantellament de l'Imperi Otomà, que hauria tingut lloc durant la Primera Guerra Mundial (1914-1918), que Egipte aconseguí concebre's com un Estat lliure. Fins al tombar del segle XVIII-XIX es va mantenir sota el control dels Mamelucs.

Aquesta informació, més enllà de reflectir el pols pel control d'un canal, presenta evidències d'un possible frau històric en la mesura que aporta proves que vinculen Egipte amb el centre

d'un relat arqueològic -mitificat- fonamentat amb una Cronologia i unes Sagrades Escripures que són (probablement) una obra manipulada.

De la mateixa manera, la història de Palestina (Israel) i de Transjordània (Jordània), a ambdós costats del Riu Jordà, forma part de les possessions otomanes que es repartiren els britànics acabada la Primera Guerra Mundial, el 1918. El 1920 la Societat de Nacions (creada el 1919 a la Conferència de Pau de París) adjudicà al Regne Unit el seu control, i fins l'any 1948 no s'aconseguiria la seva independència, després de diverses revoltes palestines i profundes migracions relacionades amb la seva ocupació i la immigració jueva resultant de la Segona Guerra Mundial (1939-1945). El territori de l'oest del Riu Jordà, que havia d'esdevenir Palestina, degut a la heterogeneïtat dels seus assentaments, entre jueus i palestins, va propiciar una proposta anterior del 1947 per la seva divisió entre jueus i àrabs, amb les ciutats de Betlem i Jerusalem sota l'administració internacional. Així mateix, aquesta proposta no es va arribar a dur a terme. El 1948 Israel va declarar la seva independència, recolzats pels Estats Units d'Amèrica, i s'inicià un conflicte armat que, de forma intermitent però constant, s'ha mantingut fins a principis del segle XXI.

Petra (Palestina), integrada al Regne d'Amon

En el marc de les negociacions de les Nacions Unides (ONU) l'any 1948 s'impulsà la independència de l'actual Jordània, a l'est del Riu Jordà. Aquest territori ocuparia l'antiga capital històrica de Petra, al Mont del Sinaí. Aquesta ciutat, segons els arqueòlegs, té uns temples que són originaris de l'Antic Imperi Romà (de la Roma italiana), i s'haurien mantingut integrats a l'Imperi Romà d'Orient fins al segle VI després de Crist. Aleshores hauria estat abandonada, per ser de nou descoberta (oficialment) el 1812 per un explorador suís, justament després del desmantellament (oficial) dels Mamelucs l'any 1811. Es tracta d'un gran complex monumental, amb importants temples i quantiosos sepulcres. Segons la Nova Cronologia enllaçaria amb la vocació funerària atribuïda al poble Egipci entre els segles XI i XVI, mentre que segons les Sagrades Escripures estaria directament relacionada amb el mite de Moisès i l'exili d'Egipte, camí de la "terra promesa": Canaan.

D'aquesta manera, d'acord amb la Nova Cronologia, es podria establir una referència directa entre els temples funeraris d'Egipte i les muntanyes del Sinaí, on Petra en seria un exponent representatiu de l'etapa de l'Imperi Romà (d'Orient) de l'Edat Mitjana. Aquests temples serien, doncs, anteriors al Sant Sepulcre de Jerusalem, que estaria situat més lluny de l'Egipte dels Faraons. Petra (de nom també Palestina) quedaria a mig camí. ⁽⁴⁶⁾

Així mateix, la Història Oficial situa Petra fora dels episodis de l'Edat Mitjana, i aquesta situació es contradiu amb els documents de l'època. Aquesta ciutat (Petra) és omnipresent a totes les cartes (mapes) portolanes de l'Edat Mitjana, i és representada com una icona, una ciutat dins d'una muntanya, essent reconeguda en molts casos com a Palestina. En ella es ressalta sempre la seva implantació al Sinaí i la seva relació amb la Llei de Déu donada a Moisès. És a dir, es tractaria d'un símbol del Cristianisme Medieval que estaria reflectit com una ciutat dins d'una muntanya. No tindria sentit que hagués estat oblidada si era del tot comuna en els mapes on es

⁴⁶ Nota: segons la Nova Cronologia la Jerusalem de Palestina hauria pogut aparèixer al segle XVI, com una nova ciutat a mig camí de La Meca i Constantinoble (i Yoros).

reflectien les principals ciutats del Món conegut. Aquesta reflexió seria una prova més a favor de la Nova Cronologia. En ells es representa un temple dins del Mont del Sinaí, amb el següent text, comú a altres mapes contemporanis escrits en català per l'escola de cartògrafs mallorquins:

"Mont de Sinay en lo qual deu dona La Lley amoyses" ⁽⁴⁷⁾

És a dir, sembla que es venera el culte a Moisès i es representa un temple que no pot ser cap altre que l'actual Petra, anomenada Palestina en alguns mapes. ⁽⁴⁸⁾

A efectes històrics, l'episodi bíblic del Mont del Sinaí formaria part del mite dels pobles Hebreu, Cristià i Musulmà, representant (oficialment) una ruptura amb el poder dels Faraons. Així mateix, tal i com s'observa en el mapa, es llegeix "amoyses", no pas "a moyses". Segons aquesta apreciació, comuna a tots els mapes on hi apareix aquesta inscripció, "amoyses" denota més una Llei que no pas l'atribució al Moisès bíblic, i podria tenir a veure amb l'orde sacerdotal del Déu Amon (Amoyses=Amon?).

Indistintament de si existeix o no relació, en el marc de la Nova Cronologia aquest Déu, vinculat a la màxima tradició sacerdotal que (oficialment) ha tingut Egipte, és de gran interès. Amon fou un Déu omnipresent a l'Antic Egipte que liderà la constitució d'una estructura sacerdotal copta (egípcia), el Déu dels déus, el Déu que unificava la deïtat del conjunt de la mitologia egípcia: Amon, també conegut com a Amon-Ra. Aquests sacerdots governarien Egipte, però (oficialment) la Història Antiga els fa entrar en decadència abans de les darreres dinasties faraòniques, en què els Faraons tornarien a exercir l'autoritat suprema. Fins a Cleopatra, la darrera faraona, que s'acabaria unint amb els emperadors romans just abans del naixement de Jesús, després d'haver format part de l'Imperi Grec. Així doncs, segons aquesta narració, darrere del mite de Moisès es podria trobar una tradició sacerdotal que hauria superat l'autoritat dels faraons, i que s'hauria establert a Petra, on s'hi hauria anunciat la "Llei". De la mateixa manera, al darrere del trasllat a un passat anterior a Crist, en el marc de l'Antic Egipte, seria una forma d'esborrar-ne la relació, i el trasllat al passat de l'autoritat dels sacerdots d'Amon seria una forma complementària de separar l'autoritat de l'Amon del significat de l'Amén (l'Amén cristià). Amén és tal i com es coneix a Amon a Egipte, i és present al nom de diversos Faraons (Amen-Hotep I, II, III..., Amenofis I, II, III...).

D'acord amb la Nova Cronologia, cal interpretar els Textos Clàssics i les Sagrades Escripures, i analitzar-los amb deteniment. Aquesta reflexió té a veure amb l'actual Jordània, que integra les terres del Sinaí amb l'antic Regne d'Amon. Oficialment va existir un regne a l'altre costat del Riu Jordà, germà del poble d'Israel, que es va dir Regne d'Amon (els Amonites). Aquest Regne és el que s'acabà integrant a l'actual Jordània, que situaria la seva capital a Amman, capital de l'antic Regne d'Amon, on Amman provindria del nom històric "Rabbath 'Ammon". Sigui casualitat o no, el seu nom és el mateix que el del Déu dels déus d'Egipte: Amon o Amon-Ra, de la mateixa manera que Ra i Rabbath dialoguen amb "rabí", "raig", "arra" (compromís) o "raó", i Amon amb "amo", "món", "mont" i "amic", entre d'altres paraules que contenen un alt valor conceptual. La Bíblia (Gen, 19:38) situa com a pare del amonites a Benammi, un nom que dialoga amb les paraules "Ben" (fill) i Ammi, que faria referència a uns jueus talmudistes provinents de Babilònia.

⁴⁷ Nota: mapa portolà (anònim mallorquí) del darrer quart del segle XIV. Nàpols, Biblioteca Nazionale di Napoli Vittorio Emanuele III. Document: Ms. XII.D.102 Carta Catalana. Font: (Pujades i Bataller, 2007:165). En línia: [<http://archive.is/ahRdV>]. Consulta: novembre de 2015.

⁴⁸ Nota: Per exemple, el d'Angelino Dulceti, datat al 1339 i que es troba a París, a la Bibliothèque Nationale, Dep. des Cartes et Plans, Rés. Ge B 696 (Pujades i Bataller, 2007:120).

Així mateix, si Babilònia fes referència a El Caire (El Caire històric es deia Babilònia) tindria molt de sentit, doncs, que "ammi" fos una derivació d'Amon. Per tant, es podria tractar dels "fills d'Amon, provinents de Babilònia" (per tant d'Egipte), que s'haurien establert al Mont del Sinaí, iniciant el periple de la seva expansió en la cerca de Canaan, la terra promesa al poble d'Israel. Segons la Nova Cronologia, Israel faria referència a tot l'Imperi, a tot el Món més enllà d'Egipte, i segons aquesta exploració significaria "Ra és el Senyor" (Is Ra El), en la mesura que el Déu "El" representaria al "Senyor".

Un episodi (bíblic) singular ho reflecteix quan el rei dels Amonites va preguntar als missatgers d'Israel perquè havien ocupat les seves terres (Jutges, 11:13) i aquests els van contestar que Israel no havia pres la terra dels fills d'Amon (Jutges, 11:15). Altrament, les Sagrades Escriptures presenten la seva vinculació amb els déus Amon i Baal, en diferents capítols, tractant-se d'un fet recurrent. La referència al Déu (fenici) "Baal", que seria una derivació del Déu "El" i del propi "Al·là".

Així mateix, la referència a Amon dins la Història dels Reis d'Israel estaria oculta dins d'una combinació numèrica. El primer fill del famós Rei David es va dir Amnon (fou assassinat per violació) i un descendent posterior es va dir Amon, essent Rei de Judà, de la Casa de David, de la Tribu de Judà. Aquest Rei fou el setè anterior a l'ocupació del Regne per part dels conqueridors de Babilònia, i el catorzè anterior a Josep, el pare de Jesucrist. El 7 és el número del Cristianisme, i el 14 és dos cops el número set. Així mateix, segons l'Evangeli de Sant Mateu, des d'Abraham fins a David hi va haver 14 generacions, des de David fins al "captiveri de Babilònia" 14 més, i des del captiveri fins a Jesús també 14 més. És a dir, es repeteix el número 14, que és el doble de 7, fins a 3 cops, coincidint amb el captiveri de Babilònia, on el Rei Amon (de Judea) es situaria just abans del captiveri citat. El 3 té múltiples simbolismes cristians, però també dins els ordres cronològic i matemàtic. Hi ha 4 estacions a l'any i 3 mesos per cada estació. El 3 i el triangle representen també símbols religiosos, com al propi Déu i a la Santíssima Trinitat, i el 4 són els quatre extrems de la Creu.

Per aquest motiu es pot establir una relació simbòlica entre aquests dos estats, Jordània i Israel, com a símbols de la iconografia mítica vinculada al Riu Jordà. La Història oficial diu que l'Antic Egipte s'hi implantà (els fenicis), i la bíblica diu que s'hi implantà el poble d'Israel, successor de Moisès, fugint d'Egipte. El Regne d'Amon seria el relat comú al dels Regnes d'Israel i de Judà, i (segons aquesta exploració) reflectiria la història d'una desvinculació progressiva amb la tradició sacerdotal d'Amon. D'acord amb la Nova Cronologia s'hauria pogut iniciar al segle XIV, amb la implantació del Cristianisme Apostòlic al voltant del culte al Sant Sepulcre, i s'hauria distanciat definitivament als segles XV i XVI amb l'ocupació otomana de Constantinoble, del Sant Sepulcre i de Babilònia-El Caire.

Babilònia (El Caire), ocupada pels Otomans el 1517

Segons la Nova Cronologia, el "captiveri de Babilònia" del poble hebreu (segons la Bíblia) és una peça del trencaclosques de la Història real. Per aquest motiu, però, convé valorar què fou Babilònia al llarg de l'Edat Mitjana, i enllaçar-la amb la Babilònia bíblica. ⁽⁴⁹⁾

La Nova Cronologia es fa ressò de la denominació de "Babilònia" a ciutats com Roma o Constantinoble, tal i com va descriure (oficialment) Eusebi de Cesarea al segle IV, ressaltant d'aquesta manera la importància d'aquesta ciutat en el relat bíblic. També cita la seva relació amb El Caire, Egipte, en la tradició medieval, en la mesura que Babilònia era com es coneixia a la ciutat d'El Caire, l'actual capital d'Egipte (Fomenko *et al.*, 2005a). Així mateix, segons la Nova Cronologia, el relat de l'Apocalipsi faria referència a l'ocupació otomana de Constantinoble de l'any 1453, i representaria la crònica de la seva ocupació, denunciant la seva decadència. L'Apocalipsi (descriu a la Bíblia Cristiana) anuncia la decadència de Babilònia i la seva futura destrucció, juntament amb la de la major part de la humanitat (es tracta del Judici Final), on només una petita part (144 mil persones) es salvarà. Un cop destruïda els sobrevivents fundaran la *Nova Jerusalem*, l'ideal cristià anunciat per l'*àngel de Jesús*. És a dir, s'hauria profetitzat la seva decadència futura, no pas la precedent. Per tant, de quina Babilònia es tractava? Per comprendre-ho cal abans situar els fets en el marc de la Història.

La Nova Cronologia situa el relat apocalíptic al final de l'Edat Mitjana, amb el suport del càlcul de la datació del zodíac que transcriu l'Apocalipsi, recollint el llegat del filòsof francès Ernest Renan (1423-1892), que ja havia mostrat que s'hi podia llegir un horòscop (Fomenko *et al.*, 2005a). La seva anàlisi determina una data, l'1 d'octubre de 1486, la data que dona resposta al zodíac apocalíptic. El 1486 és l'any que es troba 33 anys després de l'ocupació otomana de Constantinoble (1453) i coincideix amb els anys que tenia Jesús quan va ser condemnat. Segons la Nova Cronologia aquesta triple equivalència no és casual. Altrament, també es relacionaria amb Adam, en la mesura que amb altres càlculs el relat de l'Apocalipsi dona el valor de 6.994, i l'any bíblic 6994 es correspon amb els fets d'Adam (Fomenko *et al.*, 2012). D'aquesta manera, tant la Gènesi com el Judici Final estarien relacionats, mostrant l'origen i el destí dels designis de la Humanitat. El primer com l'abandonament del Paradís i el segon com la seva decadència final, on la profecia de l'Apocalipsi s'hauria escrit en clau simbòlica per deixar oculta una traça de la Història real per la posteritat. ⁽⁵⁰⁾

Seguint el fil de la Nova Cronologia, fins aleshores (al segle XVI) els temples funeraris d'Egipte i tot el seu simbolisme haurien estat protegits, tutelats i administrats pels cavallers Mamelucs, els governadors (oficials) d'Egipte entre els segles XIII i XVI, per després mantenir (oficialment) la seva autoritat a Egipte però sota el domini otomà. La seva autoritat hauria passat a dependre dels Otomans entre els anys 1516 i 1517, moment en què d'acord amb la Història Oficial aquests haurien ocupat Palestina i Egipte. Oficialment, els Mamelucs haurien estat vençuts i suprimits el 1811, coincidint amb la ocupació de Napoleó (1798) i la posterior conversió d'Egipte en colònia de l'Imperi Otomà. Se'ls considera una comunitat de soldats d'origen esclau convertits a l'Islam, que haurien respectat les diferents religions monoteistes a Egipte. La Nova Cronologia, però, els presenta com els cavallers protectors d'Egipte (amb capital a Babilònia-El Caire) i la seva tradició original, fent-los els responsables dels grans

⁴⁹ Nota: el "Captiveri de Babilònia" del poble d'Israel a Mesopotàmia durà 70 anys, abans del seu retorn i de la reconstrucció del Temple de Salomó, al llarg del segle VI abans de Crist.

⁵⁰ Nota: veure l'apartat del capítol anterior, titulat *Els fonaments científics de la Nova Cronologia*.

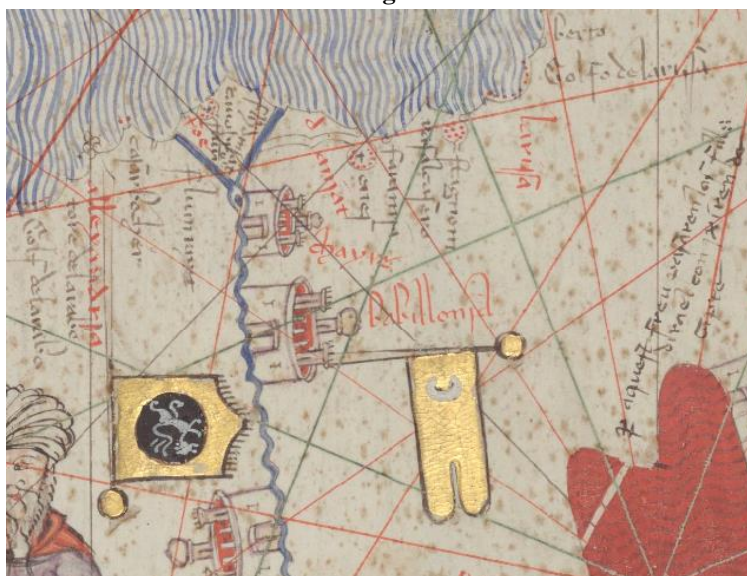
temples funeraris que s'hi haurien anat edificant. Per tant, se'ls podria considerar l'equivalent als Templers a terres d'Egipte i als Samurais del Japó (Fomenko *et al.*, 2012).

Així doncs, l'any 1517, (d'acord amb la Nova Cronologia) en ple declivi de l'ordre i l'autoritat dels grans cavallers garants de la protecció simbòlica -dels grans Faraons-Emperadors-Tsars-Khans- de l'Imperi, els Otomans s'haurien erigit no només com a dominadors de les terres de Jerusalem (Yoros) i Constantinoble, sinó que també s'haurien apropiat dels dominis del Baix Egipte, la terra on s'acumulen la major part de les piràmides, més enllà de les tres famoses de Gizeh.

Per aquest motiu, en el marc de les múltiples referències implícites en el conjunt de relats històrics i sagrats que reflecteix l'anàlisi de la Nova Cronologia, també és de suposar que al darrere de la profecia que anuncia la destrucció de Babilònia es faci referència a la Babilònia-El Caire. El seu significat estaria vinculat a la llegendària Torre de Babel, el desafiament de la profusió de llengües com a càstig de Déu per haver intentar acostar-se al cel amb grans construccions. Aquesta famosa torre, situada en la Babilònia mesopotàmica en el Text Sagrat, tindria un paral·lelisme amb les pròpies piràmides de Gizeh, a tocar de Babilònia-El Caire. Babilònia-El Caire fou una gran ciutat medieval sempre present a tots els mapes portolans (dels ports marítims).

Els mapes portolans consultats són els existents al llibre *Les Cartes Portolanes. La representació medieval d'una mar solcada*, de Ramon J. Pujades (Pujades i Bataller, 2007). Es tracta del millor llibre publicat fins ara al respecte, on es documenten els principals mapes portolans existents referents a la Mar Mediterrània medieval, que són varies dotzenes. En tots ells apareix Babilònia on ara hi ha El Caire, essent representada com una de les ciutats més importants i més fortificades.

Imatge 3.

Detall del "Mapamundi" de Cresques Abraham, conegut com l'Atlas Català, per estar escrit en català. Està datat del 1375, i es troba a la Bibliothèque Nationale de France. Localització de la imatge:

[http://archivesetmanuscrits.bnf.fr/ead.html?id=FRBNFEAD000034905&c=FRBNFEAD000034905_e0000018&qid=sdx_q0]. Consulta: octubre de 2015. ⁽⁵¹⁾

Les dues banderes, del lleó i la mitja lluna, són els símbols de la vigilància -vinculat al sol- i del coneixement interior -la lluna-, que posada apuntant amunt simbolitza "la nau de la llum en el mar de la nit". Així mateix, també es relaciona amb les banyes d'una vaca, la icona present a la deessa Isis egípcia, símbol de la maternitat i la resurrecció.

Si les apreciacions referents a les piràmides de Gizeh fossin correctes tindria molt de sentit que l'anunci de la destrucció de Babilònia fos dedicada a El Caire, segons la perspectiva bíblica (Cristiana). Les piràmides es trobaven allà i l'any 1517 (oficialment) foren ocupades pels Otomans. Aquesta ocupació s'hauria pogut concebre com una provocació, en especial als sacerdots egipcis que fins aleshores haurien escrit les cròniques del creixement de l'Imperi, que haurien vist com els Mamelucs haurien abraçat l'autoritat otomana. Altrament, si com matisa la Nova Cronologia les tres piràmides representessin la Santíssima Trinitat, on la de Keops simbolitzés al Déu del Sol, Ra (o Amon-Ra), i haguessin estat edificades entre els segles XIV i XVI com a temples funeraris dedicats a l'elevació dels grans Emperadors-Tsars-Khans (els Faraons), tindria encara més sentit que el relat de l'Apocalipsi bíblic (cristià) convertís Babilònia-El Caire en la "Gran Prostituta", on es profetitzés la seva decadència i la seva futura destrucció.

De la mateixa manera, si l'Apocalipsi fou escrita (oficialment) després de la vida Jesús, ja que fou revelat al "servent Joan, pel seu amor a Jesús" (Ap. 1:1-9), no té sentit parlar de la destrucció i decadència de la Babilònia de Mesopotàmia (on fou traslladada en el relat Bíblic), en la mesura que oficialment havia perdut tot el seu esplendor i no en quedava res, ni dels seus temples ni de la seva autoritat.

L'ocupació de Babilònia (El Caire) en el relat bíblic: l'Apocalipsi

Babilònia-El Caire fou ocupada el 1517 i, si realment fos la ciutat simbòlica de referència pels grans governadors de l'Imperi com descriu la Nova Cronologia, tindria molt de sentit que fos subjecte a la seva estigmatització cristiana en el marc d'una lluita oberta per la legitimitat del Poder. En aquest sentit, s'hauria impulsat una profecia cristiana bíblica que anunciaria l'abandonament definitiu amb Egipte i Babilònia, al considerar-la prostituïda, on la comunitat hebrea original (egípcia) hauria reaccionat en funció dels seus interessos i els seus compromisos. La lluita per la colonització d'Àfrica i d'Amèrica, així com de la resta d'Àsia i Oceania, que aleshores mantenia el seu curs, hauria impulsat encara més aquesta fractura.

En aquest moment, segons la Nova Cronologia, s'hauria escrit el relat de l'Apocalipsi, el darrer capítol de la Bíblia, en què es crearia el mite de la "Gran Prostituta" de la ciutat de Babilònia. De la mateixa manera, el mite de la "Torre de Babel" (Babel=Babilònia), representaria la implosió de l'Imperi amb l'aparició de les llengües, els estats, etc., que segons la Nova Cronologia tingué lloc aleshores, no fa milers d'anys (Fomenko *et al.*, 2005n). El paral·lelisme també hi és present. De fet, coincideix amb el moment en què la Història Oficial determina que

⁵¹ Nota: document de domini públic si la seva finalitat no és comercial. Font: [<http://translate.google.com/translate?hl=ca&sl=fr&tl=ca&u=http%3A%2F%2Fgallica.bnf.fr%2Fhtml%2Fconditions-dutilisation-des-contenus-de-gallica&sandbox=1>]. Consulta: novembre de 2015.

es va iniciar el trasllat de l'autoritat papal als monarques, un fet que aniria acompanyat de la consolidació de les estructures estatals i de l'inici de la normalització de l'oficialitat de les respectives llengües nacionals.

Imatge 4.

Imatge de la Torre de Babel segons Pieter Brueghel el Vell (1525-1569), del segle XVI (de domini públic) i de la Piràmide de Keops actual.

L'Apocalipsi aporta múltiples cites que corroboren aquesta interpretació. Segons l'Apocalipsi, Babilònia és "la ciutat que exerceix el seu imperi sobre els sobirans de la terra" (Ap. 17:15). És a dir, representaria efectivament una autoritat simbòlica sobre totes les estructures de poder que, d'acord amb la Nova Cronologia, formarien part d'una mateixa unitat concedida per una autoritat original arrelada a Egipte. Però el relat apocalíptic es concep com una profecia, com l'anunci de la seva decadència i posterior destrucció, que donarà lloc a la posterior aparició de la "ciutat santa", la "nova Jerusalem" (Ap. 21:9). És a dir, no només s'anuncia la seva destrucció, sinó que es profetitza la seva suplantació per una altra ciutat d'arrel cristiana, una Jerusalem "nova".

Per tant, sota aquesta exposició l'estigmatització de Babilònia seria el resultat d'una calúmia, després del desafiament a la Babilònia (El Caire) ocupada pels Otomans, fet que acabaria impulsant l'Apocalipsi, tal i com conclou A. T. Fomenko (Fomenko *et al.*, 2005b). Per aquest motiu se la transformaria en la "Gran Prostituta". Tanmateix, de la mateixa manera, el relat de la Història Oficial seria molt dur amb la seva memòria, i la Piràmide de Keops hauria estat traslladada milers d'anys enrere, mentre que la Babilònia històrica també seria objecte de la mateixa manipulació, en aquest cas en el relat bíblic, traslladant la ciutat a les terres de Mesopotàmia. El retorn de Jesús que anuncia el Judici Final (el cristià, no l'islàmic) representaria el desafiament als contraris a la fe cristiana, imposada, vinculant la vinguda de l'Anticrist a la fi del Món i anunciant el retorn definitiu de Jesús, on (segons aquesta investigació) un Cristianisme renovat emergiria com a alternativa al Cristianisme original, aleshores en mans dels Otomans. ⁽⁵²⁾

Seguint el relat apocalíptic, la referència a les Croades també hi seria present. L'apoderament de Babilònia per part dels Otomans hauria propiciat l'ira dels sacerdots que haurien abraçat el Cristianisme, i l'haurien convertida en "prostituta" i l'objecte del desafiament del Judici Final, impulsant així el mite de les croades sota l'ideal de l'Europa Occidental. Els famosos "genets de l'Apocalipsi" simbolitzarien els exèrcits Templers i Croats (Ap. 6:1-7). De la mateixa manera, els "mil anys de pau" (Ap. 20) que cita l'Apocalipsi representarien el salt temporal entre el

⁵² Nota: segons la Nova Cronologia, l'Islam hauria aparegut al segle XVII, essent en origen un corrent cristià tutelat pels Otomans sota l'ideal de la bandera Mameluca, una lluna, vinculada a l'Antic Egipte i a la ciutat de Babilònia.

naixement del Jesús bíblic i les lluites pel poder vinculades amb la Primera Croada, coincidint amb els 1.000 anys inventats (traslladats al passat) que documenta la Nova Cronologia. És a dir, segons aquesta exploració el trasllat del Crist Jesús al passat seria una invenció per mostrar un recorregut on el Cristianisme s'imposà per la força de l'amor a Roma i al Judaisme, on l'Islam seria una obra posterior.

Jerusalem, a Yoros (el Bòsfor) i a Palestina

La Nova Cronologia considera que la Jerusalem bíblica es correspon a la ciutat de Yoros, situada a l'estret del Bòsfor, i que l'actual ciutat de Jerusalem a Palestina hauria emergit probablement a partir del segle XVI, com a ciutat alternativa impulsada pels Otomans, a mig camí entre La Meca i Constantinoble. Així mateix, diversos arguments poden justificar una Jerusalem a Palestina. Podria haver existit com a temple funerari, abans de ser una ciutat. Aquesta afirmació es suporta amb el fet que es coneix que (oficialment) fou al segle XVI que es construï la seva muralla actual, entre els anys 1535 i 1538, per ordre del soldà otomà Solimà I, i s'hauria pogut aixecar per fortificar una comunitat àrab que s'hauria emplaçat al voltant del temple.

És a dir, es podria donar el fet que ja existís com a temple, com a Sant Sepulcre, dedicat al culte a l'emperador Andrònik Comnè, però que amb l'objectiu d'islamitzar els seus símbols els Otomans impulsessin una ciutat àrab al seu voltant. Així doncs, sota aquesta lectura, l'actual monument islàmic de la Cúpula de la Roca -on (oficialment) hi va haver el Temple de Salomó i l'Arca de l'Aliança- podrien haver estat una icona del Cristianisme original, un temple funerari en honor al Crist Jesús Andrònic Comnè, d'acord amb la Nova Cronologia aquí matisada.

Com a reflexió paral·lela, fent una anàlisi lliure de la toponímia present al mot de Jerusalem, (oficialment) en hebreu יְרוּשָׁלַיִם, Yeruixalàyim; en llatí Hierosolyma; en grec Ιερουσόλυμα, Ierosóluma, o Ιερουσαλήμ, Ierusalēm; en àrab القدس أور شلیم, Urxalim al-Quds ("Jerusalem la Santa"), es podria plantejar la relació de Yoros amb *Hiero*, *Ieros*, *Ierus*, etc. que són presents al nom de Jerusalem en diferents idiomes. Però els mots *alàyim*, *solyma* i *salēm* dialoguen amb altres noms, com ara el mateix Solimà i/o Salomó, tret que tots siguin un reflex equivalent a un mateix significat: la "pau" hebrea. *Shalom*, o *Xalom* (שלום) és una paraula hebrea que significa "pau", que reflexa "pau interior, calma i absència de conflicte". És a dir, vist així, tindria molt de sentit que després dels fets de Yoros (la Passió de Crist) es fes un Sepulcre a Jerusalem, per abraçar la "calma de Yoros", la "pau i la tranquil·litat de Yoros", a una terra propera a Egipte, i integrada als propis dominis (oficials) de l'Antic Egipte, considerant que era una terra dedicada al culte dels seus emperadors.

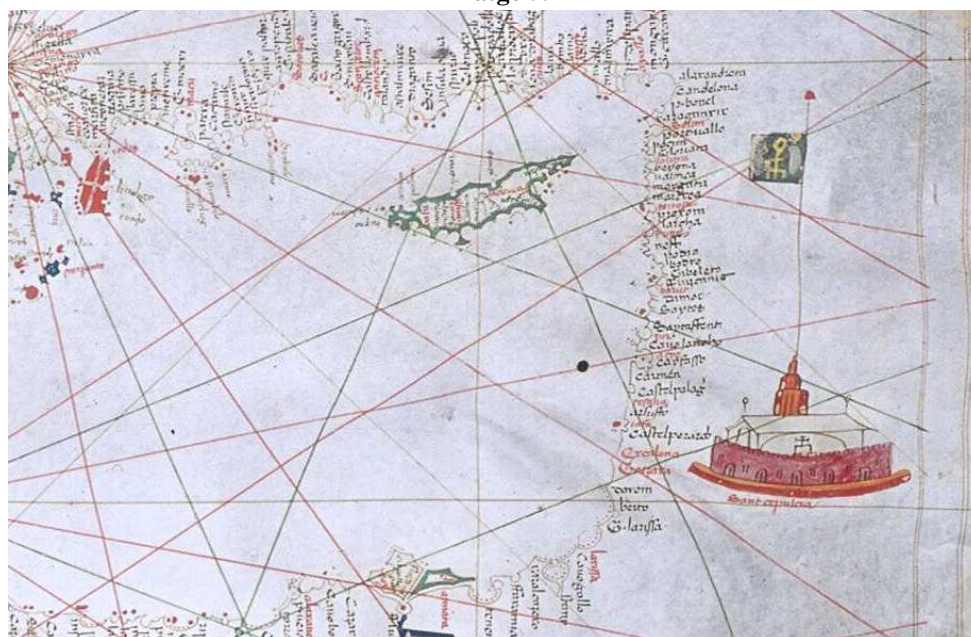
Aquesta dualitat entre ambdues implantacions, una com a centre religiós i espiritual al Bòsfor i l'altra com a temple funerari, faria referència a la icona del Crist-Emperador que acabaria establint el Cristianisme Apostòlic de Jesús, tal i com ha arribat fins a dia d'avui. Jerusalem, Yeruixalàyim, Hierosolyma, Ierosóluma o Ierusalēm significarien la "pau de Yoros" i, de la mateixa manera, Salomó i Solimà serien reflexos del mateix nom, enllaçats amb el culte al Déu dels egipcis, Amon. Salomó (o Salomon, Salamon...) voldria dir la "pau d'Amon" (Shalom-Amon), on "Yoros-Salomó" equivaldria a "Jerusalem" i a "la pau d'Amon a Yoros". Com s'ha dit anteriorment, Amon dialoga amb Amén, amb l'Amén cristià, i Amén és com es coneix al

Déu Amon en egipci. Si Egipte era cristiana, si el Cristianisme era egipci, Amon i Amén simbolitzarien el mateix. ⁽⁵³⁾

Com a prova que corroboraria aquestes reflexions es troben el conjunt de mapes portolans (dels ports coneguts) de la Mar Mediterrània documentats (oficialment) en l'Edat Mitjana. Als mapes portolans de l'època es representa habitualment la ciutat de Jerusalem amb el nom de "Sant Sepulcre", mostrant només el seu temple, i no una ciutat (Pujades i Bataller, 2007).

Com s'observa en el detall del mapa posterior es presenta una construcció, que custodiaria un sepulcre amb una creu, sota una bandera que respon a un jeroglífic, envoltada d'una muralla amb cinc portes on hi diu, a la seva base: "Sant Sepulcra" (Sant Sepulcre).

Imatge 5.

Detall del mapa de Jacobo Bertran i Berenger Ripoll (Jaume Bertran i Berenguer Ripoll), datat a l'any 1456, custodiat al National Maritime Museum, Greenwich, London. Document G230:1/7. En línia: [<http://collections.rmg.co.uk/collections/objects/540297.html>]. Consulta: novembre de 2015. ⁽⁵⁴⁾

És a dir, és un temple amb una muralla que l'envolta, i no una ciutat emmurallada amb un temple al mig. La Nova Cronologia afirma que la ciutat hauria estat edificada als darrers segles, i aquestes reflexions en confirmarien l'evidència, si s'hagués començat a concebre com a ciutat al segle XVI. Com a curiositat, val a dir que -per decret- del Concili de Trento (1563) es determinà que tots els monestirs femenins del Cristianisme Catòlic no podien estar aïllats enmig de la naturalesa i havien de formar part d'un nucli habitat (Sans i Travé, 2010). Al seu rerefons hi podria haver una motivació comuna: tenir-ne el control, i aquesta decisió hauria pogut anar acompanyada de la decisió equivalent dels Otomans al fer del Sant Sepulcre una ciutat.

⁵³ Nota: tal i com es detalla al darrer apartat del Capítol III, a l'atles de Guillaume Le Testu datat el 1555, anomenat *Cosmographie universelle, selon les navigateurs tant anciens que modernes / par Guillaume Le Testu, pillotte en la mer du Ponent, de la ville francoyse de Grâce*, Jerusalem és escrit com a *Jeusalem*. És a dir, Jezu és encara més proper a Jesús.

⁵⁴ Nota: és permesa la seva utilització en la mesura que es tracti d'una investigació no comercial, per a la crítica en el marc d'un treball de recerca. Termes de les condicions: [<http://collections.rmg.co.uk/page/7d7ded6fb50d6031e2884961a200b7f5.html>]. Consulta: octubre de 2015.

Així doncs, al començar del segle XVI s'hauria pogut escriure, efectivament, la narració final de l'Apocalipsi, on Babilònia (El Caire) sí existia, i també el Sant Sepulcre, convertit amb el pas del temps en Jerusalem com a combinació de Yoros i Shalom.

Recapitulant, Babilònia era la capital d'Egipte (El Caire) i custodiaria les piràmides de Gizeh, però fou ocupada pels Otomans i això incentivà la desolació moral del Cristianisme a la resta de l'Imperi, que hauria vist amb mals ulls un canvi de mans en la seva autoritat. D'aquesta manera, s'hauria impulsat la profecia de la futura destrucció de Babilònia (El Caire), així com l'anunci d'una futura "Nova Jerusalem" sota l'ideal de l'"àngel de Jesús". Per tant, la "Nova Jerusalem" esdevindria una altra profecia, la que suposaria un nou ordre mundial bastit sobre una "ciutat nova" que donaria culte al retorn de Jesús, que en resultaria el vencedor de la fi dels temps, en nom del Cristianisme. D'aquesta manera, tal i com exposa la Nova Cronologia, tindria sentit que una de les principals empreses hagués estat la construcció d'una nova "ciutat santa", i que la descripció de la *nova Jerusalem* de l'Apocalipsi fes referència, realment, al disseny i construcció del Kremlin, el germen de l'actual Moscou. Tal i com mostra la Nova Cronologia el Kremlin hauria estat dissenyat i construït al segle XVI i no al segle XIV com diu la Història Oficial, amb la intenció de fer-ne una nova capital de l'Imperi sota l'autoritat del gran Tsar-Khan (Fomenko *et al.*, 2005k).

Altrament, s'hauria pogut concebre la construcció d'una ciutat alternativa, en paral·lel, que acabaria esdevenint l'actual "Ciutat del Vaticà". D'acord amb la Nova Cronologia el turó del Vaticà hauria estat un projecte del gran Tsar-Khan, que en honor al llegendari Batu Khan (1204-1244) hauria iniciat la construcció d'una nova capital de l'Imperi a la Mar Mediterrània, el que acabaria esdevenint la Roma Antiga que avui es troba en runes. Així mateix, degut a la Implosió de l'Imperi i a un nou repartiment dels poders, a partir del primer terç del segle XVI (segons aquesta exploració) s'hauria abandonat la ciutat romana original i al seu costat s'hi hauria iniciat la construcció de l'actual residència dels Papes de Roma.

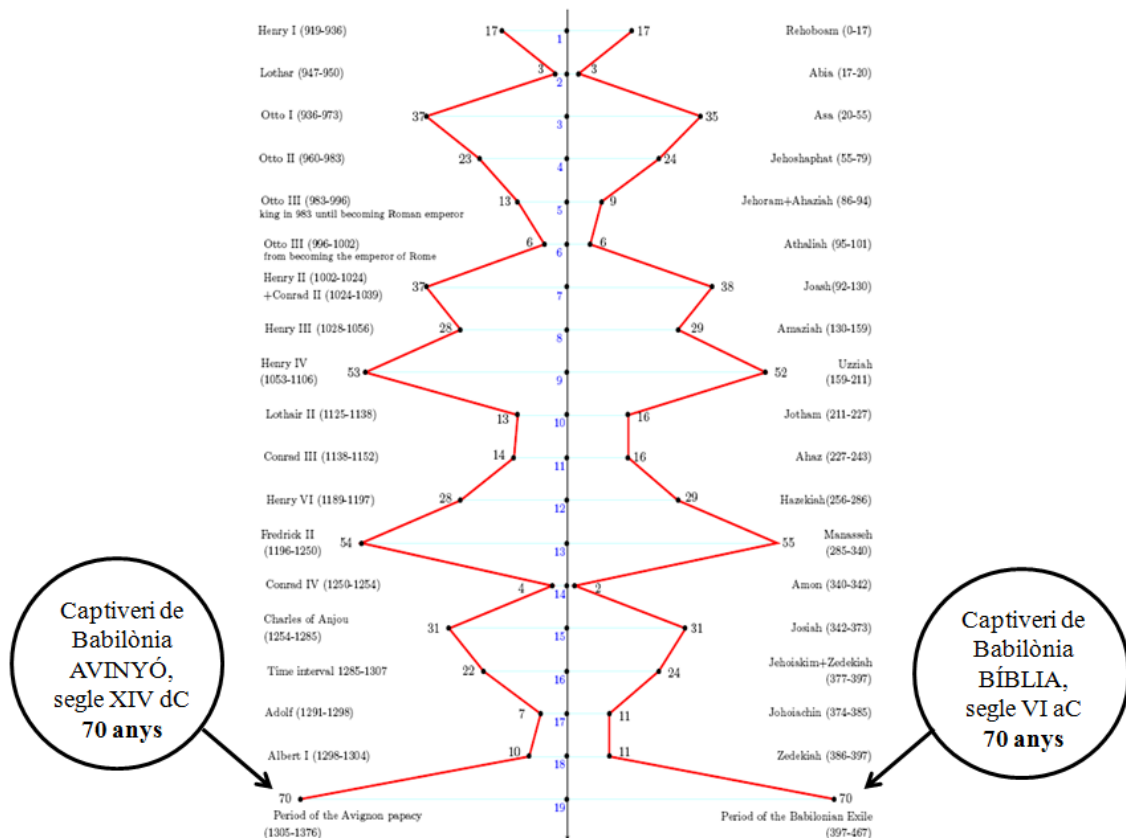
EL CAPTIVERI DE BABILÒNIA A AVINYÓ

El captiveri de Babilònia d'Avinyó

Al marge de la crònica de la Torre de Babel i de la decadència de Babilònia, que citen les Sagrades Escripures, hi ha una altra crònica rellevant que també té a veure amb Babilònia, i que forma part de la Història del poble d'Israel. Es tracta del "Captiveri de Babilònia", on durant 70 anys hi hauria anat el poble hebreu, forçat pel Rei de Babilònia: Nabucodonosor II. Aquest episodi, tal i com es mostra a continuació, seria un reflex del "Captiveri de Babilònia" del papat d'Avinyó al llarg del segle XIV. Amb aquesta denominació es coneix a aquesta etapa, oficialment.

Gràfic 9.

Duplicitat genealògica amb 2 mil anys de diferència

Paral·lelisme entre els Emperadors del Sacre Imperi Romà (germànic) dels segles X-XIII i els Reis d'Israel entre els segles X-VI aC.. A l'esquerra i a la dreta respectivament. S'hi ressalta l'equivalència entre el captiveri bíblic i el captiveri d'Avinyó (el papat d'Avinyó oficial del segle XIV. Aquest gràfic es correspon amb el Gràfic 8 anterior. Font: (Fomenko *et al.*, 2004:23)

Els estudis de la Nova Cronologia demostren que existeix un paral·lelisme explícit entre el captiveri bíblic i el captiveri d'Avinyó. El bíblic durà 70 anys (397 aC. - 467 aC.), els mateixos que durà el d'Avinyó (1305-1376). La següent taula mostra l'equivalència dels anys de govern de cada Rei d'Israel i els de cada Emperador Romà (del Sacre Imperi), i el seu resultat és eloqüent (Fomenko *et al.*, 2004:23):

Com a aclariment, encara que oficialment s'iniciï el Cisma d'Avinyó el 1378, fou el 1376 quan el papa Gregori XI deixà Avinyó per anar a Roma. Es tracta doncs del mateix fet relatat en clau simbòlica (a la Bíblia) i en clau històrica. L'anàlisi comparativa entre els reis jueus bíblics que ho precediren i els emperadors del Sacre Imperi Romà (germànic) equivalents, entre els anys 911 i 1307, n'és una prova. Es tracta d'uns fets que encaixen cronològicament entre sí, amb un salt (oficial) de gairebé 2.000 mil anys.

"El (segon) captiveri de Babilònia", tal i com es coneix al papat situat a Avinyó (oficialment) al llarg del segle XIV, aporta una visió històrica complementària de la manipulació de la Història. Aquesta singular coincidència situa, doncs, dos captiveris protagonitzats pel poble hebreu que, segons mostra la Nova Cronologia, podria tractar-se d'un de sol.

En el marc del "segon captiveri de Babilònia" hauria tingut lloc l'aparició de les càbales cristiana i jueva, precisament entre Provença, Narbona, Girona i Barcelona, sota la influència de Maimònides, de nom Moshe ben Maimon, que traduït vol dir "Moisés, fill de Maimon". La Càbala representa la major comunió entre els pobles jueu i cristià, sobre les seves arrels més místiques, un fet que els acosta a la tradició sacerdotal d'Egipte, a través del seu culte a la "resurrecció" o elevació dels morts. Oficialment es situa l'origen de la Càbala a la Catalunya Occitana, i aquesta realitat enllaça amb l'aparició, amb gran fortuna, d'una comunitat jueva a les grans ciutats de la Catalunya Occitana, que la Història Oficial reconeix. Als segles XIII i XIV, a la Catalunya Occitana, la comunitat jueva gaudia de gran autoritat i fortuna, des de Provença fins a les terres catalanes i aragoneses, i s'havia establert a la Península Ibèrica.

Així doncs, d'acord amb el relat simbòlic de les Sagrades Escripures, el poble hebreu seria un poble provinent de l'Antic Egipte, i segons aquesta lectura paral·lela a la Nova Cronologia aquest s'hauria traslladat fins a la Catalunya Occitana, al voltant dels segles XIII i/o XIV. Aquesta comunitat podria haver impulsat el progrés de la regió, fins al punt d'establir-se en nombroses ciutats de l'Europa Occidental, on una d'elles hauria pogut estar Avinyó.

L'últim Papa d'Avinyó va viure a la Cort de Barcelona. Se'l coneix com a Papa Luna, i el seu símbol és una lluna, com el símbol de l'Islam i el símbol sempre present als Mamelucs que custodiaven la ciutat i els temples de Babilònia-El Caire. Era una època en què la lluna també era un símbol comú en el Cristianisme, com mostra l'escut de Ramon Llull i el del propi Papa Luna, així com un símbol de Judaisme.

El Papa Luna, Benet XIII (oficialment 1328-1423), formaria part de la història recreada dels Papes feta per l'Orde Benedictina al segle XVII-XVIII, d'acord amb la Nova Cronologia. Aquest Papa, més enllà de tenir com a símbol una Lluna i representar un punt i final amb l'autoritat d'Avinyó, dialoga amb el Papa valencià que acompanyà als primers anys de la descoberta (oficial) d'Amèrica. El Papa Luna passà els seus darrers anys a la Cort de Barcelona i després es traslladà al Nord de Castelló (a Penyíscola, al Regne de València), i tindria el seu reflex en un altre Papa nat al Regne de València (Alexandre VI, Papa entre 1492 i 1503). És a dir, l'últim Papa d'Avinyó es trasllada a València, i des de València va sorgir el primer Papa en temps de la descoberta d'Amèrica, amb la curiosa coincidència que el Papa Luna hauria sortit de Barcelona i

el descobriment d'Amèrica s'hauria anunciat, precisament, a Barcelona. Sigui casualitat o no, es troben uns fets vinculats entre sí, traslladats en el temps, però entrellaçats en aquesta Nova Cronologia.

Segons aquesta exposició, en el marc de la Nova Cronologia aquests dos fets podrien estar vinculats, tot i la seva separació espacial i temporal que la Història Oficial ha deixat escrita. Fent-ne una lectura paral·lela, podria simbolitzar el desmantellament de l'autoritat d'Avinyó i de la Catalunya Occitana, després d'una intensa etapa liderada per la presència d'una important comunitat jueva. Així mateix, al mateix lloc és on (oficialment) s'hi situen les arrels dels Templers i dels cavallers de l'Orde de Sant Joan a Europa Occidental. En ambdós casos la seva presència a la Catalunya Occitana hauria estat de gran importància. ⁽⁵⁵⁾

El Papat d'Avinyó, senyal d'una autoritat anterior a Roma

Seguint el fil que situa al Papat d'Avinyó en temps de l'inici de la "Descoberta d'Amèrica", es posa de manifest la possibilitat de que fos en aquest context, fugint de Terra Santa (de Constantinoble i d'Egipte) quan s'hagués impulsat (en el "captiveri de Babilònia") el llibre comú a les tres grans religions: l'Antic Testament. De la mateixa manera, perquè fos realment una obra incorporada en totes elles hauria d'haver estat obra dels sacerdots egipcis, que haurien capitalitzat fins aleshores el conjunt de les cròniques oficials segons la Nova Cronologia. Així mateix, la Història Oficial, per embolicar aquesta traça, hauria situat (o inventat) el mite del Cisma d'Avinyó, traslladant-ho així a un fet anterior a la reconstrucció de Roma i a la Descoberta d'Amèrica.

D'acord amb aquesta exploració, doncs, es podria dir que el relat de l'Antic Testament, present a l'Alcorà i a la Bíblia, així com a La Torà jueva, hauria estat obra del captiveri de Babilònia, del captiveri dels sacerdots de Babilònia traslladats a Avinyó, en el marc temporal d'una època on els interessos principals del poder de l'Imperi apuntaven a Amèrica i a Europa Occidental, abans de la redacció del Nou Testament, en uns esdeveniments que haurien anat acompanyats d'un canvi de poders que la Història Oficial hauria convertit en una lluita entre Àrabs i Cristians.

Però s'hi afegeix un altre element a considerar, que podria tenir a veure amb l'expansió cap a Amèrica des de l'Europa Occidental.

A només 2 km. dels considerats Estats Pontificis d'Avinyó es troba Sant Geli (o Saint-Gilles), la seu occidental de l'Orde de Sant Joan (que s'acabaria convertint en l'Orde de Malta). Aquesta orde capitalitzava des d'aquí els seus dominis a l'Europa Occidental, i gaudia de gran prestigi i autoritat al Principat de Catalunya, però per damunt de tot es tractava (oficialment) del principal exèrcit militar del Papa, per tant (segons la lògica de la Nova Cronologia) dels exèrcits marins de la Mar Mediterrània de l'Imperi Romà. Així doncs, es podria donar el cas que des del seu lideratge s'hagués pogut iniciar l'expansió per Amèrica des de l'Europa Occidental. D'acord amb la Nova Cronologia, es tractaria d'un episodi anterior a la posterior apropiació dels drets de conquesta per part dels castellans i els portuguesos. De la mateixa manera, degut a una intensa lluita pel control d'Ibèria (la Península Ibèrica) que hauria precedit aquest projecte, s'hauria

⁵⁵ Nota: oficialment els Templers havien estat dissolts al segle XIV, però el cert és que (oficialment) dues ordes de cavalleria templeres haurien persistit, l'Orde de Crist a Portugal i l'Orde de Montesa al Regne de València.

pogut ocultar el pols en la llegendària "Reconquesta" castellana iniciada (oficialment) des del Principat d'Astúries i des dels dominis de la "Marca Hispànica". És a dir, al llarg dels segles XV i XVI s'hauria impulsat el control per la Península Ibèrica, mentre s'hauria iniciat l'ocupació d'Amèrica per arrabassar als Otomans, i la Història Oficial hauria distorsionat els fets per legitimar la seva apropiació posterior per part de Castella i Portugal.

Aquestes afirmacions, tanmateix, que s'engloben en un salt temporal de dos segles (XIV-XVI) apuntarien a un altre element singular, com ho és el fet que el papat d'Avinyó s'inicià amb una de les principals decisions preses pel Cristianisme Medieval: el desmantellament (oficial) de l'Orde del Temple de Salomó (els Templers), en benefici de l'Orde de Sant Joan (Baptista) de l'Hospital de Jerusalem, amb seu europea a Sant Geli, a tocar d'Avinyó. És a dir, es podria plantejar la hipòtesi, doncs, de que la conquesta inicial d'Amèrica, que la Nova Cronologia atribueix a l'Imperi de l'Horda russa en lluita amb els Otomans, hagués estat una obra protagonitzada (o co-protagonitzada) pels Templers i els cavallers de l'Orde de Sant Joan, els exèrcits amb la màxima autoritat internacional per excel·lència (el Papa fins a l'inici del segle XVI), dirigits des de la Catalunya Occitana, amb el suport de l'Imperi euroasiàtic que hauria volgut combatre l'expansió otomana pel control dels oceans.

Per tant, el poder d'Avinyó hauria pogut estar una realitat anterior a la capitalització del poder religiós en la Roma italiana, emmarcada amb una autoritat que es solaparia amb l'ocupació de Babilònia per part dels Otomans, un cop iniciada (oficialment) la conquesta d'Amèrica des de l'Europa Occidental. El temple/palau dels Papes d'Avinyó reforça aquesta idea. Es tracta d'una gran fortalesa que no té equivalent a Roma, i tècnica i simbòlicament forma part d'una època i d'un estil anterior al de l'església de Sant Pere del Vaticà.

Imatge 6.

El Palau dels Papes d'Avinyó. En línia:

[https://ca.wikipedia.org/wiki/Papat_d%27Aviny%C3%B3#/media/File:Avignon,_Palais_des_Papes_by_JM_Rosier.jpg]. Consulta: octubre de 2015. ⁽⁵⁶⁾

Aquesta fortalesa, situada a tocar de Provença i de Sant Geli, la seu de l'Europa Occidental de l'Orde de Sant Joan -oficialment l'orde militar de referència del Papa de Roma- indica que ambdues seus haurien estat properes per raons estratègiques. Així mateix, el fet que es conegui aquest Papat com el "segon captiveri de Babilònia", vincula aquests fets als sacerdots egipcis hebreus, i a la concepció d'un "Salvador" que impulsés el retorn a Terra Santa. Per això caldria comprendre aquest procés no com una ruptura, però sí com un tens intercanvi en la cerca de la

⁵⁶ Nota: Llicència Creative Commons CC BY-SA 3.0.

unificació dels Textos Sagrats, sota l'autoritat dels Sacerdots Egipcis, que s'hi haurien refugiat. D'aquesta manera, s'hauria intervingut a les respectives tradicions Jueva, Cristiana i Musulmana, que s'acabarien distanciant a l'establir diferents concepcions gairebé irreconciliables de Crist, de Jesús, d'Andrònic Comnè.

De la mateixa manera, la Història Oficial hauria traslladat en el temps els fets, per desvincular aquest pols religiós de la descoberta (oficial) d'Amèrica l'any 1492. Però també podria estar justificat si al seu rerefons es volgués ocultar el protagonisme d'aquesta gesta per part dels Templers i els Cavallers Hospitalers de Sant Joan, sota l'autoritat dels Sacerdots Egipcis.

Si fos així es comprendria millor la importància d'aquest Papat, que hauria estat realment estratègic per a capitalitzar l'autoritat a l'Europa Occidental i per dirigir l'ocupació dels dominis d'Amèrica des de l'Oceà Atlàntic.

Com a prova complementària a l'autoritat d'Avinyó, fins a temps propers al descobriment oficial d'Amèrica es troben diverses cartes (mapes) portolanes. En nombrosos mapes de fins a mitjans de segle XV es mostra a Avinyó com a seu del Papat, i en molts casos Roma no apareix (Pujades i Bataller, 2007). De la mateixa manera, aquests mapes, curiosament, desapareixen al segle XVI, donant peu a especular sobre la seva veritable data oficialment reconeguda. És a dir, amb el fet que podrien haver estat fets entre els segles XV i XVI, no un segle abans com es presenten oficialment. En molts casos la seva precisió supera als pocs mapes del segle XVI que s'han conservat, curiosament en un segle on la seva producció hauria d'haver estat enorme.

Així mateix, dos fets paral·lels s'haurien pogut impulsar a les terres de la Catalunya Occitana, en un procés de distanciament entre Orient i Occident, en el marc de la configuració del Nou Testament. Es tracta de la Inquisició i les respectives persecucions als "Càtars" i als "Protestants" cristians, que la història oficial ha situat als segles XIII i XVI, respectivament. Segons aquesta exploració (i segons la Nova Cronologia) es tractaria de fets contemporanis (Fomenko *et al.*, 2005k). D'aquesta manera, en un progressiu desmantellament de l'autoritat de la Catalunya Occitana, liderat per la creixent autoritat a la Península Ibèrica i pels recels de la Roma italiana, la Santa Inquisició s'hauria erigit, inicialment des de Castella, com una eina per imposar l'ideal Cristià del Nou Testament.

Sota aquesta exposició alternativa dels fets tindria sentit que la Inquisició hagués estat obra d'un castellà mort a Bolonya (Domingo de Guzmán), que fou qui fundà l'Orde dels Predicadors a Tolosa (els Dominics), oficialment per vèncer als "Càtars", convertint-se així en l'Orde de referència de la Santa Inquisició. De la mateixa manera, seria plausible concebre la Santa Inquisició com una obra castellana, liderada pel poder de l'Imperi contrari als Otomans, que s'hauria acabat imposant a l'Europa Occidental i després incorporant dins de les missions del Papa de Roma.

D'aquesta manera, gràcies a la Santa Inquisició Espanyola s'hauria impulsat el Nou Testament, amb el Crist Crucificat a la Creu que els "Càtars" i els "Àrabs" haurien negat, imposant una Església que passaria a viure de les rendes i de la caritat (mendicant), separant d'aquesta manera els poders religiós i polític, on els exèrcits passarien a estar sota la sobirania dels monarques. D'aquesta manera, s'hauria legitimat a l'autoritat d'un nou emperador (Carles V i/o Ivan el Terrible) sobre l'ideal d'un nou Llibre Sagrat: el Nou Testament. Aquesta etapa hauria tingut lloc abans de la implosió definitiva de l'Imperi, on les monarquies passarien a competir oficialment entre sí per capitalitzar els màxims poders possibles.

Jhesucrist, un ideal del captiveri de Babilònia al marge dels Jueus

Segons aquesta exploració el mite de Jesús seria el símbol d'una salvació. Aquest símbol està transcrit al Talmud de Babilònia, oficialment redactat a Babilònia en motiu del "captiveri de Babilònia" del poble hebreu. Es tracta d'uns fets que les Sagrades Escripures situen al segle VI abans de Crist, però que d'acord amb aquesta exploració coincidirien amb el Papat d'Avinyó, que s'hauria impulsat per a combatre el domini dels Àrabs sobre les terres fins aleshores considerades "sagrades".

En el Talmud apareix un personatge, Yeshu, que s'assimila a Yeshua, que significa "salvació" en arameu (ישׁוּעָ). Esdevindria l'arrel simbòlica de diversos personatges històrics, com ara Jesua, Josué, Josep o el propi Jesús de Nazaret. Tanmateix, d'acord amb aquesta exploració Babilònia fou realment El Caire, i Yeshu es correspondria amb Gizeh, on tindria lloc la salvació de les ànimes dels grans reis i emperadors, en unes cerimònies fetes a les piràmides de Gizeh. Segons la Nova Cronologia en aquestes piràmides podria haver estat on tots els grans reis i emperadors haurien protagonitzat una seva cerimònia d'elevació de les seves ànimes després de la seva mort.

Per tant, d'acord amb aquestes referències, entenent que el "captiveri de Babilònia" hauria tingut lloc a Avinyó, com a resultat de l'ocupació otomana de Babilònia-El Caire, es planteja la hipòtesi plausible de que des d'allà s'hagués impulsat el mite de Yeshu, el "Salvador". S'hauria impulsat amb l'esperança del retorn del poble hebreu a la Terra Santa, Jerusalem. És a dir, d'acord amb aquesta lògica, hauria tingut sentit un èxode dels Sacerdots (hebreus) d'Egipte fins a Avinyó, fugint de Babilònia, i que aquest trasllat hagués propiciat l'arrel de l'Antic Testament, escrit amb la intenció de recuperar la Terra Santa (el Sant Sepulcre) deixant els Faraons enrere en el temps. Primer hauria estat un trasllat temporal simbòlic, i després un trasllat cronològic oficial.

Fent una lectura paral·lela, oficialment va ser el 1516 quan Thomas More va escriure el famós llibre *Utopia* (More, 2009), on es transcriu un gir en la concepció de l'ús i l'autoritat del poder, el mateix any en què morí (oficialment) el Rei Ferran d'Aragó, dit "el Catòlic". Ferran hauria acumulat (oficialment) importants dignitats, com ara la de Rei de Jerusalem, o la d'Emperador de l'Imperi Romà. Sota la seva acumulació de títols simbòlics es podria ocultar, en certa manera, el lideratge d'una autoritat a la Catalunya Occitana, que la Història Oficial hauria esmicolat en la reconstrucció artificial de la història dels Comtes de Barcelona (i Reis d'Aragó), en el marc de la Nova Cronologia de la Història.

L'expansió i l'estigmatització del poble hebreu

En el marc d'aquesta exploració la comunitat hebrea hauria pres partit de diferents formes en la reconstrucció simbòlica de les legitimitats que s'erigien en paral·lel a la implosió accelerada de l'autoritat dins de l'Imperi. En aquest procés, els Sacerdots Egipcis s'haurien diversificat en diferents organitzacions, on aquella que hauria custodiat una tradició familiar més estricta vinculada a unes cerimònies, a un coneixement i a una autoritat financera, hauria estat la que esdevindria el poble Jueu. Tal i com la Nova Cronologia argumenta, haurien estat ells els que en

una primera etapa s'haurien traslladat cap a altres indrets del Món des de l'Europa Occidental. De fet, aquesta explicació dels fets podria emmarcar-se amb l'expansió de la comunitat jueva, que s'hauria instal·lat arreu del Món tal i com avui encara és perceptible.

Així mateix, l'autoritat financera d'aquesta comunitat hauria despertat el recel dels grans monarques, que necessitarien apropiat-se dels seus recursos per garantir el control dels seus interessos, i haurien entrat en conflicte. D'aquesta manera, en el marc de la Nova Cronologia, s'hauria propiciat la seva persecució i la seva estigmatització històrica. Les principals nacions d'Europa Occidental haurien deixat escrit el seu allunyament amb el poble jueu. Oficialment, els Jueus foren expulsats d'Anglaterra a finals del segle XIII, després de França (1396), i serien estigmatitzats a les terres catalano-aragoneses des del moment en què el projecte d'Avinyó començà a perillar, amb l'anomenat Cisma d'Avinyó (1378-1417). Però no foren definitivament arraconats de les monarquies hispàniques fins al 1492, l'any en què oficialment s'iniciava la colonització d'Amèrica.

D'acord amb aquesta exploració, aquests fets haurien estat paral·lels i s'haurien donat en el tomb dels segles XV i XVI. Estarien emmarcats per l'activitat de la Santa Inquisició, que hauria iniciat la seva activitat no al segle XIII sinó a la segona meitat del segle XV. D'aquesta manera, l'expulsió dels Jueus d'Anglaterra (1290) vindria acompanyada de l'Anglicanisme (1535), i es tractaria de fets complementaris que la Història Oficial hauria separat artificialment en el temps.

En una reflexió paral·lela, la simbologia de l'Orde de la "Rosacreu" -relacionada amb la Càbala hebrea, el Priorat de Sió i la maçoneria- apareix enllaçada amb els fets d'Avinyó. Es tracta d'una Orde que apareix públicament l'any 1614, però que reflecteix la seva arrel en la fundació d'una orde secreta l'any 1378, l'any en què oficialment s'inicià el Cisma d'Avinyó, quan el Papa s'anà a Roma. Així doncs, una ordre que podria haver incorporat al Priorat de Sió, situa les seves arrels al segle XVII però les trasllada al 1378, justament quan Roma és oficialment la seu del Papat. Vist així, significaria que una part s'hauria integrat a l'actual estructura de l'Església Catòlica, mentre que una altra s'hauria mantingut al marge.

BARCELONA I PARÍS, REFLEXOS DE BABILÒNIA

La Barcelona medieval, un relat a mida de la Nova Cronologia

A Barcelona hi ha una ciutat del segle IV sota els fonaments d'una ciutat dels segles XIII i XIV, que es porten gairebé inexplicablement mil anys de distància. De la mateixa manera, la Història Oficial presenta la muralla medieval de Barcelona com una construcció de l'Imperi Romà, i la trasllada fins al segle III-IV, mentre que documenta les seves ampliacions als segles XIII i XIV, abans de la seva definitiva demolició (parcial) a mitjans del segle XIX. Els mil anys de diferència també hi són presents. Altrament, (oficialment) les esglésies romàniques apareixen de forma generalitzada als segles XI i XII, amb totes les ermites apuntant a l'Orient, i deixen d'estar-ho quan es transforma la iconografia del Crist (un Crist bizantí assegut en posició majestuosa, com a Sant Climent de Taüll) donant peu al posterior patiment de Jesús crucificat, (oficialment) als voltants dels segles XII i XIII. És a dir, la iconografia oficialment establerta fins al segle XI-XII no ens presenta un Crist crucificat, ni en les pintures ni a les esglésies que s'han conservat. De la mateixa manera, abans del "Romànic" la presència arqueològica d'arrels cristianes a Catalunya és pràcticament inexistent, així com les aglomeracions urbanes, que estaven organitzades de forma dispersa en petits nuclis escampats pel territori. Les ciutats haurien començat a créixer a partir del segle XII, si bé, en casos com la ciutat de Barcelona, les restes més llunyans de l'Edat Mitjana es remunten (oficialment) als segles XV i XVI.

Aquestes consideracions entren en diàleg amb la Nova Cronologia impulsada per Anatoly T. Fomenko. La ciutat de Barcelona és, de fet, un reflex explícit de la Nova Cronologia. A les seves arrels fonamentals es troben tres institucions originals, símbols del Cristianisme Reial i el Cristianisme Apostòlic: el primer augustinià i el segon benedictí. Oficialment, fins al segle XII només existeixen tres comunitats religioses. Una és la Canònica de la catedral, on hi vivien els canonges augustiniàns, que estava situada al centre de la ciutat i representaria al Cristianisme Reial. I fora muralles es trobaven les comunitats benedictines de Sant Pau del Camp i Sant Pere de les Puel·les, representatives de les comunitats masculina i femenina, respectivament (Mestre i Godes *et al.*, 2001) del Cristianisme Apostòlic. Sant Pau i Sant Pere foren, segons la Nova Cronologia, el Cristianisme Apostòlic que va aparèixer a través de les figures de Pere i Pau (Fomenko *et al.*, 2012) (Fomenko *et al.*, 2011a). Al segle XIII, coincidint amb el relat d'Andrònic Comnè, en què es mostra la seva vocació en ajudar als pobres, apareix la Pia Almoina, una institució benèfica sorgida de la Catedral, en una època on pràcticament la totalitat del territori era (oficialment) propietat de l'Església de Roma, és a dir de l'Imperi, de la ma de la recent implosió de les ordes mendicants, que passarien a viure de la caritat (franciscans, clarisses, augustiniàns, dominics...). El model benedictí, en canvi, representa un altre model, el monàstic, enfocat al treball per a la comunitat, el coneixement i la contemplació. Es van situar lluny de les ciutats, a diferència de les ordes mendicants, que assumirien una vocació predicadora i hospitalària. Fins al segle XIII, oficialment, només hi hauria, bàsicament,

el model benedictí monàstic i el model catedralici, l'estament sacerdotal al voltant del poder establert, on es situarien les respectives catedrals de les grans ciutats d'Europa.

Per comprendre fins a quin punt aquesta implosió urbana es va iniciar al voltant del segle XIII, només cal analitzar el creixement de comunitats religioses que va tenir lloc fins al segle XVI. Segons van deixar escrit els ambaixadors Segismundo Cavalli i Lunardo Otthobon, en les seves cròniques *Viaggio di Spagna*, al segle XVI, dins i fora de les muralles de Barcelona es podien contemplar més de trenta monestirs, per a una població de sis mil cases habitades. És a dir, es passà de 3 a 30 comunitats religioses. Entre murs s'inclouïen horts, camps i fruiters amb cases construïdes de pedra, així com un hospital (que va aglutinar els sis anteriors l'any 1401, sobre l'Hospital d'en Colom, dels Colom de Barcelona) que va donar origen també a la seva primera universitat: l'Estudi General de Medicina i Arts. Altrament, es va instituir una llotja per al tracte de les mercaderies i una "Taula d'Or", un banc públic de dipòsit on ni els propietaris dels diners ni els banquers obtenien cap benefici, també originat l'any 1401 (Bolòs i Masclans, 1980:23,53), que també seria obra dels Colom. Guillem Colom fou (oficialment) el seu primer administrador. Els edificis militars corresponien als castells i a les Drassanes, els primers estaven situats a les portes de la ciutat i les segones a primera línia de mar, ja que eren una construcció específica dedicada per a la producció constant de galeres. La màxima organització social i econòmica de la ciutat era el Consell de Cent, una entitat que vetllava pels interessos del patriciat urbà i tenia cura de les qüestions urbanístiques. Els seus membres eren escollits en eleccions anuals, on els electes no podien repetir mandat en els següents tres anys, i fou creada (oficialment) al segle XIII. Era l'entitat que assegurava el suport i l'estabilitat financera del poder Reial, al marge de l'Església i de la noblesa militar. Fins l'any 1493 (oficialment) no comptà amb la presència de la noblesa ni dels doctors en lleis i en medicina, que gaudien també de privilegis nobiliaris (Dantí i Riu, 2002:25). L'autoritat política el patriciat urbà era representada al Braç Reial, que formava part de les Corts parlamentàries juntament amb el Braç Eclesiàstic, que presidia sempre la Generalitat de Catalunya, i el Braç Militar, format per la noblesa i els cavallers més rellevants. En aquestes Corts parlamentàries es debatien les estratègies del Comte de Barcelona (i Rei d'Aragó), es negociaven els acords i s'arribava a uns pactes que acabarien configurant el que es coneix com les Constitucions Catalanes, custodiades per la Generalitat de Catalunya, sempre presidida per un membre del Braç Eclesiàstic i que disposaria d'exèrcit propi. Les Constitucions haurien estat vigents fins la capitulació de Barcelona el 1714, davant el Rei Felip V de Borbó. Així mateix, amb el temps, les principals famílies catalanes acabaren estant presents, directa o indirectament, en totes aquestes institucions. Moltes d'elles arribaren a ser grans banquers, grans comerciants i grans polítics, on la major part tenien membres de la seva família dedicats a l'Església. Molts d'ells acabarien ocupant (oficialment) càrrecs reconeguts dins l'Orde de Sant Joan (Baptista) de l'Hospital de Jerusalem, l'Orde que (oficialment) a partir del segle XIV absorbí els béns i la missió dels Templers.

Així mateix, (oficialment) al voltant dels segles XIII-XVI, s'hi afegiren diferents institucions de poder, temples, palaus i comunitats, representatius del desenvolupament institucional, polític i espiritual de la ciutat. Al voltant de la Catedral s'aixecaria (oficialment) el palau (d'arrel gòtica) del Comte de Barcelona, i a l'altre extrem el barri jueu (el Call), mentre que (oficialment) els cavallers de l'Orde del Temple de Salomó (els Templers), ocuparien la façana marítima de la

muralla medieval de la Ciutat Comtal (Barcelona), amb un palau (el Palau Reial Menor) tan gran com el del propi Comte (actualment ha desaparegut).⁽⁵⁷⁾

Tant l'Orde del Temple com la comunitat jueva van permetre l'estímul financer de la ciutat, ja que és reconeguda la seva capitalització del poder al voltant de les estructures financeres, que passaren a ser fonamentals per la creació de ciutats dins l'Europa Medieval (Sans i Travé, 1999:218). Així mateix, (oficialment) al voltant del segle XII, apareixeria la primera comunitat que rendiria culte al Sant Sepulcre, essent de fet el temple de referència de l'Orde del Sant Sepulcre de Jerusalem a Barcelona. Es tracta de l'actual església de Santa Anna, i es situaria també fora de la muralla medieval però lluny de la façana marítima, essent la més protegida dels possibles atacs pel mar. Curiosament, totes aquestes entitats apostòliques: Sant Pau, Sant Pere i Santa Anna, es situarien fora muralles. Oficialment, la comunitat de Santa Eulàlia esdevindria la patrona de la Ciutat Comtal. Aquestes esglésies no són gòtiques, són anteriors, i formen part del patrimoni romànic català, si bé l'església original de Santa Eulàlia ha desaparegut. És a dir, formen part de l'origen del Cristianisme Apostòlic vinculat a Crist que segons la Nova Cronologia s'hauria iniciat als voltants del segle XIII, i que s'hauria acabat imposant als voltants del 1370 com a religió de l'Estat, de l'Imperi.

És a dir, d'acord amb aquests arguments es troben nombrosos paral·lelismes entre la Nova Cronologia i la constitució de Barcelona, a través de l'anàlisi de les seves Institucions de referència. Així mateix, aquesta realitat tenia una arrel jueva, i aquesta realitat també dialoga amb la Nova Cronologia. És un fet documentat la notable presència de famílies jueves al Principat de Catalunya que fins al segle XIV van establir-se com una comunitat protegida pel comte-rei. És a dir, d'acord amb aquesta argumentació es tractaria de la comunitat sacerdotal que hauria tutelat la constitució del Principat de Catalunya, així com les entitats polítiques paral·leles que haurien emergit a l'Europa Occidental. El seu poder estaria al costat dels grans reis o comtes medievals, per damunt de les institucions de govern i al costat de l'autoritat màxima. Aquest factor posaria en relació l'autoritat dels Jueus i la dels Templers, que oficialment representen comunitats separades, però tant aquesta exploració del seu poder (polític i financer) com la seva convivència a la Ciutat Comtal manifesten que es podria tractar de comunitats agermanades. No resulta estrany, doncs els primers rendeixen culte al Temple de Salomó i els segons es van anomenar l'Orde del Temple de Salomó. Els primers serien sacerdots, i els segons militars.

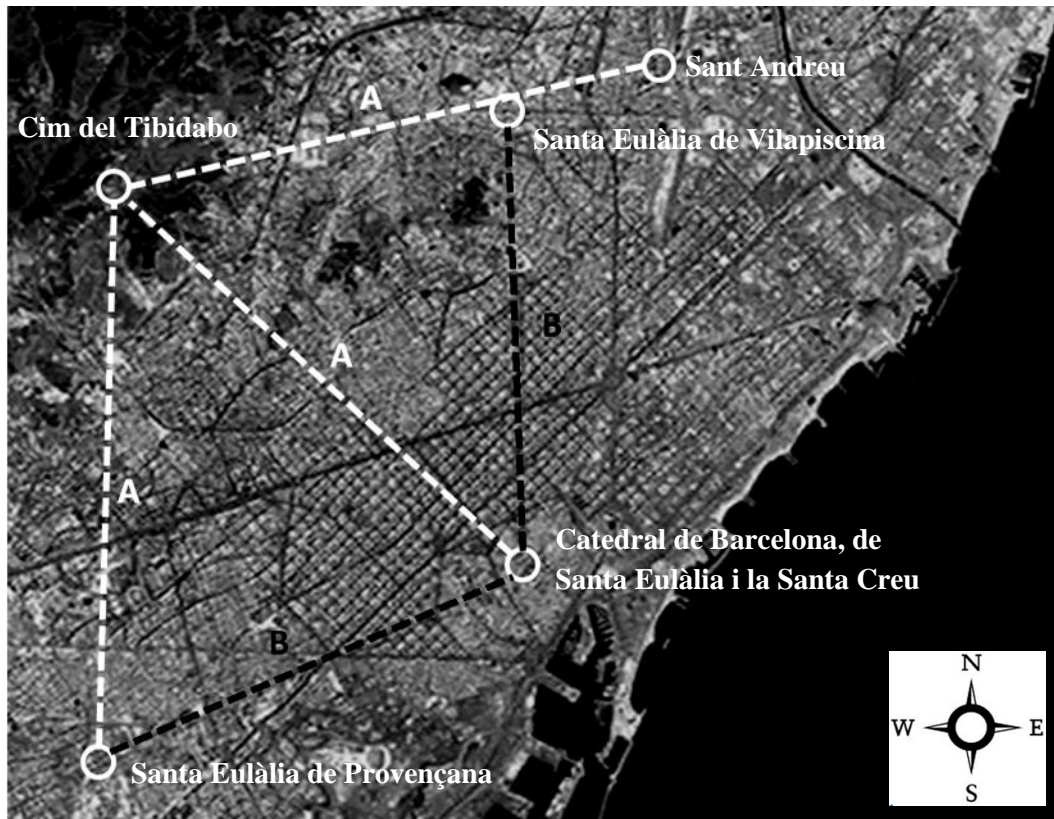
Babilònia (El Caire), a Barcelona

Més enllà de les muralles medievals, però, al pla de Barcelona, al seu entorn, s'establirien diferents parròquies, on és de ressaltar les tres esglésies romàniques dedicades a Santa Eulàlia. Tal i com mostra la imatge posterior, una de les esglésies dedicada a Santa Eulàlia es situaria (oficialment) prop de la ciutat, al seu nord, i les altres dues es trobarien més lluny, però a la mateixa distància de l'altar de la Catedral de Barcelona, on precisament es troba el sepulcre de Santa Eulàlia. Així mateix, aquest diàleg es manifestaria, paral·lelament, amb la també església romànica dedicada a Sant Andreu, i es vincularien amb el Tibidabo, el cim més al de la Serra de

⁵⁷ Nota: la Ciutat Comtal és el nom amb què es coneix tradicionalment a Barcelona, fent referència al Comte de Barcelona. El Palau Reial Menor es manté només en la seva església, actualment propietat dels Jesuïtes.

Collserola que presideix el pla de Barcelona, en una època on les muntanyes i la contemplació gaudien d'un significat que avui en dia s'ha perdut notablement.

Croquis 1.

Imatge del pla de Barcelona sobre una fotografia aèria actual, on s'hi mostren les implantacions oficials del segle XI, referents a Santa Eulàlia i a Sant Andreu. Autor del croquis: Andreu Marfull-Pujadas

Les distàncies A i B que apareixen al croquis dialoguen també amb la Nova Cronologia.

Respecte la distància A (6.300 metres), Sant Andreu es correspondria amb el Crist (Andrònic) que acabaria impulsant al Crist Jesús, on a través del pla de Barcelona entraria en diàleg amb Santa Eulàlia i la Catedral. La Catedral és coneguda com la Catedral de Santa Eulàlia i de la Santa Creu, en honor a un fragment de la Creu de Crist. Vinculant, doncs, la Santa amb el Crist.

Segons aquesta exploració, al seu darrera es trobaria el personatge de l'apòstol Andreu, el germà de Pere, el pescador que acabaria essent el primer Papa de l'Església Catòlica. Sant Andreu és representat amb una creu en forma d'"X", com el símbol del Crist. La "X" significa l'"ungit" en grec, i prové de la paraula "Χριστός" (Khristòs), un apel·latiu al "Messies". Segons el Nou Testament, hauria estat el primer dels deixebles de Jesús, el deixeble de Joan Baptista que en veure el seu bateig exclamaria "¡Heus aquí l'anyell de Déu!". A Sant Andreu se'l considera el fundador de l'Església Ortodoxa Cristiana i és el patró d'Escòcia, Ucraïna, Rússia, Sicília, Grècia, Romania, Amalfi (Itàlia) i Prússia, així com el sant venerat per l'Orde del Toisó d'Or i el Consell de Cent de Barcelona, entre d'altres. Andrònic, en grec, es coneix com la combinació d'*andros* (ανδρος) i *niké* (νικη), i voldria dir "home victoriós".

En segon lloc, es troben les seves equivalències amb les dues santes al sud-oest i al nord (distància B, de 5.215 metres), situades a la mateixa distància, fet que indicaria la seva implantació paral·lela recobrint el pla de la ciutat.

En tercer lloc, es trobaria el nexa simbòlic entre Santa Eulàlia, la Catedral de la Santa Creu i Sant Andreu (de Palomar). És a dir, aquest Sant Andreu té per símbol un "colom", el mateix símbol de l'Esperit Sant que també és present al mite de Santa Eulàlia. Per això se la representa amb una ploma d'un colom. Altrament, tant Sant Andreu com Santa Eulàlia són representats amb una creu inclinada, com una "X". Aquest símbol és comú a ambdós sants, però també és el símbol tradicional del Crist durant l'Edat Mitjana i a l'Imperi Romà d'Orient. És a dir, la "X" seria el símbol comú de Crist, Sant Andreu i Santa Eulàlia.

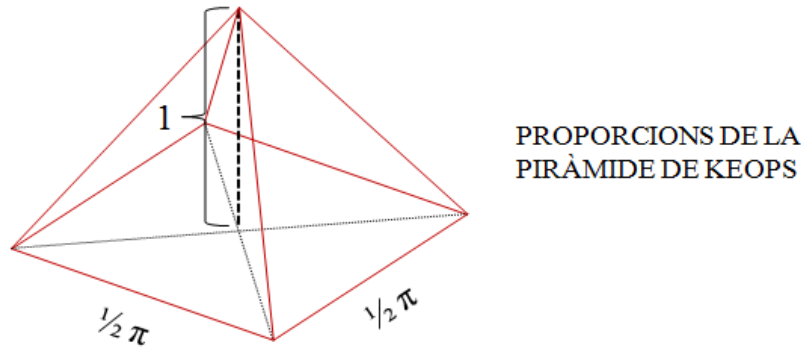
Per tant, fent una lectura simbòlica d'aquesta implantació territorial es troba una representació de la iconografia de Crist traslladada a les imatges de Santa Eulàlia i Sant Andreu. Seguint aquest corrent, en referència a Santa Eulàlia, es trobaria el mite de Lilith, una figura llegendària de la tradició hebrea, que la situa com a primera esposa d'Adam, abans de ser-ho Eva (Lilith=Eulàlia). Oficialment Lilith fou una creació de Déu que es resistí a la voluntat d'Adam, que la volia sotmetre, però la tradició cristiana l'ha convertida en un dimoni de Mesopotàmia. Curiosament, aquesta icona apareixeria precisament en el captiveri bíblic de la Babilònia mesopotàmica, i es diu que els jueus exiliats l'haurien portada d'allà. És a dir, es podria donar el cas que les seves arrels, d'acord amb la Nova Cronologia, es situessin al segle XIV, abans d'haver completat el mite de Crist sota l'ideal de Jesús, a través del reflex del captiveri de Babilònia, en aquest cas a Avinyó, i que aleshores hauria aparegut. Aquests fets es correspondrien cronològicament amb la Catedral que s'edificà al voltant del seu Sepulcre, a Barcelona, ja que aquesta fou aixecada bàsicament al llarg del segle XIV, oficialment. Altrament, també hi ha equivalències entre la Lilith i la iconografia egípcia, seguint el relat de la Nova Cronologia, fet que permetria analitzar-ne les seves arrels. Lilith és representada amb ales, com els àngels cristians i com la deessa egípcia Isis, coneguda com la "Reina dels Déus", la "Gran deessa mare" o la "Força fecundadora de la naturalesa". És a dir, es correspon amb la deessa egípcia de la "maternitat", representada també donant el pit a Horus, el déu que ressuscità d'entre els morts i va néixer el 25 de desembre, com Jesús.

Sigui casualitat o no, la icona de la deessa Isis és sovint representada de color negre, com la "Moreneta" (la Mare de Déu) de l'Abadia benedictina de Montserrat. Actualment, es coneix que la "Moreneta" no és anterior al segle XII, i això dialogaria amb la iconografia del Crist en clau femenina que s'imposaria, de forma especial, en la Catalunya Occitana, en el marc de la Nova Cronologia. Actualment, o millor dit des del segle XIX, és oficialment la Patrona de Catalunya.

Retornant al relat apocalíptic situat a Babilònia-El Caire, Barcelona també en mostra traces, enllaçant la geometria anteriorment explorada amb noves construccions que s'haurien impulsat al tombar dels segles XIX i XX. Al pla de Barcelona es troba una geometria que enllaçaria la hipòtesi de l'acabament de la Piràmide de Keops al canvi de segle XVIII-XIX, en el marc de l'Apocalipsi creat en motiu del desafiament de l'Església Romana Catòlica a l'ocupació otomana de Babilònia-El Caire (oficialment) el 1517. Aquesta afirmació es correspondria amb el conjunt de misteris que l'envolten, degut a la seva singular arquitectura, que dona mostres d'un elevat coneixement del Cosmos. La piràmide mostra diferents proporcions referents a la distància entre el Sol i la Terra (fins al Periheli), al diàmetre equatorial terrestre i el radi polar terraquí, així com diferents mesures relacionades amb el número Pi i el Metre. Cal aclarir que el Metre es va calcular un cop es va determinar, al segle XVIII, la mida correcte del diàmetre de la Terra, i que fins a principis del segle XIX no s'hauria mesurat amb precisió. El colze reial egipci de la Piràmide de Keops (una unitat de mesura de l'Antic Egipte), enllaça amb les proporcions regulars d'un angle precís de 60° sobre un cercle amb un diàmetre d'un metre. Així mateix, les proporcions de la Piràmide integren el número Pi, i aquest número no es coneixia en la època en

què es diu que va ser (oficialment) construïda la piràmide. La mida d'un costat de la seva base dividida per la seva alçada dona per resultat la meitat del número Pi, de manera que si l'alçada és 1 la seva base és $1/2 \pi$.

Croquis 2.

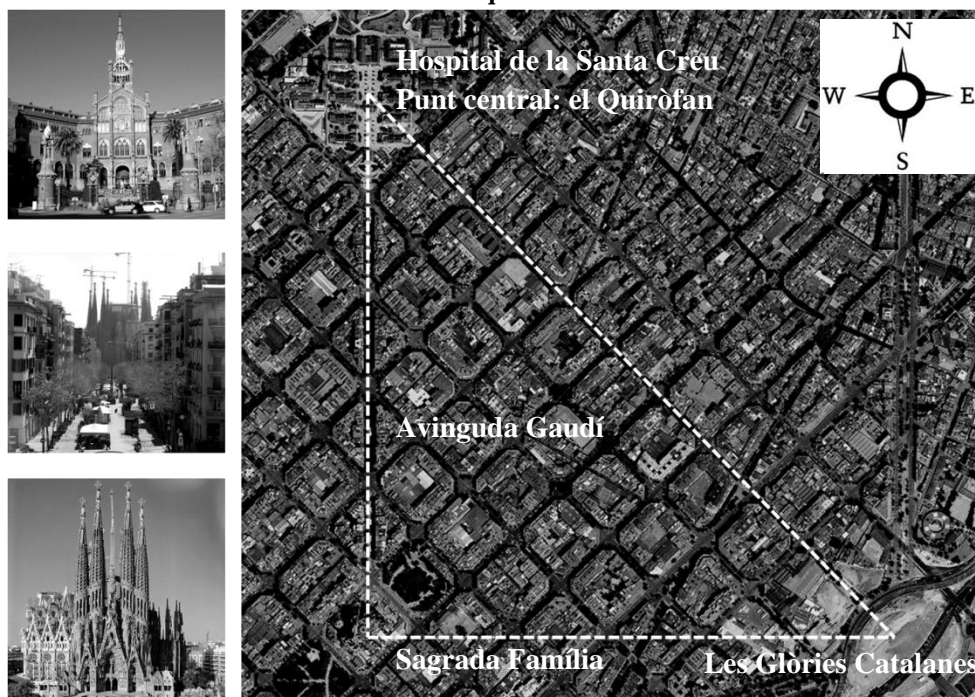
Croquis de les proporcions de la Piràmide de Keops, fent referència al número Pi.

Autor del croquis: Andreu Marfull-Pujadas

Doncs bé, tant el número Pi com el metre, en les seves proporcions relatives a la Piràmide de Keops, es troben a Barcelona, gràcies a la combinació de les implantacions romàniques de Santa Eulàlia (de Vilapiscina), de Sant Joan (d'Horta) i de Sant Andreu (de Palomar), a les que s'hi afegirien les implantacions de l'Hospital de la Santa Creu i de la Sagrada Família, construïts al tombant dels segles XIX-XX, sota la influència del modernisme català. Aquesta geometria, altrament, es correspon amb les coordenades principals Nord-Sud-Est-Oest, entrant en diàleg amb els pols de la Terra i l'harmonia de l'Univers, com ho fa la Piràmide de Keops. És a dir, aquestes implantacions estan disposades de forma ordenada respecte els eixos cardinals de referència.

Respecte les construccions contemporànies (segles XIX-XX), val a dir que el quiròfan de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau -que es troba just al centre del conjunt hospitalari dissenyat per l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner- estaria al centre d'aquesta combinació geomètrica. Entre el quiròfan, la Sagrada Família i la plaça de les Glòries Catalanes es traça un triangle rectangle, orientat exactament amb l'eix nord-sud que marca l'avinguda Gaudí.

Croquis 3.

A l'esquerra l'eix format per l'Hospital de la Santa Creu, l'Avinguda Gaudí i la Sagrada Família. A la dreta, la plaça de les Glòries, el centre de la ciutat planificada al segle XIX per Ildefons Cerdà.

Fent una lectura amb la Nova Cronologia, Sant Andreu (de Palomar) representaria a l'emperador Andrònic Comnè, mentre que Sant Joan (d'Horta) representaria el culte a l'emperador Joan II Comnè, el tiet d'Andrònic que hauria iniciat el seu govern l'any 1118, el mateix any que hauria nascut Andrònic Comnè i el mateix any en què (oficialment) s'hauria fundat l'Orde del Temple de Salomó (els Templers). És a dir, la Cronologia Oficial hauria fet coincidir l'any 1118 amb tres esdeveniments: la fundació de l'Orde del Temple de Salomó, el naixement d'Andrònic Comnè i l'inici del govern de Joan II Comnè. Va ser l'Emperador romà entre els anys 1118 i 1143, així com l'oncle d'Andrònic Comnè i besavi del Comte de Barcelona i Rei d'Aragó, Jaume I. En aquest sentit, aquesta exploració dels fets acostava els vincles de l'Imperi a la Catalunya Occitana.

La biografia de Jaume I el Conquistador (Rei d'Aragó) presenta un reflex de la unitat de l'Imperi. Es tracta, probablement, del referent (oficial) més important de la Corona d'Aragó, i fou l'únic que (oficialment) fou educat i tutelat per Templers (al segle XIII). Es dona el cas que tant els emperadors de Roma (de Bizanci, els Paleòlegs), com del Regne d'Hongria (d'on venia la seva esposa, Violant d'Hongria) i el gran Khan de Pèrsia Abaqa II, s'havien emparentat. La seva proximitat familiar provenia de les seves arrels comunes amb l'emperador romà Joan II Comnè.

Per tant, la Història Oficial situaria al seu tiet Joan II Comnè com a l'antecessor comú dels monarques d'Aragó i d'Hongria, dels Emperadors de Roma (Bizanci) així com de la dona del gran Khan citat, de nom Maria (era la filla de l'Emperador romà Miquel VIII Paleòleg). En el *Llibre dels Fets* de les cròniques del Rei Jaume I es narra com envià un ambaixador al gran Khan de Pèrsia per negociar una Croada contra l'Islam (Jaume I, 2008). Una Croada que, altrament, d'acord amb la Història Oficial, no es va arribar a consumir. Així doncs, d'acord amb aquesta investigació aquest episodi representaria la unitat de l'Imperi i el seu compromís amb la Terra Santa, al segle XIII, liderat, en aquest cas, pel Rei d'Aragó i Comte de Barcelona, en una

època on el Casal de Barcelona i la Ciutat Comtal (Barcelona) capitalitzaven (oficialment) la seva autoritat.

Fent-ne una anàlisi simbòlica (bíblica), es troben equivalències entre l'emperador Joan II Comnè i Sant Joan Baptista, qui beneí a Jesús (segons el Nou Testament). En la Història Oficial Joan II comença a governar l'any 1118, el mateix any en què neix (oficialment) Andrònic Comnè ("Jesús"), mentre que a la Bíblia es mostra que va ser Joan Baptista qui va beneir a Jesús. De la mateixa manera, l'any 1118 és l'any en què, oficialment, es va fundar l'Orde del Temple de Salomó a Jerusalem, esdevenint els guardians de la Terra Santa liderats (oficialment) per cavallers de l'Europa Occidental. Altrament, el primer Mestre dels Templers seria (oficialment) Hug de Payens, si bé (segons un document del 1662 custodiat a Madrid) podria correspondre el cavaller templer català Hug de Pinós. El títol del manuscrit és:

"Declaració de la inscripció grega de la creu de Sant Esteve de Bagà, cap de les baronies de Pinós, guió de l'armada que va prendre Terra Santa, any de 1110. Hug de Bagà, primer Mestre del Temple" (Musquera, 2007)

Així doncs, al segle XVII s'hauria deixat un document que vincula una creu bizantina del poble de Bagà (la creu existeix, als Pirineus catalans) als dominis medievals del Baró Hug de Pinós, feta en motiu de la Primera Croada, tot just quan (oficialment) s'acabava de fundar l'Orde del Sant Sepulcre de Salomó, i abans de la fundació (oficial) de l'Orde del Temple (el 1110, no el 1118). Aquest document formaria part (segons la Nova Cronologia) de la reconstrucció de la Història feta entre els segles XVI i XVII, però per algun motiu acabaria ocult en la biblioteca de Madrid.

Aquest vincle implícit present a l'any 1118 -entre els Templers (Jerusalem); l'inici del govern de l'emperador Joan II Comnè; i el naixement d'Andrònic Comnè ("Jesús")- es complementa amb la dualitat (oficial) entre el fill de Joan II Comnè, també anomenat Andrònic Comnè, i l'Emperador Andrònic Comnè mort el 1185. El primer no fou emperador però els seus descendents aviat foren reis de Jerusalem i d'Hongria, emperadors de Roma (amb els Paleòleg), emperadors del Sacre Imperi Romanogermànic (els Habsburg) i Khans de Pèrsia, així com Comtes de Barcelona i Reis d'Aragó, per després restar vinculats als Anjou i a la resta de monarquies europees. És a dir, acumularen pràcticament tots els poders possibles al llarg de l'Edat Mitjana. D'aquesta manera, sota l'empara de Joan II Comnè, s'hauria "beneït" a tots els monarques simbòlicament, com ho feu Joan Baptista amb els Cristians. De la mateixa manera, el Khan Mongol Batu Khan (1204-1255), nét de Genguis Khan, hauria fundat (oficialment) l'Horda d'Or (a les terres avui russes) l'any 1240. Batu Khan hauria donat nom al mont del "Vaticà", a la Roma italiana, amb la finalitat de fundar una nova capital, a l'any 1380, segons la Nova Cronologia.

L'altre Andrònic Comnè ("Jesús") fou (oficialment) un Emperador, però la Història Oficial el convertí en un personatge controvertit (amant de les lluites, de moltes dones i de molts conflictes) que acabaria executat cruelment pel seu propi poble, on els seus descendents formarien un petit Imperi -l'Imperi de Trebisonda- a la Mar Negra. Aquest imperi -arraconat per la memòria col·lectiva- es mantindria (oficialment) vigent fins el 1453, quedant en mans dels Otomans, quan van prendre Constantinoble. Així mateix, d'acord amb les fonts aquí explorades, diferents mapes de l'Edat Mitjana relacionarien aquest Imperi amb una entitat simbòlica: una creu blava sobre fons blanc, que ocuparia, precisament, les terres de l'Imperi de Trebisonda més els dominis de Yoros (al costat de Constantinoble), on la Nova Cronologia diu que morí martiritzat l'Emperador Andrònic Comnè, el 1185. És a dir, tot i ser un Imperi (Trebisonda)

independent, el cert és que la mateixa bandera (altament simbòlica) els va unir amb la capital (Constantinoble), ocupant el Nord, el Sud i l'Oest de la Mar Negra. Però aquesta bandera, en aquests mateixos mapes, també és present a Narbona, a la Catalunya Occitana. Els dominis de Narbona eren on es situa el Priorat de Sió, segons la tradició moderna del Comtat de Razès (a Rennes-le-Château) que vincula aquest territori a Maria Magdalena, la dona (no oficial) de Jesús. Així mateix, el Comtat de Razès formà part dels dominis del comte de Barcelona Berenguer Ramon II (oficialment 1153-1097/1099) que acompanyaria a l'expedició liderada pel seu germanastre (Raimon de Sant Geli) a Jerusalem, a la Primera Croada. Berenguer Ramon II moriria allà havent renunciat als honors comtals i havent assumit la castedat. Just en aquest moment, (oficialment) on es fundaria l'Orde del Sant Sepulcre de Jesucrist, i d'acord amb aquesta investigació aquesta crònica es concep en clau simbòlica, en la línia de les investigacions de la Nova Cronologia.

El vincle entre el Sant Sepulcre i el Comte de Barcelona es reflecteix en la biografia i en la crònica de la vida de Berenguer Ramon II, d'acord amb aquesta investigació. La crònica de Berenguer Ramon II situa al Comte de Barcelona morint en penitència a Jerusalem precisament quan, en motiu de la Primera Croada, els Cristians recuperaren Jerusalem i fundaren (oficialment) les Orde del Sant Sepulcre, de Sant Joan (Baptista) i del Temple de Salomó. La Primera Croada hauria estat liderada pel seu germanastre Raimon de Sant Geli (Comte de Tolosa) i aquest hauria renunciat a acceptar el títol de Rei de Jerusalem per no considerar-se'n prou digne. En canvi, Berenguer Ramon II hi hauria anat havent renunciat als títols comtals i havent assumit la castedat. Així mateix, enlloc de fer-ne objecte d'interès històric, la Història Oficial l'ha convertit amb l'assassí del seu germà bessó, Ramon Berenguer II, i se li ha posat el sobrenom del "fratricida". Aquest fet, unit al fet que ambdós germans bessons (comtes de Barcelona) es repartissin els honors però només un en sortiria victoriós (com Ròmul i Rem, com Cain i Abel) i al fet que (oficialment) haurien nascut l'any 1053, els anys que la Nova Cronologia trasllada en el temps a Jesús (Andrònic Comnè) entre els segles XII i el segle I (en la seva anàlisi dels eclipsis) indiquen que al seu darrere es troba un reflex simbòlic de la Nova Cronologia. El fet que l'any 1054 es consideri que va lluir una nova estrella al Sol, la supernova a la Nebulosa de Cranc en la Constel·lació de Taure, convida a pensar que -al seu darrere- s'hi amagaria una altra llegenda. Es tractaria de l'estel de Betlem (la supernova) i el naixement simbòlic de Jesús vinculat al Comte de Barcelona. És a dir, d'acord amb aquesta exploració es vincularia el naixement de Crist al Comte de Barcelona en honor a la gesta d'haver santificat la seva glòria, liderant la recuperació de l'Imperi i la construcció del Sant Sepulcre. Així mateix, aquesta simbologia hauria estat transcrita en els nombrosos dibuixos fets per Leonardo da Vinci, on hi apareixeria com un motiu recurrent la representació dels pares de Jesús amb el seu germà bessó. Oficialment es diu que els pares són Maria i Anna (germanes), i els nens correspondrien a Jesús i Joan Baptista, però el cert és que qui correspon a Anna sembla un home, Maria és sempre mostrada com una dona de gran bellesa i els dos nens són sempre idèntics. Aquestes imatges, atribuïdes a un geni considerat també un Gran Mestre del Priorat de Sió, farien referència al mite dels germans bessons que foren Comtes de Barcelona i impulsaren el mite del naixement de Crist.

Així mateix, la seva representació simbòlica s'escriuria en el reflex del Déu de la Guerra, Mart. Mart és present al desafiador Martí Luter (que suposà el Cisma de l'Església Cristiana a Europa Occidental al segle XVI), així com a Carles Martell, qui (oficialment) hauria defensat Europa de l'ocupació àrab. Però també al darrer Papa de nom Martí, Martí V, el primer Papa (oficial) que governaria des de Roma, un cop posat fi (oficialment) al Cisma d'Avinyó (el 1417), on el darrer

Papa alternatiu hauria estat acollit a la Corona d'Aragó i s'hauria conegut com a Papa Luna, fent referència (simbòlicament) a la victòria de la Creu sobre la (mitja) Lluna, fins aleshores una icona habitual en les representacions cristianes, però que abraçaria l'Islam. Així mateix, el seu nom real (del Papa Luna) seria Benet XIII, portant el mateix nom (Benet) que l'orde religiosa de referència a Europa, fins aleshores (segons aquesta investigació) l'Orde Benedictina, en honor a la Regla de Sant Benet. D'aquesta manera, es simbolitzaria l'hegemonia de la tradició "augustiniana", de vocació mendicant (predicar i viure de la caritat-rendes) i vinculada estretament a les estructures de poder de l'Imperi (i a les estructures catedralícies), que s'imposaria a la tradició benedictina. Així mateix, l'Orde Benedictina hauria liderat l'expansió territorial des dels seus monestirs, situats lluny de les ciutats, en la cerca de la naturalesa i l'harmonia, però també en la cerca d'espais per llaurar terres amb facilitat d'accés als recursos naturals (fusta i aigua). Un cop posat fi al Papat d'Avinyó, (oficialment) el bisbe de Barcelona, Francesc Climent Sopera, seria escollit el Patriarca de Jerusalem i Gran Prior del Sant Sepulcre, l'any 1419, iniciant així (simbòlicament) l'inici d'una nova concepció de l'autoritat i del Cristianisme Apostòlic, capitalitzat (oficialment) a Roma.

Com s'ha dit, Mart seria el referent, i el darrer Rei-Comte de Barcelona, de la Casa de Barcelona, en temps del Cisma d'Avinyó que acollí al Papa Luna (Benet) hauria estat el rei Martí (Martí I l'Humà) (Mart = Martí). Així doncs, l'únic rei de nom Martí que ha tingut la Corona d'Aragó representaria també una etapa superada, que hauria abraçat la "lluna" i "Sant Benet" (el Papa Luna de nom Benet), però en canvi se li assignaria un honor complementari. Martí (el nom de Mart, el Déu de la Guerra), seria el dipositari del Sant Calze de Jesús, el Sant Calze que hauria estat (oficialment) a les terres dels Pirineus aragonesos durant molts segles i actualment es troba a la Catedral de València. Ha estat visitat pels darrers Papes de Roma, tret del Papa Francesc. La llegenda situa el calze de Jesús als Pirineus el 716, adaptant-se així a la manipulació de la cronologia de la història, relacionant-lo amb uns fets que haurien passat molt més tard. ⁽⁵⁸⁾

Oficialment, el Sant Calze de Jesús s'hauria mantingut amagat en monestirs benedictins dels Pirineus fins que hauria estat fet públic un any abans de morir el Rei Martí, (oficialment) l'any 1409. D'aquesta manera, el simbolisme del Sant Sopar restaria identificat amb la Catalunya Occitana i l'Aragó per sempre més. Però per comprendre'n amb més precisió el seu simbolisme, caldria analitzar la simbologia del Déu Mart, segons la mitologia romana. Com s'ha dit era el Déu de la Guerra, però hauria nascut de la dona del Déu Júpiter (Juno), on Júpiter no hi hauria intervingut, ho hauria fet una flor màgica. D'aquesta manera, Mart hauria nascut de la dona del Déu principal (Júpiter), de la mateixa manera que (seguint aquest fil) darrere dels comtes de Barcelona s'hi podria trobar el comte de Barcelona, essent un descendent de Maria Magdalena, la dona de Crist, però no seria fill de Déu (Júpiter) sinó de la seva flor. Traslladant aquesta representació a Andrònic i a Maria Magdalena, representaria que aquesta hauria pogut tenir descendència posterior. D'aquesta manera, es podria, fins i tot, proposar la hipòtesi de que al darrere de la coneguda "Flor de lis", el símbol que hauria fet seu la monarquia francesa i els Anjou, així com la Mateixa Maria Magdalena provençal, representaria la descendència oculta de Crist Jesús. Per aquest motiu, el símbol del Priorat de Sió seria, precisament, la "Flor de lis".

Seguint el relat simbòlic, Mart s'hauria casat amb Bel·lona, considerada la Deessa de la Guerra, i el seu nom podria fer referència a Bel·lò, Bello o fins i tot Belo, que voldria dir color blanc. D'aquesta manera, el color vermell que s'associa a Mart i la seva combinació amb el color blanc

⁵⁸ Font: [http://www.catedraldevalencia.es/el-santo-caliz_historia.php]. Consulta: octubre de 2015.

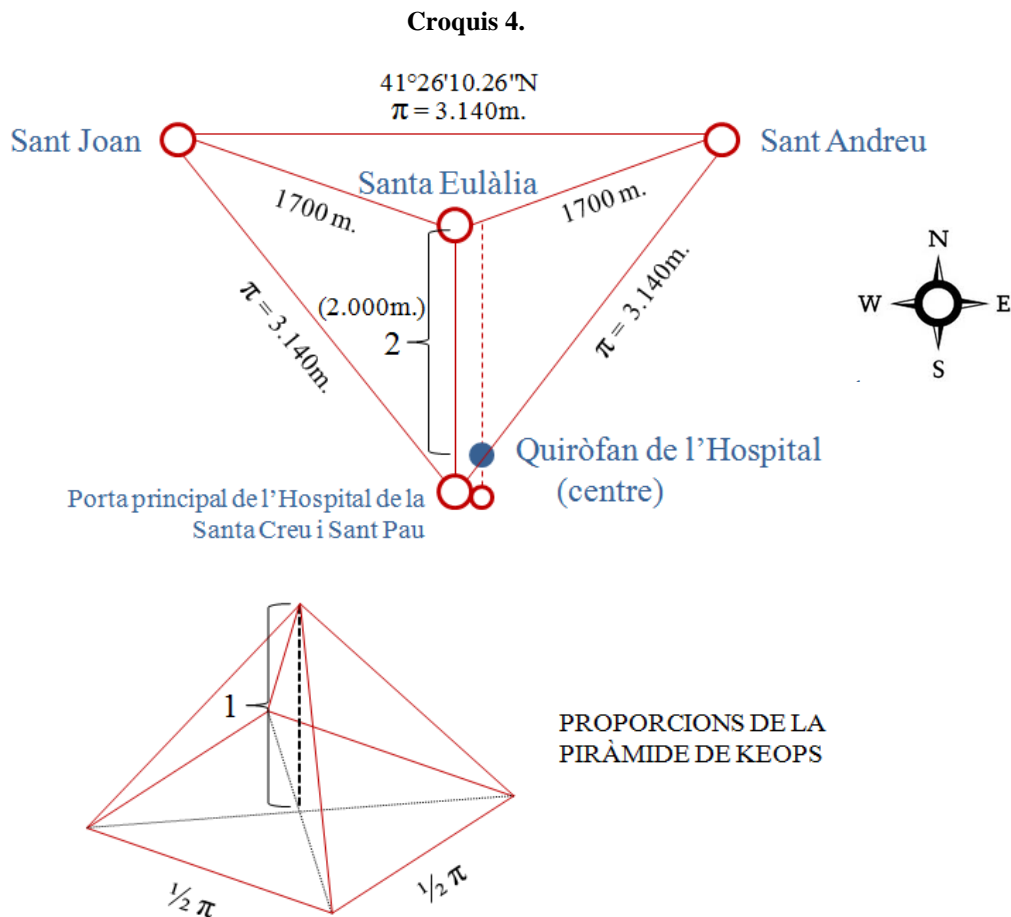
(no oficial) de Bel·lona simbolitzarien, així mateix, els colors blanc i vermell de les veles dels vaixells de guerra abans citats (d'Egipte, de Fenícia, de Grècia, de Roma, d'Hongria, d'Aragó, d'Anglaterra i dels Estats Units d'Amèrica). El color blanc també s'associaria a la mare de Mart (Juno), i el seu color reflectiria (simbòlicament) el color blanc de la implantació benedictina original, el color que esdevindria el símbol de la pau. Així mateix, Bel·lona faria referència (simbòlicament) a Bel·ló de Carcassona, oficialment l'avi del primer Comte de Barcelona amb drets hereditaris (Guifré el Pilós), que als seus honors podria incorporar també els de Razès. Carcassona i Razès haurien estat sempre units en aquella època, oficialment. Així mateix, d'acord amb la Nova Cronologia, aquesta crònica seria falsejada, però tot s'hauria escrit per dir alguna cosa. En aquest cas, Bel·lona, la dona guerrera del Déu Mart, estaria present a les arrels del Casal de Barcelona, dels descendents de Guifré el Pilós, on el seu darrer seria el Rei Martí, qui dipositaria el Sant Calze. Fent-ne una interpretació lliure, es podria entendre que el seu missatge implícit seria que a la seva sang s'hi hauria enllaçat la sang de Maria Magdalena i de Jesús. Però això és només una suposició.

Així doncs, totes aquestes cultures (fenicis, grecs, romans...) haurien estat fragmentacions simbòliques en una Cronologia adulterada que haurien format part del mateix Imperi. Seguint aquest fil, el poder d'Anglaterra que s'hauria edificat a partir del final del segle XVI només es podria entendre -en el marc de la implosió de l'Imperi que argumenta la Nova Cronologia- com un intent alternatiu als dominis capitalitzats pels senyors de Castella i Portugal, on una important força rebel hauria iniciat la reconstrucció de l'Imperi pel seu compte, en nom d'Anglaterra. Els Estats Units d'Amèrica, que s'independitzarien del Regne Unit l'any 1776, mantindrien al seu emblema (les barres blanques i vermelles) i a les seves forces navals les barres vermelles i blanques de l'Imperi original.

En canvi, (d'acord amb aquesta investigació) les barres vermelles sobre fons groc que s'haurien adjudicat a les terres de la Catalunya Occitana, des de la Provença fins als regnes de la Corona d'Aragó, farien referència a la mateixa simbologia vermella representativa de la lluita. En canvi, el color groc es vincularia amb el mite dels Argonautes, en la mesura que fa referència al vaixell Argo que anà en la cerca del Velló d'Or, incorporant-se a la recreació de la història de la Corona d'Aragó i de Tarragona a través de la seva combinació amb l'arrel "Ra", el Déu del sol egipci, així com l'arrel "Agon", que en grec clàssic significa "lluita, desafiament, entre la lluita i la mort" (en són exemples "agonia" i "dragó"). El sol, de color groc, així com l'Or, daurat, senyal del Crist (en referència al Sant Sepulcre i Maria Magdalena), combinarien amb l'esperit de lluita extrema de la nau Argo (on es van embarcar els Argonautes), fent de Ra, Argo i Agon la denominació de l'A-ra-gó, Aragó, "Arragonia" en llatí. Tarragona en seria la terra mare on s'originaria, d'acord amb aquesta exploració, però oficialment Tarragona esdevindria el "Primat de les Espanyes", a efectes de l'Església Romana. Així mateix, els colors groc i vermell serien els de l'Imperi Romà, en temps dels Paleòleg, els descendents dels Comnè que haurien recuperat el govern (oficialment) fins a l'any 1453, i l'haurien mantingut (oficialment) de forma nominal, fins que (oficialment) haurien venut els drets d'Emperador al Comte de Barcelona, i Rei d'Aragó, Ferran d'Aragó, més conegut per "el Catòlic". A aquest governant, oficialment, no se'l coneix com a familiar directe dels Paleòleg, però en el marc de la Nova Cronologia la realitat podria haver estat molt diferent.

Retornant a la descripció del pla de Barcelona indicat, com a mostra de la seva equivalència, tant Sant Andreu (de Palomar) com Sant Joan (d'Horta) es troben sota el mateix paral·lel, determinant els punts Est i Oest, respectivament, on a mig camí, una mica més al sud, es troba Santa Eulàlia (de Vilapiscina). La combinació resultant d'aquestes implantacions, orientades

sobre els quatre punts cardinals, defineixen unes proporcions que es poden traduir amb les mateixes observades en la Piràmide de Keops. La porta principal de l'Hospital marca un triangle equilàter amb les esglésies de Sant Joan i Sant Andreu. D'aquesta manera, enmig d'un ordre geomètric orientat en els punts cardinals, com la Piràmide de Keops, es traça un triangle equilàter entre els punts determinats per Sant Andreu, Sant Joan i l'Hospital de la Santa Creu (i de Sant Pau), amb una distància de 3.140 metres aproximats entre ells, on la distància entre Santa Eulàlia i el punt determinat pel Quiròfan de l'Hospital (el centre del complex hospitalari) tindria una distància de 2.000 metres. Amb aquestes mides, si s'equipara la distància 3.140 al número Pi (3,14159265...) i 2.000 a 2, serien equivalents a les proporcions $1/2 \pi$ a 1 que presenta la Piràmide de Keops.

Croquis de la posició de les construccions indicades, on es mostra un triangle equilàter amb les distàncies de 3.140 metres aproximats, que es correspondrien amb el número Pi, i 2.000 metres entre Santa Eulàlia i el punt determinat pel quiròfan de l'Hospital de la Santa Creu, amb un desplaçament de 100 metres. A sota, es mostren aquestes proporcions en la Piràmide de Keops. Font del croquis: Andreu Marfull-Pujadas.

Altrament, tal i com es reflecteix al croquis anterior, l'eix que uneix l'Hospital (al Nord) amb la Sagrada Família (al Sud), es troba desplaçat 100 metres respecte l'eix Nord-Sud que es traça des de l'Església de Santa Eulàlia (de Vilapiscina), situada a la mateixa distància de Sant Joan i Sant Andreu. Aquest desplaçament es vincula amb una altra implantació situada just al costat de l'església de Santa Eulàlia, i es tracta del palau que s'hi feu construir l'ex-Virrei del Perú, que abans fou el Governador de Xile i cavaller de l'Orde de Malta (l'Orde de Sant Joan). Aquest

palau es faria sobre una antiga masia, coneguda popularment com a Can Sitjà. El mateix Virrei aixecaria el Palau de la Virreina, a les Rambles de Barcelona, i una torre d'estiueig al barri de Gràcia, un lloc que ara es coneix com la plaça de la Virreina. Tant el palau de Can Sitjà de Santa Eulàlia com el Palau de la Virreina, a la Ciutat Comtal, es troben situats sobre l'eix Nord-Sud. D'aquesta manera, en la seva traça es troben l'Hospital de la Santa Creu i la Sagrada Família, que es trobarien vinculats a unes construccions impulsades per un cavaller rellevant de l'Orde de Malta. Com a curiositat afegida, val a dir que l'eix principal del triangle equilàter format per les esglésies de Sant Joan i de Sant Andreu, juntament amb la porta de l'Hospital de la Santa Creu, es troba just al Nord de la Ciutat Comtal, concretament sobre la ubicació de l'antic Monestir de Santa Eulàlia.

Croquis 5.

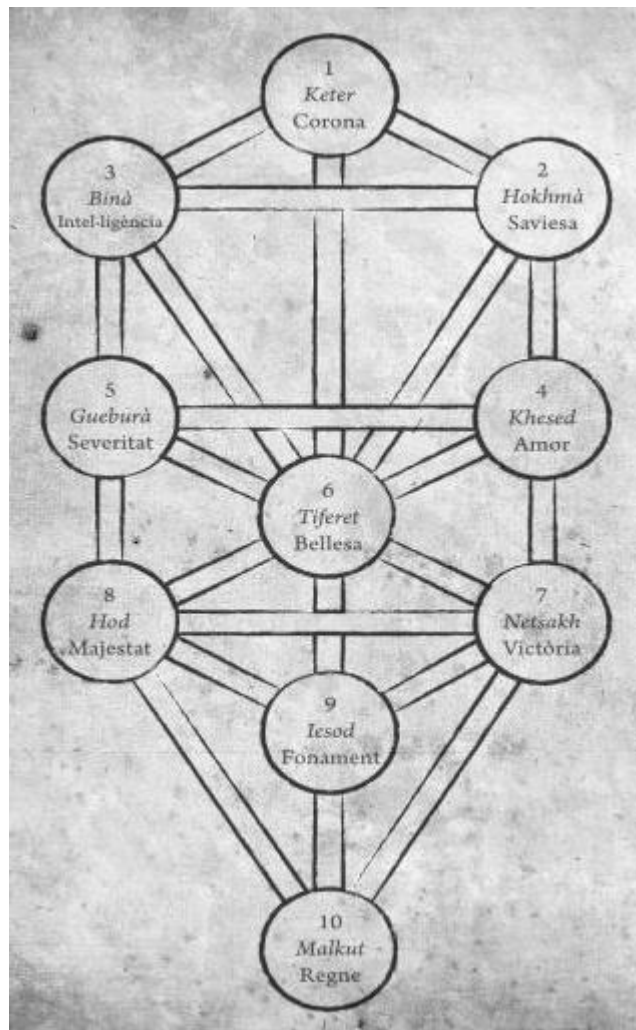

Imatge del pla de Barcelona sobre una fotografia aèria actual, on s'hi mostren les proporcions relatives amb la Ciutat Comtal, concretament amb el Monestir de Santa Eulàlia. Autor del croquis: Andreu Marfull-Pujadas

El Monestir de Santa Eulàlia que es troba a la part inferior de la imatge (a la Ciutat Comtal històrica) ha donat nom a diferents implantacions que donen una idea de la seva significació. Abans de dedicar-se als canonges de Santa Eulàlia fou el lloc on s'hi implantaren els Germans de la Penitència de Jesucrist, una Ordre vinguda d'Occitània, coneguda com els "Bonni Homines", el nom amb el que es coneixia als anomenats Càtars, abans que l'Orde fos suprimida (oficialment) el 1275. Després s'hi instal·là la comunitat de Santa Eulàlia, al segle XIII, que es fusionà amb els "Bonni Homines". S'hi van estar (oficialment) fins al 1423, moment en què una comunitat de monges de Mont Sió (Dominiques) s'hi van instal·lar. En aquest intercanvi la comunitat de Santa Eulàlia passà a viure i a fusionar-se amb la comunitat de Santa Anna, on hi havia l'Orde del Sant Sepulcre. Finalment, al segle XIX el monestir fou enderrocat, i al seu lloc és on es troba el cèlebre cafè modernista d'"Els Quatre Gats", on es diu que personatges il·lustres com Pablo Picasso hi solien anar. Casualment, es trobaria un (probable) origen càtar (el nom de "càtar" feia referència als gats) i un darrer nom que hi faria referència, "Els Quatre Gats", on (simbòlicament) només quedarien "quatre gats".

Altrament, les relacions geomètriques aporten més referències significatives. La distància entre les esglésies de Santa Eulàlia (de Vilapiscina) i el Monestir de Santa Eulàlia de la Ciutat Comtal és de 5.000 metres, on el punt mig (2.500 m.) es correspon amb el punt mig entre el Quiròfan de l'Hospital i la Sagrada Família, que estan separats 1.000 metres entre sí. Aquestes mesures, juntament amb la posició relativa de Santa Eulàlia respecte Sant Andreu i Sant Joan, així com el triangle equilàter determinat, dibuixen l'eix estructurant del símbol de l'"Arbre de la Vida" de la Càbala jueva, sota l'ideal d'un nexa entre la humanitat i el cosmos. La seva combinació traçaria l'esquelet del següent símbol cabalístic:

Imatge 7.

Arbre de la Vida de la Càbala jueva. Font: Patronat Call de Girona. En línia: [\[http://www.girona.cat/call/cat/agenda_fitxa.php?idReg=1720\]](http://www.girona.cat/call/cat/agenda_fitxa.php?idReg=1720). Consulta: octubre de 2015.

Sota aquesta representació, l'església de Santa Eulàlia es situaria al Tiferet, la "Bellesa" que s'integra entre la Khesed (Amor) i la Gueburà (Severitat), on l'Amor es correspondria amb Sant Andreu i la Severitat amb Sant Joan. En canvi, el Monestir de Santa Eulàlia de la Ciutat Comtal seria el Malkut, el Regne que representa el fruit de l'Arbre de la Vida. A mig camí es trobaria el Iesod (Fonament), que reflecteix les virtuts dels demás símbols, el sí de la vida. Aquesta esfera es trobaria, en l'anàlisi del pla de Barcelona, a mig camí entre la Sagrada Família i l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau.

En una darrera reflexió, un singular episodi apareix en l'origen del desafiament del Principat de Catalunya als monarques castellans. Ocórrer a Sant Andreu de Palomar, essent l'origen oficial de l'anomenada Guerra dels Segadors (1640-1652), on (oficialment) els pagesos del Principat desafiarien (de forma temerària i segons com difícil de creure) a l'Emperador de "les Espanyes" (i de Portugal, fins el 1640), entrant a la Ciutat Comtal, on mataren al Virrei de Catalunya, Dalmau III de Queralt. La singularitat d'aquesta història, però, és el fet que aquest desafiament es fes un dijous de Corpus (*Corpus Christi*), i que es fes servir el Crist de la parròquia de Sant Andreu (de Palomar) com a bandera de la revolta. Les cròniques històriques diuen que se'l posaren a l'esquena i amb ell entraren a la Ciutat Comtal (Clapés i Corbera, 1984). D'acord amb aquesta exploració, aquesta curiosa crònica podria tenir a veure amb la figura d'Andrònic Comnè (Sant Andreu), símbol de Crist, i amb el Corpus, el símbol de l'eucaristia, la celebració d'acció de gràcies del pa i el vi, altrament coneguda com la "comunió", en referència a l'Últim Sopar de Crist. Aquesta celebració, el Corpus, commemora l'eucaristia després de la mort de Crist, concretament el dijous següent a la Pentecosta, que commemora el descens de l'Esperit Sant sobre els apòstols i l'inici de l'evangelització cristiana. El *Corpus Christi* vol dir, en llatí, el "cos de Crist". D'alguna manera, tindria sentit que aquesta cerimònia es fes després, en memòria del seu patiment, del patiment del seu cos que els "apòstols" haurien fet seu.

És a dir, fent-ne una interpretació lliure en el marc de la Nova Cronologia, aquesta celebració indicaria el trasllat del Sant Sopar a una segona etapa, després de la mort de Crist, com el símbol de la comunió dels apòstols que iniciarien l'evangelització del Cristianisme. Dit d'una altra manera, representaria una cerimònia feta en motiu de la restitució de Crist, que podria haver tingut lloc en el desenllaç de la Primera Croada després de la mort d'Andrònic Comnè, i que hauria estat relacionada, segons aquesta exploració, amb la fundació de l'Orde del Temple de Salomó (els Templers). D'aquesta manera, Barcelona restaria lligada - simbòlicament- amb aquesta gesta, i aquests fets apuntarien, d'una forma alternativa a l'oficial, a la presència del comte barceloní Berenguer Ramon II en la Primera Croada (oficial). Com s'ha dit anteriorment, Berenguer Ramon II hauria deixat els seus càrrecs al seu nebot Ramon Berenguer III, després d'haver acceptat la castedat, i hauria acompanyat al seu germanastre a Jerusalem, on hauria mort. El seu germanastre era (oficialment) el Comte de Tolosa (Raimon de Sant Geli), el líder del major dels exèrcits de la Primera Croada que acabaria lluitant al costat de l'Emperador Aleix I Comnè, l'avantpassat comú de Joan II Comnè i d'Andrònic Comnè.

Així doncs, simbòlicament, amb la crònica del "Crist dels Segadors" s'hauria pogut honorar a Andrònic Comnè (el Crist de Sant Andreu) a través del Comte de Barcelona (la Primera Croada) i a la fundació del Temple de Salomó (*Corpus Christi*). Aquesta crònica situaria al Principat de Catalunya en conflicte amb els monarques absolutistes precisament en una època (1640) on la Nova Cronologia situa la inflexió entre la Història reescrita (manipulada) i la Història correcte (molt menys manipulada).

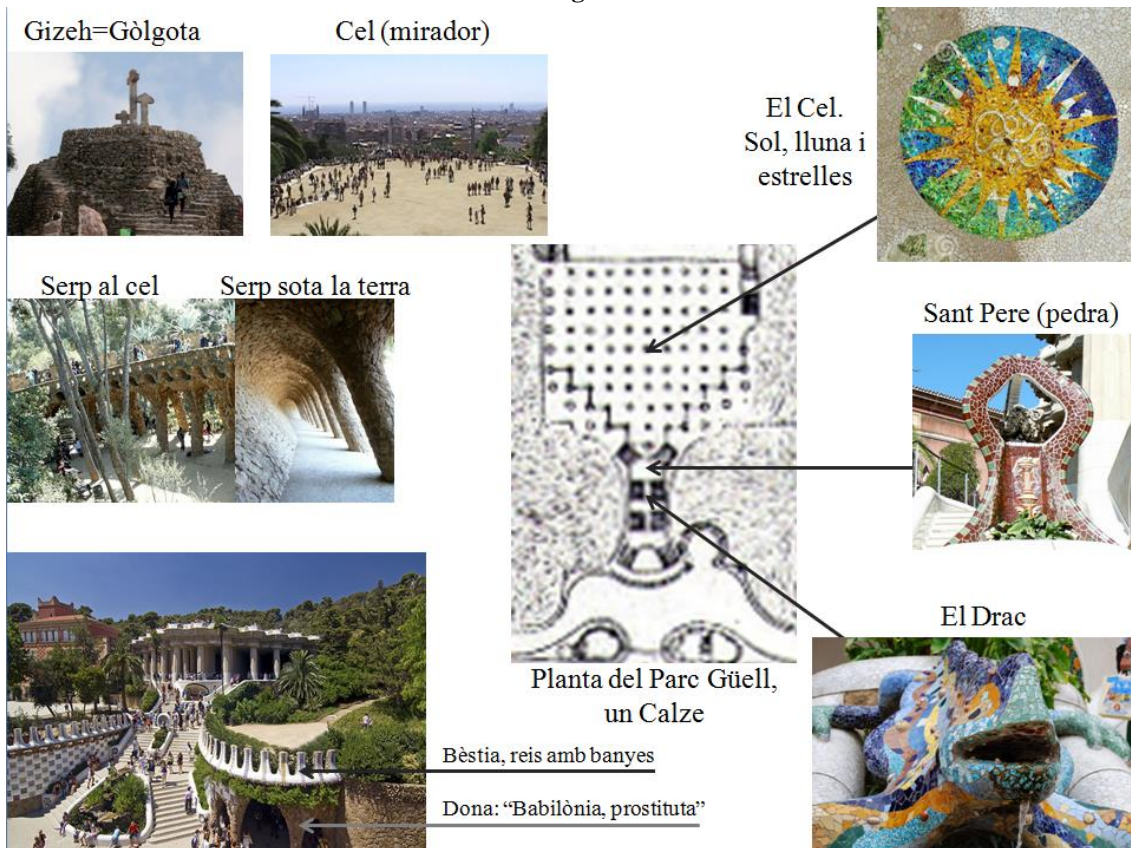
L'Apocalipsi al Parc Güell de Barcelona

El pla de Barcelona presenta un altre símbol estretament vinculat amb la Nova Cronologia. Es tracta del relat de l'Apocalipsi vinculat a Babilònia i a Egipte. El Parc Güell dissenyat per Antoni Gaudí representa l'Apocalipsi i la caiguda de la "Gran Prostituta", Babilònia, on la *nova Jerusalem* seria, en aquest cas, Barcelona.

El Parc Güell enllaçaria amb la geometria citada, que faria referència a la Piràmide de Keops, a Gizeh, Babilònia-El Caire, tal i com aquí s'interpreta. El seu accés principal es troba just a l'oest de l'Hospital de la Santa Creu. La seva simbologia seria la reflectida a continuació, i enllaçaria les construccions del Parc amb el text de la profecia apocalíptica.

El relat del parc seria el següent: a la setena trompeta de l'Apocalipsi, "després d'un gran terratrèmol, va aparèixer l'Arca de la Seva Aliança" (Ap. 11:19), i acte seguit començà "la Gran Tribulació, la lluita de la dona i el drac" (Ap. 12). El famós drac de l'escalinata seria "el drac que atacà el fill que neix de la dona vestida de sol, amb la lluna sota els peus i, al cap, una corona de dotze estrelles" (Ap. 12:1). El drac que "Li vol devorar l'infant que haurà nascut, un noi que ha de pasturar totes les nacions amb barra de ferro" (Ap. 12:4-5). En canvi, els camins sinuosos aixecats i després sota terra que es troben al seu entorn representen també al drac, en forma de serp, "en la seva lluita pel cel i el seu esgarriament posterior per la terra". La font i les pedres de sota el "drac-serp", que treu aigua de la boca, és l'escena en què "la serp prou ha vomitat rere la dona una riuada d'aigua, perquè se l'endugui el corrent, però la terra corre en ajut de la dona, bada la boca i engoleix la riuada que ha vomitat el Drac; el drac, despitat contra la dona, se'n va a moure guerra contra els altres fills seus" (Ap. 12:15). La batalla, que guanyarien els "àngels celestials", és representada amb la columnata que hi ha sota la plaça principal, plena de motius solars i estrelles.

Imatge 8.

Reflex de les principals icones de l'Apocalipsi presents al Parc Güell. Al centre, la planta del parc i l'escalinata principals, juntament amb l'accés, amb una composició que fa referència a un Sant Calze.

Composició: Andreu Marfull-Pujadas.

Més endavant, al capítol 17 de l'Apocalipsi, referent el Càstig de Babilònia, "apareix una dona, amb una Bèstia que la du a cavall", amb la inscripció "Babilònia, la mare de les prostitutes i de

les abominacions de la terra". La Bèstia "té banyes, que són reis que lluitaran contra l'Anyell, però l'Anyell els derrocarà. (...) I l'àngel afegí: "la dona que acabes de veure, representa la gran ciutat, la qui exerceix el seu imperi sobre els sobirans de la terra".

Així mateix, la forma de la plaça i l'escalinata principals del parc, en la seva visió zenital, representa un calze, i faria referència al Sant Calze de Jesús i a l'"Arca de la Seva Aliança" que emmarca aquest relat. És, doncs, un relat que mostra la "prostitució" de Babilònia, per part de la Bèstia que atacà l'Anyell (el símbol del Cristianisme). És a dir, seria la representació de la provocació dels Otomans segons el punt de vista del Cristianisme europeu, després de la ocupació de Babilònia-El Caire del 1517, segons exposa amb lucidesa la Nova Cronologia.

Per completar aquesta referència a la Babilònia d'El Caire, un darrer element singular del Parc complementa aquest relat, que apunta directament a les piràmides d'Egipte. El "Turó de les tres creus", dins del Parc Güell, on es troba una petita construcció que recorda una piràmide escalonada, coronada per tres creus, el símbol del turó de Gòlgota on fou crucificat Jesús. Representa a les piràmides de Gizeh, on (segons la Nova Cronologia) s'hauria elevat a l'emperador Andrònic Comnè des de la gran Piràmide fins al més enllà. Al darrer capítol de l'Apocalipsi, el número 22, se'n dona una altra referència, en aquest cas a l'origen. L'àngel diu "Jo sóc l'Alfa i l'Omega, el primer i el darrer, el principi i la fi". Segons aquesta exploració estaria parlant de l'arrel veritable, en aquest cas l'Antic Egipte, l'origen de les religions i la seva fi.

Imatge 9.

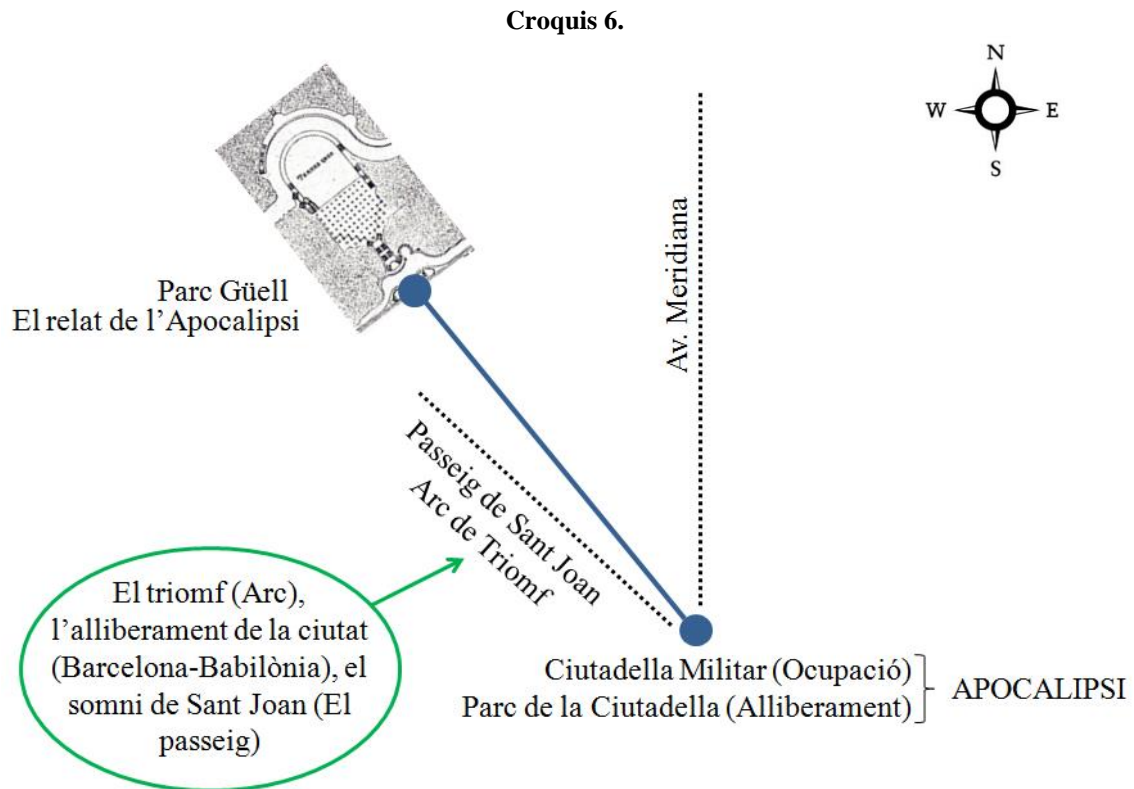
Imatge del Turó de les Tres Creus al Parc Güell. Sobre una iconografia que recorda una piràmide egípcia es situen les tres creus que farien referència a la Crucifixió de Crist, al mont Gòlgota. Una de les tres creus sembla també una fulla, en una forma que s'integraria amb el símbol de la flor de lis, símbol de la puresa i símbol de l'Alt Egipte, on es troben la major part dels temples religiosos principals i les ciutats de l'Antic Egipte.

És aquesta la profecia? el retorn a l'origen? A l'Apocalipsi es traça un pont amb l'Amen, que pot respondre a aquesta pregunta.

Això diu l'Amén, el Testimoni fidel i veraç, el qui és a l'origen de tot el que Déu ha creat.
(Ap. 3:14)

Amb aquesta cita, profecia del destí, fa un retorn a l'origen, on Amén vol dir Amon en egipci, i Amon va ser el déu dels déus de l'Antic Egipte. Amon seria l'Amen cristià.

Altrament, altres referències geomètriques acaben configurant aquest relat, si s'amplia l'àmbit de referència. La plaça principal del Parc Güell està orientada Parc de la Ciutadella, just a la plaça on hi conflueixen l'avinguda Meridiana, el passeig de Sant Joan i el passeig de Colom. Senyala un punt singular, on en Colom (el passeig) i el Meridià de referència de Barcelona es troben, i on va tenir lloc un episodi semblant al narrat a l'Apocalipsi. Es tracta de l'ocupació dels enemics de la dona-ciutat i la posterior condemna del "judici darrer" (Cap. 20), on tenia lloc el "cant del Triomf" (Cap. 19). El cant del Triomf seria representat per l'Arc de Triomf del passeig de Sant Joan. La profecia del Judici Final fou feta a Joan, i al seu origen el modernisme català hi ha aixecat un magnífic Arc de Triomf.

Croquis de la orientació de la plaça principal del Parc Güell, en referència amb l'orientació del meridià que traça l'eix de l'avinguda Meridiana i l'eix del passeig de Sant Joan i l'Arc de Triomf, que es troben formant un angle de 45°.

Per tant, s'hauria reflectit una relació simbòlica entre el relat apocalíptic del Parc Güell amb el Parc de la Ciutadella, que faria referència a l'alliberament de la Ciutat Comtal després del setge dels Borbons, forçat en motiu del desenllaç de la Guerra de Successió Espanyola (1705-1715/1725). En aquest conflicte bèl·lic, entre els aspirants al Tro de les Espanyes -Felip V de Borbó i Carles III d'Habsburg- on Barcelona hauria rebut un llarg setge entre els anys 1713 i 1714 davant d'unes forces armades formades per uns 40.000 soldats Borbons, Barcelona hauria estat vençuda. Com a acte de repressió se la va obligar a no créixer més enllà de les seves muralles medievals, es va destruir part del seu barri més comercial, el Born, i al seu lloc es situà una Ciutadella Militar. L'emplaçament del Parc de la Ciutadella és exactament el lloc on es va situar aquesta Ciutadella Militar, que hauria estat enderrocada als voltants de la dècada de 1870. L'Arc de Triomf, on comença el passeig de Sant Joan, suposaria la victòria sobre els enemics (els Borbons que van assetjar, bombardejar i tancar dins les seves muralles a la ciutat de Barcelona als segles XVIII i XIX), en un relat simbòlic que es traslladaria al somni de Sant

Joan, l'autor de l'Apocalipsi. Així doncs, la "Nova Jerusalem" seria, en aquest cas, Barcelona, la ciutat alliberada dels seus enemics, on "per sempre més no hi haurà ni exclosos ni maleïts" (Ap. 22:2).

Si aquesta referència té o no té relació amb la Nova Cronologia i la invenció de la Història només depèn del grau de convicció amb que s'assumeixi aquesta possibilitat. Al següent apartat es fa una darrera referència a la Piràmide de Keops, en temps de Napoleó, per a explorar el seu vincle.

La Piràmide de Keops, un objectiu de Napoleó

Havent enllaçat l'Apocalipsi amb Babilònia (El Caire) i la Piràmide de Keops a través de Barcelona -al segle XIX-, en un segle que s'hauria iniciat amb el fallit Imperi de Napoleó, França esdevindria part de l'eix d'aquest relat, a través del Meridià de París, que fins l'any 1884 hauria competit amb el Meridià de Greenwich, a tocar de Londres, per ser un punt de referència a tot el Món.

Napoleó va enviar les seves tropes fins a les piràmides, on (oficialment) hi va haver una gran batalla el dia 21 de juliol de 1798 entre els francesos i els Mamelucs, que (oficialment) governaven Egipte sota l'autoritat otomana des de l'any 1517. Així mateix, els fets podrien haver estat tergiversats, en la mesura que els mateixos Mamelucs haurien lluitat per tota Europa Occidental al servei de Napoleó i hauria pogut haver-hi un episodi alternatiu a l'oficial.

D'acord amb aquest fil, la Revolució Francesa hauria estat una revolta feta per combatre la legitimitat dubtosa de la Monarquia i l'Església a França, i el posterior (i segons com inaudit) Imperi de Napoleó hauria estat un projecte per restituir l'Imperi original, lluitant contra els Otomans al costat dels Mamelucs, que s'hi haurien aliat. Per aquest motiu, s'entendria amb uns ulls renovats per què Napoleó ocupà Bèlgica, Madrid i Egipte amb els cavallers Mamelucs, els guardians dels temples d'Egipte, tal i com narra la Història Oficial. Napoleó venceria als Exèrcits Papals, ocuparia Egipte, Palestina (on hi ha Jerusalem) i Síria, intentaria vèncer al Tsar de Rússia i acabaria vençut per les tropes liderades pel Tsar Alexandre I, a la Batalla de Leipzig, el 1813, abans de la derrota definitiva a la Batalla de Waterloo, davant la coalició dirigida pel Regne Unit, el 1815. En canvi, els Mamelucs desapareixerien oficialment amb la derrota de l'Egipte Napoleònica l'any 1811, contra el Soltà de l'Imperi Otomà, Mehmet Alí.

Napoleó (segons la Nova Cronologia) hi hauria anat per a reconstruir l'Imperi, però la Història Oficial, per esborrar-ne les traces, hauria convertit a Napoleó en un capritxós governant que s'hauria divertit llançant bombes a l'esfinx de Gizeh, i li hauria atribuït (falsament) la famosa frase: "quaranta segles ens contemplen".

Altrament, la Història Oficial diu que un rossellonès (a la Catalunya Occitana), de nom Francesc Joan Domènech Aragó (François Arago) hauria mesurat amb exactitud -en temps de Napoleó- el Meridià terrestre i, per tant, el Metre, els anys 1804-1808. D'aquesta manera, si la Piràmide de Keops s'hagués acabat aleshores tindria molt de sentit que amagui tantes referències a les grans proporcions de la Terra, incloent-hi la seva referència implícita al número Pi i al Metre, i fins i tot fent referència a la distància entre el Sol i la Terra. El tindria en la mesura que tècnicament hauria estat possible i d'aquesta manera es deixaria reflectit dins les seves proporcions el misteri

de la seva veritable simbologia, cabdal en la història de les civilitzacions humanes. Fent-ne una lectura crítica, s'entendria l'interès recent de diferents canals audiovisuals anglosaxons en difondre una explicació "extraterrestre" pel seu origen.

La Història Oficial ha situat la piràmide més excepcional de totes a l'origen de l'Antic Egipte però d'acord amb aquesta exploració (i en base amb la Nova Cronologia) la realitat seria molt més senzilla. Es tractaria de la darrera Piràmide. L'hauria pogut acabar Napoleó i estaria vinculada amb la Catalunya Occitana i el Meridià de París. El Meridià hauria pres de referència a la ciutat de Salses, la fortalesa que durant segles hauria separat als dominis francs respecte als catalans, i ho hauria fet en Francesc Joan Domènech Aragó, un rossellonès de la Catalunya Occitana. Des de París, l'any 1994, s'impulsaren els 135 medallons actuals que segueixen el Meridià a la ciutat de París, on en tots ells s'hi llegeix: "ARAGO".

Per aquest motiu, el fet que a l'església del Sant Suplici (Saint-Suplice) de París tingui al seu interior una traça el Meridià de París, estant desplaçada 100 metres, els mateixos metres que desplacen l'Hospital de la Santa Creu i la Sagrada Família de Barcelona amb l'eix entre l'església i el Monestir dedicats a Santa Eulàlia, s'hi observa una relació. Amb aquestes referències es traça una referència implícita entre París i Barcelona. Dins d'aquesta església (el Sant Suplici) es marca una traça al seu paviment que senyala un obelisc egipci, situat dins de la mateixa església.

Així doncs, el vincle entre aquest meridià, París i Egipte apareix de nou, enllaçat amb la Catalunya Occitana a través de François Arago (Francesc Joan Domènech Aragó). Però hi ha un altre vincle, a través del mecenes que va fer possible la construcció de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, que apareix a l'anàlisi del pla de Barcelona que fa referència a les proporcions de la Piràmide de Keops.

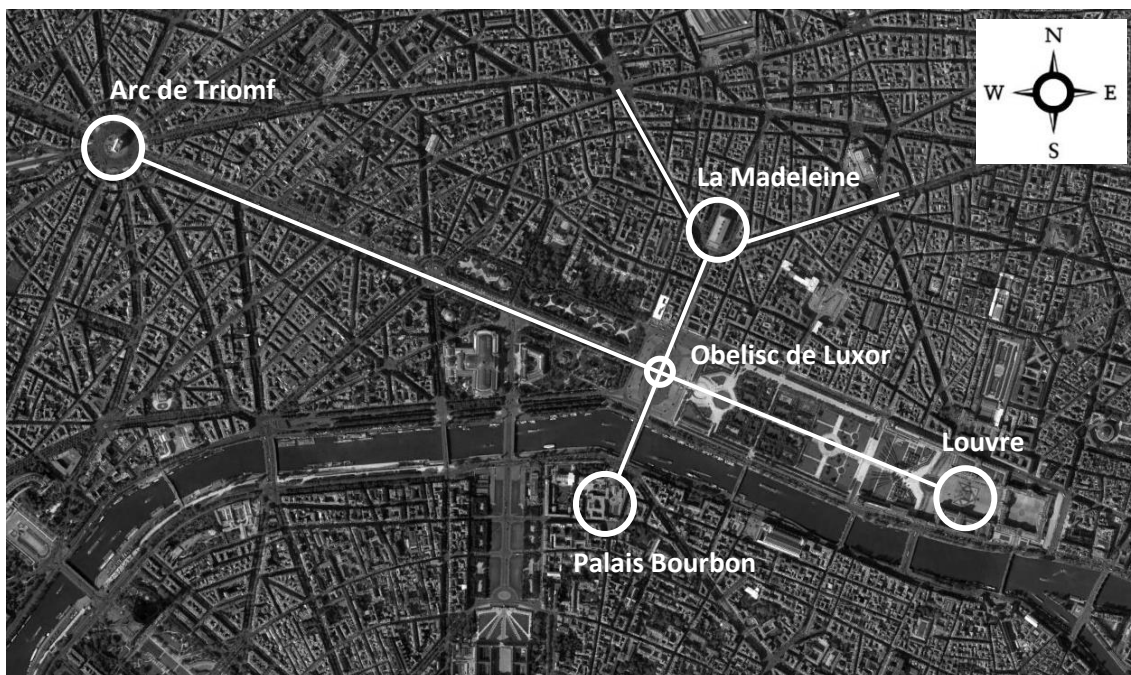
El París de Napoleó vinculat a Barcelona a través del banquer Pau Gil

Un banquer català, que hauria fet una gran fortuna a París, entregà el terreny i finançà el cost de la construcció de l'Hospital de la Santa Creu de Barcelona. Es tracta de Pau Gil i Serra (1816-1896), que fou batejat a l'església gòtica dels Sants Just i Pastor de Barcelona i fou enterrat a la monumental església de la Madeleine, a París (Serraclara Plá *et al.*, 2009). Es tracta d'una construcció situada a pocs metres de la Plaça de la Concorde presidida pel gran obelisc de Luxor (del temple faraònic de Luxor, de l'antiga Tebes, a Egipte), que arran de la Revolució Francesa hauria substituït la imatge de Lluís XVI. L'església estaria dedicada a Maria Magdalena, que apareix al costat de Crist acompanyada de personalitats històriques del temps de Napoleó. Està feta d'estil neoclàssic simulant els característics temples religiosos de l'antiga Grècia amb una gran columnata on s'hi recolzaria una coberta a dues aigües presidida per un ornamentat frontó triangular. Al seu frontó es troben uns relleus on es representa el Judici Final. Al centre es troba Crist, a la dreta l'Arcàngel Miquel i a l'esquerra Maria Magdalena.

La traça dels carrers de París on es troba l'església de la Madeleine dibuixa una "Y" com la traça que es dibuixa a l'anàlisi del pla de Barcelona, on el punt central seria, en aquest cas, l'Hospital de la Santa Creu que hauria finançat Pau Gil, mort a París i enterrat a l'església citada. La seva forma, "Y", simbolitzaria un calze. Així mateix, al seu eix principal es troba un obelisc egipci i s'acaba, en l'extrem oposat, amb el Palais Bourbon, on es troba l'Assemblea Nacional Francesa,

l'equivalent al Congrés dels Diputats de l'Estat espanyol. En aquest palau Napoleó hi feu construir una façana neoclàssica amb dotze columnes suportant un frontó representant-se a sí mateix, oferint les banderes conquerides a Austerlitz, l'any 1806, el mateix any en què feu construir l'edifici de l'església de la Madeleine. L'eix citat, just en el punt on es troba l'obelisc, es creua amb un altre eix perpendicular que es dirigeix al centre del Museu del Louvre. Es tracta, de fet, de l'eix principal de París, que des del Louvre creua l'Arc de Triomf de París fins al districte de negocis conegut com La Défense, passant per l'Avinguda dels Camps Elisis (Champs-Élysées). Per tant, els dos eixos -que formarien una creu, on en el seu creuament es trobaria un obelisc- per un costat uneixen l'església de la Madeleine amb el palau de l'Assemblea Nacional Francesa, i per l'altre l'Arc de Triomf de París (que fou ideat per Napoleó l'any 1806) amb la piràmide de vidre que dona accés al Museu del Louvre. Sota d'aquesta piràmide, segons el llibre *El Codi Da Vinci*, és on es trobaria enterrada Maria Magdalena (Brown, 2010). Així mateix, fent-ne una lectura alternativa, al Louvre no es trobaria la Maria Magdalena. Es tractaria d'una referència a la seva autoritat vinculada a França, atribuïda per Napoleó, on es vincularia Egipte amb la glòria de França a través del Meridià de París que apunta a Salses, a la Catalunya Occitana, on Maria Magdalena s'hi establí. ⁽⁵⁹⁾

Croquis 7.

Detall del pla de París actual on s'hi ressalten les traces que delimiten una creu i cinc símbols. Muntatge: Andreu Marfull-Pujadas.

Però hi ha més referències. L'eix principal, que parteix de l'Arc de Triomf i acaba a l'entrada del Museu del Louvre, apunta al Mont el Sinaí, on "Déu dona la Llei al poble hebreu provinent d'Egipte a través de Moisès". ⁽⁶⁰⁾

L'eix curt apunta a l'estret de Gibraltar, abraçant d'aquesta manera ambdós extrems de la Mar Mediterrània.

⁵⁹ Nota: Maria Magdalena fou, d'acord amb la interpretació de l'evangeli apòcrif de Maria Magdalena (no reconegut per l'Església Catòlica), a qui Jesús va revelar la seva voluntat.

⁶⁰ Nota: veure apartat: "Petra (Palestina), integrada al Regne d'Amon".

Sigui casualitat o no, el fet és que el Judici Final, Maria Magdalena i Egipte apareixen a les terres d'Europa Occidental al segle XIX, a París i a Barcelona. D'aquesta manera, d'acord amb la Nova Cronologia, al segle XIX s'haurien pogut deixar traces d'Egipte, després de l'ocupació de Napoleó, de forma explícita però també oculta en diferents traces simbòliques que hi farien referència.

Altrament, el fet que fos un banquer català establert a París qui financés el nou Hospital de la Santa Creu, d'acord amb aquesta exploració, indicaria el seu vincle amb l'estructura financera d'arrel hebrea/egípcia provinent de l'Imperi original. Aquesta reflexió podria explicar perquè el nou Hospital passaria a dir-se Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. Oficialment es diu que aquest segon nom fou una voluntat del seu mecenes, de nom Pau, que hauria volgut dos hospitals (el de la Santa Creu i el de Sant Pau) però que per raons econòmiques s'hauria convertit en un de sol, que agruparia els dos noms (Serraclara Plá *et al.*, 2009). Aquesta explicació, però, podria ocultar-ne una altra de més simbòlica. Sant Pau l'apòstol és representat amb una espasa, molt habitualment vestit com un cavaller Templar, amb la creu vermella al pit (a l'Hospital de la Santa Creu es representa amb la creu citada, una espasa i la bandera catalana). La tradició el situa a Ibèria (la Península Ibèrica, Hispània segons la Història Oficial), essent en origen un erudit jueu que hauria perseguit als Cristians, però que després de la revelació de Crist s'hauria convertit. D'aquesta manera, l'Hospital de la Santa Creu s'hauria traslladat (l'original estava a la ciutat històrica) i hauria incorporat el nom de Sant Pau l'apòstol, un seguidor de Crist d'arrel jueva que hauria abraçat el Cristianisme. Hauria pogut ésser una obra finançada per un hebreu cristianitzat. És a dir, Pau Gil.

LA MEMÒRIA DE LA CATALUNYA OCCITANA

La Catalunya Occitana dins la Història d'Europa

Abans de la concepció d'Espanya com un estat modern, que d'acord amb la Història Oficial s'hauria iniciat amb els canvis (absolutistes) imposats al segle XVIII pel Rei Felip V de Borbó, hi va haver la història d'una Corona singular. A través del Casal de Barcelona hauria ampliat els seus símbols i part de la seva memòria des de la Provença, i hauria arribat a abraçar el que es coneix com Occitània (Occitània=Occident). Occitània hauria abraçat històricament els comtats de Tolosa i de Barcelona com a seus principals, juntament amb Narbona, Carcassona i Montpeller, fins a la Provença (Marsella), que en origen s'estendria fins a l'actual Suïssa. Aquest territori és el que en aquest treball es denomina la "Catalunya Occitana".

Aquesta "corona" hauria crescut de forma particular al voltant de l'autoritat del Comte de Barcelona, la autoritat de la ciutat de Barcelona on s'hauria constituït la seva capital, altrament anomenada la "Ciutat Comtal". Oficialment, al llarg dels segles XIII i XVI s'hauria arribat a concebre com una Corona d'Estats sota l'epicentre del Principat de Catalunya, que hauria arribat a integrar diferents regions de la Mar Mediterrània. Tindria el seu punt culminant en els inicis del segle XVI, on el Comte de Barcelona i Rei d'Aragó s'hauria convertit en Rei titular de Jerusalem i Emperador titular de l'Imperi Romà, després d'haver integrat el Regne de Granada i d'haver iniciat la seva expansió per Amèrica i els oceans del Món (oficialment) al costat de Castella i Portugal. L'honor principesc de la Corona, oficialment, s'hauria constituït sobre la dignitat (catalana) del Duc de Girona, des del segle XIV (1351). De la mateixa manera, la dignitat principesca del Rei de França s'hauria edificat sobre la dignitat (provençal) del Delfinat, (oficialment) des del 1349 (en occità: Daufinat/Dalfinat, en francoprovençal: Dôfenâ, en francès: Dauphiné), també des del segle XIV. La dignitat principesca d'Astúries, referent a la Corona de Castella, (oficialment) es crearia a finals del segle XIV (1388). Aquesta dignitat fou el resultat d'un pacte entre el Duc de Lancaster (fill del Rei d'Anglaterra) i el Rei de Castella, casat amb la germana del Comte de Barcelona: el Tractat de Baiona, a l'Aquitània. En aquest pacte s'acordava que els drets de Castella i Lleó passarien al fill de Joan de Castella i Elionor d'Aragó, després de la victòria del Comte de Barcelona (i Rei d'Aragó) sobre el Rei de Castella i Lleó, Pere el Cruel (1334-1369), en un temps on (oficialment) el Conestable de Castella hauria estat el cosí del Comte de Barcelona: Alfons d'Aragó i de Foix (1332-1412). Aquitània es concep com un domini anglès fins al segle XV, però en origen hauria abraçat una entitat conjunta amb tota Occitània, fins a tocar amb la Provença (el seu propi nom fa referència a Occitània, Aquitània=Occitània). És a dir, les arrels comunes de les respectives monarquies espanyola i francesa es troben, indubtablement, al voltant de la Catalunya Occitana.

Es tracta, per tant, d'una entitat medieval, estretament vinculada en origen a les arrels occitanes i a l'àmbit mediterrani. Hauria abraçat diversos dominis a l'Occitània (Provença, Montpeller, Tolosa...), però s'hauria estès per Mallorca, Còrsega, Sardenya Sicília, Nàpols, Grècia, a l'illa de

Rodes (a través de l'Orde de Sant Joan) i fins i tot a Jerusalem (a través de l'Orde del Temple de Salomó).

La història de la Catalunya Occitana forma part de la història de l'Orde del Temple de Salomó (dels Templers) i dels cavallers de l'Orde de Sant Joan (avui coneguda com l'Orde de Malta). Sense anar més lluny, seria en la seu principal del Delfinat (Viena del Delfinat), on (oficialment) s'acordaria desmantellar l'Orde del Temple de Salomó, i que totes les seves possessions passessin a mans de l'Orde de Sant Joan (de Jerusalem), amb seu europea a Sant Geli, a 2 Km. dels Estats Pontificis d'Avinyó. El fundador de l'Orde de Sant Joan hauria estat un provençal (aleshores un domini del Comte de Barcelona), en Gerard de Sant Genís (el 1113), i la seva fundació original hauria estat impulsada per una invitació del Soldà d'Egipte (o de Babilònia, tal i com es coneixia aleshores), l'any 1048. ⁽⁶¹⁾

La seva fundació en origen hauria estat hospitalària (1048) i després militar (1113), com a resultat de la Primera Croada (1096-1099) i la conquesta (oficial) de Jerusalem per part dels Croats, on el principal exèrcit l'hauria liderat el Comte de Tolosa, el germanastre del Comte de Barcelona i de Razès, entre d'altres dignitats.

A partir d'aquest episodi els papes es quedarien a Avinyó (1306-1378/1403/1409), abans d'anar a Roma (1376/1378). El darrer Papa d'Avinyó seria un aragonès (Benet XIII) i al Papat de roma n'hi hauria hagut dos de valencians: els papes Borja, Calixt III (1455-1458) i Alexandre VI (1492-1503), amb qui s'iniciaria la Conquesta d'Amèrica (1492).

Altrament, a la Catalunya Occitana també s'hi troba part de la història original de l'Orde Benedictina. Fou a Catalunya on aquesta orde s'hi implantà de forma preferent (monestirs del Canigó, de Ripoll i de Monserrat, entre d'altres), arribant fins a la Borgonya, després d'una expansió original que es va iniciar des de les terres occitanes. El seu impulsor, (oficialment) en temps de Carlemany, fou Sant Benet d'Aniana, fill del comte i bisbe de Magalona, a tocar de Montpeller i d'Avinyó. Era per tant un visigot natural de la Septimània, terra integrant de l'Occitània que formà part dels comtes de Tolosa i de Barcelona, al llarg de l'Edat Mitjana.

Aquestes històries, paral·leles a les gestes polítiques i econòmiques dels governants i les societats, formen part d'un conjunt de transcendents realitats que han acabat diluïdes en la memòria col·lectiva, emmarcades en la complexa Història Cristiana d'Europa.

Però aquesta crònica medieval enllaça amb d'altres entitats de gran rellevància, com els Anjou, que arribarien a ser els Reis titulars de Jerusalem (abans de ser-ho el Comte de Barcelona i Rei d'Aragó), o el Priorat de Sió, una entitat reconeguda però extraoficialment vinculada a la llegenda medieval de Maria Magdalena. El vincle entre els Anjou i Barcelona és a través del Comtat de Provença, que oficialment passaria a mans del Casal dels Anjou a finals del segle XIII. El vincle amb el Priorat de Sió, en canvi, estaria relacionat amb el darrer Comte d'Anjou independent, Renat d'Anjou, per qui serví Cristòfor Colom abans de descobrir Amèrica, i que és considerat un Gran Mestre del Priorat de Sió. Més endavant se'n parla, però abans cal recuperar el fil del relat de l'autoritat del Comte de Barcelona, que a partir dels segles XIII i XIV s'estendria per la Mar Mediterrània.

⁶¹ Font: web oficial de l'Orde de Malta. En línia: [<http://www.orderofmalta.int/historia/632/historia-orden-de-malta/?lang=es>]. Consulta: novembre de 2015.

Entre els segles XII i XIII l'autoritat del Casal de Barcelona incorporava (oficialment) els dominis del Comte de Provença i del Comte de Tolosa, que li rendia vassallatge, tancant la sortida a la Mar Mediterrània al Rei de França. El seu llinatge provençal s'incorporà per via matrimonial (oficialment) al Comte Carles d'Anjou al segle XIII, abans que aquest es proposés liderar una Croada amb la intenció d'ocupar l'Imperi Romà (d'Orient). Tanmateix, justament quan la influència catalana abraçà la Provença i l'Occitània tolosina, a principis del segle XIII, va tenir lloc l'anomenada Croada Albigesa (segle XIII), una Croada de Cristians contra Cristians que va acabar forçant l'aparició de les ordes mendicants (les comunitats franciscana, clarissa, augustiniana, trinitària, mercedària...) i de l'orde dels Dominics (els Inquisidors). Aquest fou l'origen de l'Orde dels Predicadors, els principals garants de la Inquisició Papal, fundada (oficialment) a Tolosa l'any 1215, per un castellà (Domingo de Guzmán). Així mateix, en aquesta croada (oficialment) hi morí el Comte de Barcelona i Rei d'Aragó, Pere el Catòlic. Aquest episodi és presentat per la historiografia com la renúncia catalana (forçada) als dominis occitans.

Tot i la mort del Comte de Barcelona i Rei d'Aragó, amb el seu fill s'iniciava una nova etapa sota el domini del Rei Jaume I (1208-1276), tutelat per l'Orde del Temple de Salomó (els Templers). A partir d'aquest moment l'expansió catalana va estendre's per la Mar Mediterrània mentre (oficialment) s'iniciava l'assimilació de l'Occitània tolosina dins dels dominis del Rei de França. Així doncs, al llarg de l'Edat Mitjana els cavallers catalans i aragonesos van participar de l'intens pols per el control de la Mediterrània, des de Roma fins a l'Orient, també a través dels propis cavallers Templers, que fundaren la denominada Companyia Catalana d'Orient (els Almogàvers) ocupant part de Grècia i creant els Ducats d'Atenes i Neopàtria.

Oficialment, des del 1312 els cavallers de l'Orde de Sant Joan van incorporar els dominis dels Templers, i van caracteritzar a la noblesa catalana medieval. La major comunitat de Cavallers de l'Orde de Sant Joan -dins la Corona d'Aragó i dins del conjunt dels Regnes de les Espanya- fou sempre la del Gran Priorat de Catalunya. El seu principal territori de referència hauria estat, tradicionalment, les terres provençals i occitanes, amb la seva seu principal a Sant Geli (Saint-Gilles), a tocar d'Avinyó i Montpeller. Altrament, això no va impedir que dos Grans Mestres de l'Orde de Sant Joan fossin catalans, al segle XV: Antoni de Fluvià (1421-1437) i Pere Ramon Sacosta (1461-1437). De la mateixa manera, el català Jaume de la Guialtru i de Gualbes (?-1481) essent el Gran Prior de Catalunya de l'Orde de Sant Joan (1460-1481), fou el Governador Militar de l'Illa de Rodes (1453-1479), així com el Gran Refrendari i Lloctinent del Gran Mestre de l'Orde de Sant Joan (1453-1460 i 1466-1481). És a dir, fou el Conseller i Gran Refrendari dels Grans Mestres de l'Orde de Sant Joan Fra Pere Ramon Sacosta (1461-1467), Joan Baptista Orsini (1467-1476) i Pere d'Aubusson (1476-1503) (Morales-Roca, 1999).

Per tant, al segle XIII (oficialment) s'estableix una renúncia del Comte de Barcelona als poders en l'Occitània, però el cert és que la seva noblesa principal es mantindria sempre fidel a un projecte més ampli: als interessos papals, estratègics, simbòlics i militars, de l'Orde de Sant Joan i dels Templers, fins entrat el segle XVI. Aquest vincle està relacionat amb la mítica unió (oficial) entre els comtats catalans i el Regne d'Aragó, al segle XII. Però segons la Nova Cronologia, en realitat es tractaria d'un vincle amb l'Imperi Romà, que mantindria la vigència de la seva autoritat arreu, al llarg de l'Edat Mitjana, tenint la capital a Constantinoble. Per tant, segons aquest plantejament, aquesta pretesa unió amb Aragó caldria entendre-la en clau simbòlica.

Oficialment, el comte barceloní (oficialment) es va desvincular del vassallatge del rei de França al segle X, i va esdevenir l'eix de l'expansió dels dominis que acabarien integrant l'Occitània i més endavant confluïrien en la Corona d'Aragó, un cop abraçats els seus dominis amb els del Regne d'Aragó, en origen una entitat menor en territori i autoritat que l'acumulada en el Casal de Barcelona. A mitjans del segle XII (oficialment) va tenir lloc l'entrega (oficial) del Regne d'Aragó a l'autoritat del Comte de Barcelona, després que l'anterior Rei hagués deixat un testament on entregava el Regne a les Ordes de referència del Regne de Jerusalem: l'Orde del Temple de Salomó, l'Orde de Sant Joan (Baptista) de l'Hospital de Jerusalem i l'Orde del Sant Sepulcre de Jerusalem (de Jesucrist). D'aquesta manera, s'enllaçava oficialment una història on la Catalunya Occitana assumiria el seu compromís amb Jerusalem i el Cristianisme de la mà del Comte de Barcelona. Aquest episodi està relacionat amb la implantació dels Templers i els Cavallers de Sant Joan per l'Europa Occidental. La capital de l'Orde de Sant Joan a Europa fou a Sant Geli (Saint-Gilles) i el Papat d'Avinyó es situà al seu costat, ambdós en la Catalunya Occitana segons aquesta exploració.

Tot i aquest vincle explícit del Comte de Barcelona amb Jerusalem, la Història Oficial ha deixat escrita una història paral·lela, aparentment desvinculada entre sí. Indica que la voluntat del Rei d'Aragó fou incorporada al pacte d'unió amb el Comte de Barcelona, però ho atribueix a la seva devoció cristiana, i mostra l'entrega a Barcelona com un acte d'estratègia política feudal per mantenir el pols amb l'expansió de Castella.

Al comunicat del Rei Ramir d'Aragó als seus súbdits es fa referència de la donació de la seva filla i del seu regne al comte Ramon Berenguer de Barcelona, i oficialment va ser a l'any 1137⁽⁶²⁾:

És de tots conegut que jo Ramir, per la gràcia de Déu rei d'Aragó, doní la meua filla a Ramon, comte de Barcelona, juntament amb tot l'honor del meu regne. Ara també, amb lliure voluntat i forta estima de cor, vull, ordene i mane a tots els meus homes, cavallers, clergues i peons, que els castells i fortificacions i tots els altres honors els tinguen i posseesquen d'ací endavant pel mateix comte Ramon com per rei deuen tenir i posseir, i que li guarden obediència i fidelitat contínuament en totes les coses així com a rei. I per tal que contra açò res no puga ser pensat o maquinat per ningú, li done, atorgue i concedesc tot allò que m'havia reservat en aquella mateixa carta de donació que li havia fet primer, en lliurar-li la meua filla. Jo, Ramir, rei d'Aragó, li done y atorgue tot allò que he esmentat, i li ho ratifique fermament al citat Ramon, comte de Barcelona, per tal que el que ara li done i el que ja tenia ho retinga perpètuament al meu servei i fidelitat. Fou fet més amunt de Saragossa en els idus (13) de novembre, en presència de molts homes nobles del regne d'Aragó assistents a l'acte, en l'any de l'encarnació del Senyor CXXXVII^e després del mil·lenni (1137), any de l'era de mil CLXXV. Totes les coses abans esmentades les atorgue i ratifique fermament com millor les va tenir alguna vegada el meu germà Alfons (el Bataller), i perquè les tinga totes perpètuament sota la fidelitat que em deu.

Signe del rei, Alfa + Omega, Ramir.

Signe de Pons, escrivà del comte, que ho va escriure per orde del rei.

Ara bé, tot i la importància dels comtats medievals en la Història d'Europa, la Història Oficial ha acabat convertint els honors comtals en els honors menors que concedeixen els monarques, a partir de la segona meitat del segle XVI, i la Història Oficial d'Espanya ha presentat sempre al

⁶² Font: Arxiu Reial de Barcelona (Arxiu de la Corona d'Aragó). En línia: [http://www.mcu.es/archivos/MC/ACA/ExpoPatronato/p_059.htm]. Consulta: octubre de 2015.

Comtat de Barcelona com un domini del Rei d'Aragó, davant la seva societat i davant del Món sencer. Segons la Nova Cronologia, entre els segles XVI i XVII s'haurien imposat les autoritats dels monarques, no abans, davant l'autoritat de l'Emperador romà.

La força de la Història real

Hi ha traces que no es poden esborrar, perquè la Història real té força. La Catalunya Occitana forma part del conjunt de comtats que van participar del control del Regne de Jerusalem, (oficialment) juntament amb els Anjou i d'altres importants dignitats comtals europees. El títol de Rei de Jerusalem es traspassà (oficialment) l'any 1505/1506 al Comte de Barcelona (i Rei de la Corona d'Aragó) Ferran d'Aragó, més conegut com "el Catòlic", en un moment en què el Papa era valencià (Alexandre VI, Roderic Llançol i de Borja), després de la descoberta (oficial) d'Amèrica l'any 1492 i el repartiment del Món a colonitzar amb Portugal, l'any 1494 (Tordesillas). De forma excepcional, Ferran d'Aragó adquirí aquesta dignitat després de comprar els drets d'Emperador de l'Imperi Romà al seu darrer titular, Andreu Paleòleg, abans del 1502. Altrament, el Papa (valencià) nomenà, l'any 1493, al català Bernat de Boil -un monjo benedictí, de Montserrat- com a Patriarca, Arquebisbe i Vicari Apostòlic de les Índies Orientals i Occidentals. Acompanyà (oficialment) a l'Almirall Cristòfor Colom en el seu segon viatge a Amèrica, que hauria estar organitzat a Barcelona. Bernat de Boil era el Secretari del Rei Ferran d'Aragó i l'Ambaixador de la Cort davant del Rei de França. Paral·lelament, el fill del Rei Ferran, Alfons d'Aragó, nascut de la seva relació amb la catalana Aldonça Roig i d'Ivorra, fou el Patriarca de Jerusalem i el Gran Prior de l'Orde del Sant Sepulcre de Jerusalem entre els anys 1507 i 1520, essent també el Prior de l'Orde a Barcelona, mentre que l'autoritat de l'Orde de Sant Joan al Gran Priorat de Catalunya va recaure en el germanastre del Rei Ferran i als seus successors, els Comtes de Ribagorça i de Cortès, entre d'altres dignitats, com la de Ducs de Luna. Aquesta acumulació de capital religiós -i real- en mans de la monarquia, però, ja fou una realitat dècades abans, a terres catalanes. Un català barceloní acumulà, a principis de segle, les mateixes dignitats que la pròpia Monarquia. En Francesc Climent Sopera, entre els anys 1415 i 1430, fou el Gran Prior del Sant Sepulcre i el Prior de l'Orde a Barcelona, i entre els anys 1420 i 1430 fou el Patriarca de Jerusalem, essent el Bisbe de Barcelona. El seu cos està enterrat a la Catedral de Barcelona. ⁽⁶³⁾

Segons la Nova Cronologia, podria tractar-se d'una duplictat històrica, feta després d'un procés de reconstrucció del passat, per motius polítics, simbòlics i estratègics. De la mateixa manera, es podria posar en dubte la biografia del propi Ferran d'Aragó (i Isabel de Castella).

Fos com fos, aquesta espectacular acumulació d'honors al voltant del comte-rei Ferran d'Aragó, amb notable presència catalana, acabaria traslladant-se (oficialment) al seu nét Carles (l'Emperador del Sacre Imperi Romanogermànic). Però la Història Oficial d'Espanya acabaria incorporant els mèrits d'Amèrica a la Corona de Castella, que acabaria capitalitzant la glòria de la gesta de la Colonització, esborrant les autoritats catalanes, valencianes i aragoneses, deixant

⁶³ Nota: el conjunt de referències als Patriarques citats s'han extret del llibre de Francisco José Morales-Roca titulat *Prelados, abades mitrados, dignidades capitulares y caballeros de las órdenes militares habilitados por el brazo eclesiástico en las cortes del principado de Cataluña: dinastías de Trastámara y de Áustria: siglos XV y XVI (1410-1599)* (Morales-Roca, 1999). En línia: [https://books.google.es/books?id=Z_WWUarPZGsC&dq=Francisco+Jos%C3%A9+Morales+Roca&hl=ca&source=gbs_navlinks_s]. Consulta: octubre de 2015.

fins i tot al marge del seu interès l'autoritat occitana. Actualment, aquest conjunt d'honors forma part de les dignitats que recauen sobre el Rei de la Corona d'Espanya, de la família dels Borbons-Anjou.

Per aquest motiu, enmig d'una impressionant acumulació de capital simbòlic al voltant de la monarquia catalano-aragonesa, sobre la persona del Comte-Rei Ferran d'Aragó, al marge de les consideracions de la Nova Cronologia, resulta altament significatiu que la glòria i els honors de la gesta del descobriment d'Amèrica -i de la seva colonització- hagin estat apropiats per la Corona de Castella. ⁽⁶⁴⁾

Més enllà del fet que, efectivament, allà s'hi ha imposat la llengua i la cultura castellanés, el fet és que, si més no inicialment, tindria molt de sentit que aquesta autoritat, com a mínim, fos compartida amb la Corona d'Aragó. De la mateixa manera, tampoc té sentit que, amb uns dominis monàrquics que (oficialment) ocupaven mitja Itàlia, incloent-hi Milà, els Països Baixos, l'Imperi Austrohongarès i la Corona d'Aragó, el Rei deixés només en mans dels castellans la seva missió colonitzadora. No el té, en absolut, de la mateixa manera que tampoc el té que en un Regne (de Castella), on el seu Rei tenia poders absoluts, sense Corts parlamentàries amb capacitat d'influència, es prioritzessin els interessos dels castellans als del Rei (i Emperador).

D'acord amb la Nova Cronologia, la Història real hauria estat una altra molt diferent, i es podria tractar d'una història mal reescrita, fruit d'una conflictivitat mal resolta.

La Companyia de Jesús i els Ferrer

La Companyia de Jesús es fundà oficialment el 1540 i (oficialment) fou ideada per un basc, Ignasi de Loiola. Però fou a Montserrat i a Manresa (Catalunya) on el fundador de la Companyia en va rebre la inspiració. De fet, el seu finançament seria en gran mesura una obra de les dones de l'alta noblesa catalana, que serien qui li pagarien el viatge a Jerusalem (Elionor Ferrer) i els estudis a Alcalá de Henares (Isabel Ferrer), ambdues de Barcelona. Isabel Ferrer, fins i tot, l'acompanyaria a Roma i fins l'any 1546 hauria aconseguit liderar la branca femenina de la Companyia de Jesús. Tot i així, el 3 de novembre de 1546 el Papa li comunicà que passava a dependre del Bisbe diocesà (Vila Despujol, 2010:110). De forma sorprenent, en canvi, una altra dona seria (en secret) membre de la Companyia de Jesús (l'única de la Història). Entre els anys 1556 i 1573 l'Arxiduquessa d'Àustria (1535-1573) -que hauria arribat a ser Regent d'Espanya- ingressà en secret a la Companyia, des d'on impulsaria la reforma cristiana a "les Espanyes", per voluntat d'Ignasi de Loiola (Vila Despujol, 2010:120).

Joana fou (oficialment) filla de l'Emperador Carles V (1500-1558) i la mare del Rei de Portugal. La seva primera dama fou Maria Manrique de Lara i de Cardona, filla de Joanna de Cardona, parent dels Comtes de Barcelona, quan els Cardona haurien abraçat les màximes dignitats nobiliàries, militars i religioses de la Corona d'Aragó a Catalunya. De la mateixa manera, Elionor Ferrer seria una familiar seva, emparentada amb els Grans Priors de Catalunya de l'Orde de Sant Joan (o de Malta) i amb la família dels Colom de Barcelona, qui diferents autors

⁶⁴ Nota: la referència al capital simbòlic, comuna en el relat d'aquest treball de recerca, ve donada pel significat que li dóna Pierre Bourdieu (Bourdieu, 2009).

vinculen al descobridor Cristòfor Colom (Bilbeny, 2014). Isabel Ferrer seria la germana del Comanador de Barcelona (1532) i Bailio (Prior) de Mallorca de l'Orde de Sant Joan (1539-1548), Francesc Ferrer i Alzina. Elionor Ferrer seria una cosina d'Isabel, i la seva néta Elionor de Sapila i de Torrelles es casaria (1552) amb en Galzeran de Ferrer i de Colom, nét-nebot de Francesc Colom, casat amb Maria de la Cavalleria. Els pares de Galzeran serien Isabel Colom (?-1553) i Galzeran Ferrer i Marimon, el Batlle (Jutge) General de Catalunya que participà a les corts de 1520, 1537, 1542, 1547 i 1553, que era el germà de Miquel Ferrer i Marimon, Gran Prior de Catalunya de l'Orde de Sant Joan entre els anys 1537 i 1550, i també germà de Gaspar Ferrer i Marimon, Gran Prior de Catalunya de l'Orde de Sant Joan entre els anys 1552 i 1562. Sorprenentment, Jaume Ferrer de Blanes, el cosmògraf que delimità el meridià del Tractat de Tordesillas (oficialment el 1494), seria el nebot d'Elionor Ferrer, fill de Miquel Ferrer, senyor de Cabrera, i de Joana de Blanes. Aquesta informació es basa en una extensa investigació genealògica.

Tot seguit, es mostra qui foren (oficialment) Francesc Colom i Maria de la Cavalleria, els pares de Joan Cristòfor Colom i de la Cavalleria, un corsari al servei de Renat d'Anjou que hauria pogut ser el descobridor Cristòfor Colom. ⁽⁶⁵⁾

Cristòfor Colom i Joan Cristòfor Colom i de la Cavalleria, al servei de Renat d'Anjou

La tergiversació històrica del Tractat de Tordesillas té a veure amb l'estigmatització del seu protagonista d'origen, en Cristòfor Colom, i de la seva família, a qui es desposseí dels seus drets hereditaris com a Virrei de les Índies i de la que, actualment, no se'n coneix pràcticament res. No es coneix gairebé res de la seva biografia, escrita en diferents documents, molts d'ells contradictoris i publicats un cop mort el descobridor. Així mateix, el seu propi nom: Cristòfor (que vol dir "portador del Crist") és singular. Per tant, no és gens d'estranyar que diverses teories afirmen que no era genovès, sinó català, portuguès, galleg o cors. Fins i tot n'hi ha que el fan mallorquí, eivissenc o valencià. Així mateix, al llibre escrit l'any 1999 per l'heraldista Francisco José Morales-Roca, es presenta un personatge de nom Joan Cristóbal de Colom i la Cavalleria, que es correspon cronològica i biogràficament amb el personatge del descobridor. Aquest *Cristòfor Colom* era fill d'una dona d'arrels jueves (Aben Levi), de nom cristianitzat Maria de la Cavalleria, i d'un canonge religiós que arribà a ser President de la Generalitat de Catalunya (Francesc Colom), en temps de la seva rebel·lió contra el seu propi Rei, en Joan II, que serví als interessos de Pere IV de Portugal, el Gran Mestre de l'Orde d'Avís, i fou un corsari de Renat d'Anjou. ⁽⁶⁶⁾

Maria de la Cavalleria fou la neboda dels poderosos La Cavalleria. Eren d'origen jueu aragonès (Aben Levi), però aleshores estaven ja implantats a terres gironines (a Catalunya). Foren consellers reials i administradors del patrimoni reial, després d'haver-ho estat (oficialment) dels Templers aragonesos, i haurien recomanat al Rei Ferran tirar endavant el projecte de Cristòfor Colom. Els La Cavalleria s'haurien emparentat amb els Santàngel, també protagonistes oficials

⁶⁵ Nota: documentació proporcionada pel Sr. MR.

⁶⁶ Nota: Joan Cristòfor Colom i la Cavalleria (Morales-Roca, 1999). En línia: https://books.google.es/books?id=Z_WWUarPZGsC&dq=Francisco+Jos%C3%A9+Morales+Roca&hl=ca&source=gbs_navlinks_s. Consulta: octubre de 2015.

de la Descoberta d'Amèrica, i amb els comtes de Ribagorça (Serrano y Sanz, 2009). Així mateix, poc després de la "descoberta", foren sistemàticament condemnats a la foguera per la Santa Inquisició, per la seva ascendència jueva. La seva persecució fou part de l'estratègia de pressió del canvi de poders a favor de les monarquies i l'alta noblesa més ambiciosa i militaritzada, especialment poderosa a Castella i a Andalusia, resultat d'una ocupació territorial bèl·lica amb grans drets d'explotació vitalicis. ⁽⁶⁷⁾

És a dir, en la família de Joan Cristòfor Colom i de la Cavalleria es trobarien importants membres de l'Orde de Sant Joan a Catalunya, així com els administradors del patrimoni reial, després d'haver-ho estat dels Templers. Però també es trobarien les dones Isabel i Elionor Ferrer que impulsarien la fundació de la Companyia de Jesús a través d'Ignasi de Loiola, i el cosmògraf Jaume Ferrer de Blanes, qui acabaria de delimitar (oficialment l'any 1494) el meridià del repartiment del Món entre els reis de Portugal i els Reis Catòlics. Però hi ha més coincidències amb el "Descobridor". Igual que ell, el descobridor Cristòfor Colom fou un corsari al servei de Renat d'Anjou.

Renat d'Anjou, per qui lluità en Cristòfor Colom (i en Cristòfor de Colom i la Cavalleria), al segle XV hauria enllaçat de nou els comtats de Provença i de Barcelona essent el Rei titular de Jerusalem (oficialment) i el Gran Mestre del Priorat de Sió (segons fonts no reconegudes oficialment). El símbol de Renat d'Anjou era la Creu Bizantina, també coneguda com Creu de Lorena al gaudir aquest, també, de la dignitat de Duc de Lorena, un comtat en origen, entre d'altres honors europeus.

Així doncs, per resoldre al misteri que envolta a Cristòfor Colom caldria analitzar el misteri que envolta a Renat d'Anjou, que no aconseguiria que cap dels seus fills mascles el sobrevisqués. D'aquesta manera, el Rei de França faria seus, a finals del segle XV, els seus dominis. La Creu Bizantina era la Creu de l'Imperi Romà que tot just (oficialment) havia capitulat davant dels Otomans, l'any 1453, i una creu present en moltes institucions de l'Europa considerada fidel al Papa de Roma, com ara el Monestir de Santes Creus, a la Conca de Barberà, convertit en un mausoleu dels comtes de Barcelona i Reis d'Aragó medievals. Segons la Nova Cronologia, l'Imperi Romà de Bizanci seria el veritable Imperi global, d'arrels medievals, on la Roma clàssica (la Italiana) hauria estat una recreació de la realitat traslladada al passat.

Si es considera la veracitat de la Nova Cronologia, voldria dir que el mite de Jesús hauria estat molt més proper a l'oficial, i que, per tant, també ho haurien estat les Sagrades Escripures. L'Apocalipsi i les Croades serien textos que es complementarien. Aquest podria ser el motiu de fons del fet que, entre els anys 1501 i 1502, Cristòfor Colom escrigués el *Llibre de les Profecies*. Era un document de 84 fulls, dels quals s'han perdut 14, on explicava la gran envergadura del descobriment d'Amèrica a la vista dels profetes de l'Antic Testament, i alhora justificava la croada per conquerir Jerusalem. Al foli 77 hi ha una nota que hi diu "*mal féu qui furtà d'aquí aquests fulls, perquè era el millor de les profecies d'aquest llibre*". Altrament, però, una carta obre les portes a múltiples interpretacions, escrita per Cristòfor Colom a la *ama* del príncep don Joan de Castella, en què diu:

⁶⁷ Nota: el llibre *El libro verde de Aragón*, del que en parla Manuel Serrano y Sanz (Serrano y Sanz, 2009), és un llibre on es deixaria constància de la importància de la família La Cavalleria, descrivint les seves principals branques. Però seria declarat un llibre proscrit, i seria perseguit per la Santa Inquisició. Formaria part de l'anomenada "llista negra". Actualment en queden alguns exemplars, però incomplets, on s'ha ocultat pràcticament tota la traça de la seva presència al Principat de Catalunya. No se'n coneix el títol, i es diu "El libro verde" perquè el que es conserva millor té les tapes verdes.

"Jo no sóc el primer Almirall de la meua família; poseu-me, doncs, el nom que vulguin, que a la fi David, Rei sapientíssim, fou guardià d'ovelles, i després fet Rei de Jerusalem, i jo sóc servent d'aquell mateix Senyor que li posà a ell en tal estat" (Colon, 2010:25)

D'acord amb aquestes notes i la profecia que hauria anunciat, sota l'impuls del Rei de Jerusalem, en honor al Rei David, es presenta un possible Colom d'arrels jueves, com el Colom i de la Cavalleria anterior, i un vincle amb un relat profètic, com l'Apocalipsi, en el marc de la lluita oberta per recuperar el Regne de Jerusalem. Les Croades serien el seu relat de fons, que enllaçaria també amb el Comte de Barcelona. Segons la Nova Cronologia, aquestes afirmacions tindrien sentit.

De la mateixa manera, els orígens comuns dels comtes de Barcelona i del comtat original d'Anjou formen part de la història d'Occitània, de Provença i de Tolosa. Com s'ha apuntat, al seu voltant s'hi troba la història (no oficial) del Priorat de Sió, a Rennes-le-Château, al comtat de Razès, vinculat amb la Maria Magdalena merovingia, l'esposa (no oficial) de Jesús (De Sède, 1983). El comtat de Razès fou, en el seu moment, part dels dominis del comte barceloní. Ho fou del primer comte de Barcelona (Berà, 801) i del que anà a Jerusalem en motiu de la Primera Croada (Berenguer, 1096-1099), i des d'aleshores passà a ser una dignitat incorporada al Comte de Barcelona. De la mateixa manera, el Priorat de Sió, originalment una orde fundada al Mont Sió de Jerusalem l'any 1098, s'instal·là a Sicília l'any 1217, abans que aquesta fos integrada a la Corona d'Aragó liderada pel Casal de Barcelona. Aquest Priorat estava situat al mateix lloc on es creu que va tenir lloc el Sant Sopar, i va fugir (oficialment) cap a Sicília pressionada pels horrors de les Croades. Així mateix, segons la Història Oficial, amb el temps Sicília, Nàpols i les illes de Sardenya i Còrsega s'integrarien a la Corona d'Aragó, i s'hi implantarien els instruments de govern propis del Principat de Catalunya i dels Regnes d'Aragó i de València. Altrament, l'illa de Malta, que l'any 1536 seria la seu de l'Orde (militar i papal) de Sant Joan - essent des d'aleshores coneguda com l'Orde de Malta- era un comtat del Regne de Sicília, propietat del comte-rei catalano-aragonès (oficialment) des del segle XIII.

Segons la Nova Cronologia, aquesta crònica caldria entendre-la en clau simbòlica, ja que no necessàriament hauria de ser certa. Però es podria tractar de fets basats en una història real. A continuació, s'explora una possible narració que li doni cos, en el marc d'una història global.

Epíleg

D'acord amb el plantejament que enfoca aquest treball es va crear una Història Antiga, unes Sagrades Escripures i una Cronologia sobre uns fets reals traslladats en el temps, acompanyats de cròniques inventades, per a donar autoritat a un nou ordre monàrquic en franca competència per colonitzar del Món, a partir dels segles XVI-XVII. Aquesta manipulació s'hauria fet escrivint-ne una altra altament simbòlica: la de Jesús de Nazaret, que posaria en conflicte el "Llibre" que fins aleshores s'havia anat imposant: l'Antic Testament en el cas dels Cristians, La Torà en el cas dels Jueus i l'Alcorà en el cas dels Musulmans, al voltant del mite del "Salvador". D'acord amb la Nova Cronologia, amb l'Alcorà es va impulsar un Llibre Sagrat que s'intentà convertir en un projecte comú que unifiqués de nou l'Imperi, però des del Cristianisme ja havia impulsat el mite de Jesús com el símbol de la "salvació". En aquesta lluita entre la Roma "cristiana" i l'"otomana", la que s'havia implantat a Egipte, fins a Constantinoble, els Jueus haurien emergit com a defensors d'una autoritat divina anterior a Jesús. Ho feren en nom d'una tradició que fins aleshores els hi hauria conferit gran autoritat, capitalitzant bona part del coneixement i el poder al voltant d'unes estructures familiars rígides. Per aquest motiu, els Jueus convertiren a Jesús en un ensarronador, els Àrabs en un profeta però no el darrer (que seria Mahoma) i els Cristians en el Messies, el fill de Déu, traït pels sacerdots jueus i aliè a la realitat musulmana.

En cada una de les versions principals del Llibre Sagrat (al Cristianisme, a l'Islam i al Judaisme), s'espera encara l'arribada del "Salvador", el portador de la pau al Món. Els dos primers esperen el retorn de Jesús, mentre que el tercer espera encara l'arribada del Messies. Jesús (Andrònic Comnè segons la Nova Cronologia) i l'autoritat que assolí la seva llegendària memòria, fou la raó de ser de la divisió dels respectius Textos Sagrats. Tots ells traslladaren al futur la seva "solució". El seu horitzó es va escriure, temps enrere, com un missatge traslladat a les generacions futures, perquè aprenguessin a viure en pau, però deixaren escrit uns Llibres Sagrats que, tanmateix, es contradiuen entre sí.

L'anàlisi del relat apocalíptic focalitzat a Babilònia, la seva ocupació (oficial) per part dels Otomans l'any 1517 (de Babilònia-El Caire) i el cisma d'Avinyó, en una etapa que (oficialment) hauria acabat tot just 100 anys abans (el 1417), tal i com aquí s'explora, formaria part d'un mateix episodi. Es tractaria de fets relacionats, separats en el temps per ocultar-ne la traça, que representarien la primera etapa de la capitalització d'una autoritat de l'Imperi alternativa a Egipte, a les terres de la Catalunya Occitana.

L'anàlisi de les cartes portolanes de l'Edat Mitjana, on hi apareix de forma habitual el Sant Sepulcre a Palestina, reflecteix la lògica de la capitalització simbòlica d'aquestes terres en el marc de la Nova Cronologia. L'Antic Egipte abraçà oficialment el tram nord del Riu Nil i l'actual Palestina, on el Mont del Sinaí es trobaria a mig camí. Segons aquesta exploració, aquestes terres s'haurien convertit en terra de culte, en una època on tothom era conscient del seu deute i les seves arrels comunes amb l'origen, l'alfa i l'omega, que eren egípcies. Situar el

Sant Sepulcre de Crist a Palestina, dedicat a Andrònic Comnè, hauria estat el resultat d'una gesta, d'una lluita on s'hauria restablert la seva autoritat perduda després de la mort cruel de l'Emperador. Segons aquesta valoració, la seva dignitat hauria estat restablerta i hauria encoratjat al seu poble fidel, que hauria forjat les bases d'un culte fins aleshores inèdit a un Emperador. Amb el pas del temps, s'hauria convertit en el símbol d'un Cristianisme original, estretament vinculat a Egipte però situat a una terra més propera a la nova capital de l'Imperi, al Bòsfor, des d'on s'hauria estès cap a Europa i cap a Àsia.

El Sant Sepulcre podria haver estat una realitat situada a la Jerusalem palestina, en aquest cas no com una ciutat, sinó com un temple funerari, per rendir culte a l'Emperador Andrònic Comnè. D'aquesta manera, el seu culte s'hauria convertit en una icona dels sacerdots medievals que s'hauria transformat en el Temple de Salomó o el Temple del Sant Sepulcre, que vindria a ser el mateix. En el seu origen el seu significat hauria estat "la pau d'Amon per a Yoros" (on hauria mort Andrònic Comnè). Shalom-Amon donarien lloc a Salomó, i Yoros més Shalom-Amon donarien lloc a Jerusalem. Per tant, al voltant d'aquest temple, d'acord amb aquesta exploració, s'hauria originat la comunió dels Textos Sagrats que, a partir dels segles XV-XVII, haurien entrat en conflicte.

La Nova Cronologia situa els fets atribuïts a la mort de Jesús a Yoros, a tocar del Bòsfor. Aquesta exploració hi està d'acord, totalment, però presenta una hipòtesi complementària que és plausible: la construcció d'un Sant Sepulcre en honor seu com a símbol de la restitució de l'Imperi i l'autoritat del Crist a l'Emperador, a Palestina, mentre el gran Tsar-Khan continuava la seva expansió euroasiàtica. De la mateixa manera, la Nova Cronologia relaciona el Temple de Salomó (situat històricament a la Jerusalem Palestina) a Constantinoble, vinculant-lo a l'església de Santa Sofia, essent una obra construïda al segle XVI en honor al soldà Solimà el Magnífic (1494-1566) (Fomenko *et al.*, 2005k). Segons aquesta hipòtesi, els Otomans haurien seguit essent cristians, en la mesura que s'haurien erigit com a continuadors de la tradició original, fins que a partir del segle XVII haurien abraçat l'Alcorà fent-se seguidors de Mahoma, en honor al soldà Mehmet II, el conqueridor oficial de Constantinoble l'any 1453. El conjunt d'aquesta exploració tampoc entra en contradicció amb aquest plantejament, en la mesura que són compatibles. Hi podria haver una relació amb el Temple de Salomó i el soldà Solimà a l'església de Santa Sofia, però també una relació entre tots ells i el Sant Sepulcre a Palestina, al temple original on s'hi fundaria, al segle XVI, la ciutat de Jerusalem.

Així doncs, a partir dels segles XVI-XVII hi hauria hagut una ruptura amb Egipte que, al llarg del segle XIX, se s'hauria revertit deixant reflectides les seves traces a París sota l'autoritat de Napoleó. Però Napoleó seria vençut, iniciant així una ciència arqueològica que, tanmateix, centraria tots els seus esforços per documentar una Cronologia Oficial que s'hauria concebut als segles XVI-XVII, ocultant el seu veritable passat. Altrament, la ciutat de Barcelona, que hauria estat lligada a través de la Catalunya Occitana a aquesta memòria oculta, amb un passat propi també sacrificat per la Història Oficial, hauria deixat les seves traces alternatives al seu pla de referència. Transcriuria part de l'"Arbre de la Vida" de la Càbala, una senyal geomètrica amb les proporcions de la Piràmide de Keops, enllaçada amb Joan (Baptista) i Jesús (Andrònic) a través de Sant Joan i Sant Andreu. Al seu centre, hi hauria una referència a la Sagrada Família, on el mite de Maria Magdalena, tal i com s'hauria reflectit a París, en seria part del seu reflex, en nom de Santa Eulàlia.

Maria Magdalena, triplicada en tres figures (una prostituta oficial, una esposa de Jesús no oficial i una d'alternativa que hauria mort a la Provença l'any 710 després de Crist), seria en realitat part

d'una mateixa història, que hauria pogut estar vinculada als fets del segle XII-XIII, on s'hauria restablert l'Imperi després de la mort cruel de l'Emperador Andrònic Comnè. Per aquest motiu el seu culte (a Maria Magdalena) s'hauria iniciat (oficialment) a la Provença l'any 1279 dC. És a dir, el culte a Maria Magdalena que hauria començat a Provença l'any 1279, a la Santa Bauma, podria fer referència, realment, a una Maria Magdalena, esposa (o filla) d'Andrònic Comnè.

La Catalunya Occitana, que abraçaria des de la Provença fins a Barcelona, arribant amb el temps fins a València i Mallorca, hauria capitalitzat aquest episodi en temps del Rei Jaume I el Conqueridor (oficialment al segle XIII), i la seva mort podria haver donat peu al mite de Sant Jaume, o Santiago, a Galícia. Les seves referències estarien vinculades, d'acord amb aquesta exploració, amb el Comtat de Razès, on es troba l'església de Rennes-le-Château i on es creu que s'hi amaga part del mite del Priorat de Sió i la Maria Magdalena merovingia. Al seu darrere es trobarien els Templers, així com la posterior implantació de poders al voltant del Papat d'Avinyó, en uns fets que -d'acord amb aquesta exploració- haurien tingut lloc entre els segles XV i XVI, i no entre els segles XIII i XIV. De la mateixa manera, segons la Nova Cronologia, la Primera Croada faria referència a la lluita per la restitució de la dignitat de l'Emperador Andrònic Comnè, i no hauria tingut lloc a finals del segle XI, sinó al tombar del segles XII-XIII. Aquest episodi, unit al fet que a la Primera Croada hi morí el Comte de Barcelona (Berenguer Ramon II), essent també el Comte de Razès, indica que Barcelona i la Nova Cronologia estan relacionats de múltiples formes. Així mateix, el Comtat de Razès, a partir d'aquest episodi, passaria a ser una dignitat propietat del Comte de Barcelona. Segons la Història Oficial, la dignitat passaria a mans dels Comtes de Barcelona, i el senyoriu als Vescomtes d'Albí (els Trencavell) assumirien l'autoritat de Vescomtes de Razès. Sigui o no casualitat, la Història Oficial convertiria la submissió d'Occitània al Rei de França, on moriria el Comte de Barcelona i Rei d'Aragó (Pere el Catòlic), en la "Croada Albigea", fent referència, precisament, a la ciutat d'Albí, als "senyors" del Comtat de Razès. És a dir, es deixaria una traça (Albí i Razès), per apuntar al seu veritable motiu, que seria el desmantellament de la dignitat de Maria Magdalena en aquestes terres, al llarg del segle XVI.

La crònica del "Corpus de Sant", on els catalans enlairarien el Crist de la parròquia de Sant Andreu (de Palomar), unint Barcelona amb el Sant Sopar (que podria fer referència a la Primera Croada) i el Crist present a Sant Andreu, el 7 de juliol de 1640, faria referència a aquesta història, en el marc de la Nova Cronologia. ⁽⁶⁸⁾

Sant Grial es pronuncia igual que "Sang Reial" i, de la mateixa manera, Rasès, escrit al revés, s'escriu Sèsar, que d'acord amb els idiomes francès, català i occità es pronuncia igual que "Cèsar". Són dues proves més -potser són coincidències- que conviden a pensar que, potser, realment hauria existit Maria Magdalena, i s'hauria implantat a les terres de la Catalunya Occitana.

Fent anar la imaginació, (d'acord amb la informació explorada) la història que s'ofereix és la següent:

Andrònic Comnè hauria mort, però la seva dona, o la seva amant, hauria fugit. També podria tractar-se d'una neboda, tant és, però hauria estat algú important en la família dels emperadors Comnè. Una dona hauria liderat la reconstrucció de la seva dignitat, segurament des de l'Europa Occidental. Es podria tractar, realment, del mite de Maria Magdalena, però no s'hauria emparentat amb els Merovingis, ho hauria fet a la Catalunya Occitana, entre Provença

⁶⁸ Nota: veure els darrers paràgrafs de l'apartat "Babilònia (El Caire), a Barcelona" d'aquest capítol.

(Marsella) i Catalunya (Barcelona), fins i tot a Montpeller, amb els comtes, els senyors que governaven les terres en nom de l'Imperi.

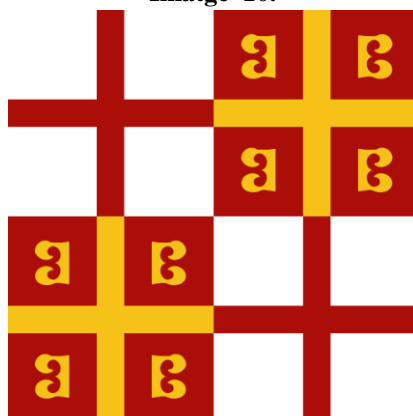
Una crònica oficial hi pot tenir relació. Una neboda d'Andrònic (néta de l'Emperador Joan II Comnè), Eudòxia Comnè (1150/1152-1203) hauria estat (oficialment) l'àvia del Rei Jaume I de Catalunya i Aragó. Al seu voltant es podria trobar, fins i tot, d'acord amb la manipulació manifesta de la Història que reflexa la Nova Cronologia, una autoritat més gran. Eudòxia Comnè seria la Senyora de Montpeller, i estaria a l'epicentre de la Catalunya Occitana.

Seguint aquest fil, a l'Imperi s'haurien liderat dos processos, un seria la recuperació del poder, que es correspondria amb la Croada de 1204, tal i com professa la Nova Cronologia. Però hi hauria pogut un segon episodi: la construcció d'un Sant Sepulcre en el seu honor, i es faria a Palestina, entre Babilònia (Egipte) i Yoros (al Bòsfor). Aquesta obra hauria estat finançada per tot l'Imperi, i es convertiria en un símbol, abans de concebre's el Crist Jesús. L'Orde del Temple de Salomó hi hauria rendit culte i protecció, així com a l'autoritat de Maria Magdalena. Al seu voltant emergirien les nissagues principals dels Anjou i els Comtes de Barcelona.

Més endavant, amb l'aparició de grans epidèmies, resultat de la migració dels pobles entre els segles XIV i XV, s'hauria iniciat la consciència de la necessitat d'una entitat hospitalària arreu del Món, mentre les ciutats s'anaven fent grans i insalubres. S'hauria impulsat la consciència política, i també la institucionalització dels diferents estaments del poder capitalitzat, l'església, els exèrcits i el comerç, iniciant la seva desvinculació amb la seva unitat fonamental: l'Imperi.

L'ocupació de Constantinoble per part dels Otomans seria el resultat d'una lluita interior, que hauria abraçat les Terres Sagrades sense renunciar a l'autoritat del Sant Sepulcre. Però a Europa Occidental aquesta usurpació seria inadmissible, ja que representaria la fi del domini dels Comnè. Oficialment, els Paleòleg, els darrers emperadors de l'Imperi Romà d'Orient, haurien estat descendents dels Comnè. Al seu escut posarien quatre "B", que voldrien dir "Basileus Basileon, Basileuon Basileuonton", és a dir: "Rei de Reis, que reina sobre els que reïnen". D'aquesta manera, es deixaria escrit, explícitament, la seva màxima autoritat en els dominis coneguts. Com a apunt a considerar, els genovesos esdevindrien els màxims aliats dels emperadors de Constantinoble, i a la bandera de Constantinoble apareixeria la seva creu vermella, sobre fons blanc. Implantarien una important colònia genovesa, al barri de Gàlata, al nord de Constantinoble, on també hi hauria venecians.

Imatge 10.

Bandera de Constantinoble, amb l'escut dels Paleòleg i la dels Genovesos, situats a la colònia de Gàlata.
(Imatge de domini públic)

Com a prova complementària de l'autoritat de l'imperi, oficialment, la defensa de Constantinoble l'any 1453 estaria en mans dels vaixells bizantins, amb 10 vaixells, però n'hi hauria 16 més, sobretot genovesos i venecians, però també d'Ancona (al centre d'Itàlia), de Catalunya i de Provença. Es calcula que a cada vaixell hi anaven 700 homes. En el marc d'aquesta Nova Cronologia, la denominació de "genovès" a Cristòfor Colom, podria venir donat, precisament, pel seu compromís amb l'Imperi, tal i com mostren els esdeveniments històrics, en una època on ser genovès hauria significat, doncs, una dignitat superior a la de ser un habitant de Gènova, implícitament vinculada amb l'Imperi Romà.

Així doncs, resultat de la derrota de Constantinoble, Europa es revelaria, i lluitaria per restablir l'Imperi, però la força dels Otomans seria molt poderosa, arribant a establir-se a terres d'Europa, fins a tocar d'Hongria i d'Itàlia, i arribant fins a "Terra Santa", Egipte. En aquest moment, es plantejaria la necessitat d'obrir-se pas a través de l'Oceà Atlàntic. Els primers en fer-ho serien els Templers de Portugal, l'Orde de Crist (oficialment iniciaren la colonització en nom de Portugal, i hauria estat una orde supervivent en la dissolució dels Templers el 1312). Però abans hauria tingut lloc l'apropiació d'Ibèria (la Península Ibèrica), per part dels nobles arrelats a la Catalunya Occitana. Després d'una intensa lluita interior, s'iniciarien les bases dels futurs regnes de Castella i de Portugal, que haurien ocupat el territori peninsular, fins arribar a Gibraltar. Aquest projecte s'hauria iniciat des de l'autoritat d'Avinyó, que hauria organitzat el territori en priorats i hauria planificat la capitalització de nous poders al seu voltant. A les seves terres s'hi hauria establert una important comunitat hebrea, una de les "dotze tribus d'Israel", i des d'allà s'hauria organitzat una nova autoritat, alternativa a Bizanci i a Terra Santa.

Paral·lelament, la lluita pel control de la Roma italiana hauria estat protagonitzada pels Anjou i els Catalans, que haurien lluitat pel control de Sicília i Nàpols, imposant la seva aliança amb les Repúbliques italianes. Però aquest procés hauria estat mancat de legitimitat fonamental, i s'hauria iniciat un allunyament respecte el projecte inicial: la restitució de l'Imperi amb l'autoritat d'Egipte. Egipte es condemnaria a l'oblit.

Amb els catalans al capdavant de la recuperació d'Ibèria, des de Catalunya, en el marc de la tradició sacerdotal i l'autoritat política, simbòlica i militar que s'hi hauria implantat, es planificaria el projecte de l'accés a Amèrica des d'Occident, en una ruta que ja hauria començat a explorar el nou Imperi Otomà. El projecte hauria estat liderat pels Templers, i Cristòfor Colom hauria estat el responsable de dur-ho a terme.

Seria un èxit, però aviat aixecaria el recel dels governants de l'interior de l'Imperi, també enemics dels Otomans. Ràpidament, Castella seria apropiada per ells, i tot seguit ho seria Portugal. Els Ducs d'Alba en serien els protagonistes, i un nou emperador, un Augsberg (Habsburg), lideraria aquesta usurpació. En primer lloc ho faria en nom d'una Orde militar, l'Orde del Toisó d'Or, però amb el temps es crearia el projecte d'un nou imperi, el Sacre Imperi Romanogermànic. És a dir, primer es constituïrien com un pacte militar entre nobles, però amb el temps es crearia el Sacre Imperi al seu voltant. En aquest procés, però, seria necessari desmantellar als Templers, i després a l'autoritat de Maria Magdalena, que seria convertida en una prostituta. Al seu rerefons es trobaria una estratègia: extreure el poder simbòlic als governants originals, des de França fins a Catalunya, passant per Anglaterra.

D'aquesta manera, amb la intenció de desmantellar l'autoritat original en aquelles terres, i fer-ne una de nova mantenint la autoritat de la Roma imperial, a Itàlia, un nou Crist -redemptor dels pecats del Món, amb una autoritat inquisitorial al servei del nou Imperi amb epicentre a

Castella- imposava un gir en la concepció de Déu. Aquest gir donà peu al Nou Testament, així com a una manipulació integral de la Història i els drets legítims acumulats.

Sota aquest punt de vista, la manipulació i tergiversació de la història medieval, al voltant dels Templers, fou obra d'un procés històric: el procés de submissió del poder del Papa al poder dels grans monarques. En aquest procés s'hauria duplicat el mite del Papa i el mite dels Emperadors romans -que haurien estat el mateix fins aleshores- i s'haurien dividit els poders simbòlic i civil, quedant-se el primer en mans del Papa (l'Església Romana) i el segon en mans de les grans monarquies.

El mite de la dissolució dels Templers no hauria estat, com diu el seu mite, a principis del segle XIV, en temps dels Estats Pontificis d'Avinyó (1305-1378), sinó al segle XVI, després del descobriment d'Amèrica, que hauria estat una obra del Papa/Emperador alternatiu als Otomans, amb el suport inicial dels monarques, fins que aquests es revoltaren i acabaren provocant la implosió de l'Imperi Cristià. Paral·lelament, les principals ordes de cavalleria foren incorporades a les monarquies, mentre que l'Orde del Temple de Salomó fou dissolta i integrada a l'Orde de Sant Joan, que fou vençuda (oficialment) a Rodes (el 1523). És a dir, fins l'any 1523 el que la Història Oficial flama cavallers de l'Orde de Sant Joan haurien estat, en realitat, Templers, i després de la seva derrota a Rodes s'haurien integrat en una nova ordre, l'Orde de Sant Joan, que es iniciaria aleshores. En aquest procés, es traslladaria la seva autoritat a les colònies d'ultramar al nou emperador, que s'hauria establert a Madrid. Posteriorment, es feu la farsa dels "plets Colombins" per amagar que els "plets" foren una apropiació d'Amèrica per part dels Habsburg. Alguns Templers es traslladarien a Anglaterra i Escòcia, i d'altres s'integrarien als Hugonots francesos. Oficialment, els Hugonots també tindrien, al segle XVI, possessions a les colònies, però serien vençuts des de França per la Santa Inquisició. De fet, fins a mitjans del segle XVI Amèrica i les demés possessions colonials serien objecte d'una lluita oberta a tots nivells, on també hi participarien els Otomans.

Aquesta narració alternativa a l'oficial es suporta amb el treball previ de la Nova Cronologia. S'explora d'acord amb aquest complement en base a nous documents i a l'anàlisi crítica de la Història europea. Aquest episodi concret es suporta amb l'atles de Guillaume Le Testu (1509-1572). Està datat a l'any 1555 i s'anomena *Cosmographie universelle, selon les navigateurs tant anciens que modernes / par Guillaume Le Testu, pillotte en la mer du Ponent, de la ville francoyse de Grâce*. En aquest atles es mostra com aquest conjunt de dignitats, sota l'observació d'una omnipresent au fènix, estan presents en tot el globus terraqüi, en un llibre d'un total de 138 fulls, on els vaixells amb la bandera castellano-aragonesa i els vaixells amb la bandera portuguesa lluiten per tots els oceans contra els vaixells otomans. ⁽⁶⁹⁾

Guillaume Le Testu fou decapitat pels espanyols -segons diu la crònica de la seva vida- per haver robat 30 tones d'or. Oficialment hauria estat un cosmògraf corsari francès, i hauria abraçat el protestantisme. Dedicaria l'Atles citat al líder dels Hugonots Gaspar de Coligny (nascut a la Borgonya). Gaspar de Coligny hauria establert diferents colònies a Amèrica, i hauria mort en la famosa Massacre del Dia de Sant Bartomeu, a París, l'any 1572, on va haver-hi un assassinat en massa dels Hugonots francesos. Per tant, es podria donar el cas, fins i tot, de que part d'aquesta persecució inquisitorial fos una lluita interior dins d'Europa per integrar les possessions d'ultramar sota l'autoritat del Catolicisme.

⁶⁹ Nota: aquesta aportació ha estat donada per en Daniel Bellò, gràcies a l'Enric Guillot (Guillot *et al.*, 2013).

Imatge 11.

Detall de l'atles de Guillaume Le Testu, titulat *Cosmographie universelle, selon les navigateurs tant anciens que modernes / par Guillaume Le Testu, pillotte en la mer du Ponent, de la ville francoyse de Grâce*. Font: Bibliothèque nationale de France. En línia: [<http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/btv1b8447838j>]. Consulta: octubre de 2015. ⁽⁷⁰⁾

Les lluites entre àrabs i cristians, tal i com es reflecteixen en aquests mapes, foren constants, i la presència de les barres vermelles i grogues (de la Corona d'Aragó) acompanyades de castells i lleons s'estendrien des d'Amèrica fins a Oceania, juntament amb una nombrosa presència de la bandera portuguesa, sovint acompanyada de la creu vermella de l'Orde de Crist (d'arrel templera). També s'hi troben nombrosos sols i llunes, castells i símbols de la Flor de lis, la icona simbòlica de l'Alt Egipte, la terra dels principals temples funeraris dels antics faraons/emperadors, però també el símbol de les monarquies europees, sobretot la francesa, i del Priorat de Sió.

A la següent imatge es mostra un reflex d'aquesta lluita, oculta de la història oficial.

⁷⁰ Nota: imatge de domini públic si s'utilitza per treballs d'investigació sense finalitats comercials. En línia: [<http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/btv1b8447838j>]. Consulta: novembre de 2015.

Imatge 12.

Detall de l'atles de Guillaume Le Testu. Font: Bibliothèque nationale de France. En línia: [http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/btv1b8447838j]. Consulta: octubre de 2015. ⁽⁷¹⁾

Altrament, la irreconciliable submissió de la noblesa i les ordes de cavalleria als interessos dels grans monarques acabaria generant el clima propici per impulsar les grans històries de les nacions-estat d'Europa, que ens han arribat fins a dia d'avui. D'aquesta manera, el poder militar passà d'estar dirigit i tutelat pel Papa/Emperador a estar-ho al servei dels grans monarques, donant cos a les grans estructures estatals que acabarien confluint en l'actual escenari polític del Món sencer actual.

Com a resultat d'un canvi de rols en el poder establert al llarg del segle XVI, després d'una intensa activitat militar, diplomàtica, inquisitorial i religiosa, s'iniciarien diferents recreacions històriques, com ara el trasllat mil anys enrere del veritable Jesús, que hauria estat convertit en un ideal de la nova Església Catòlica, amb vocació Universal. S'hauria convertit en la punta de llança per a crear altres icones noves, a mida del poder establert, els Sants Cristians, així com mites polítics. Es crearien les llegendes de Carles Martell i de Don Pelayo, i s'hauria convertit a l'Islam en l'objecte d'una llegendària lluita, que hauria justificat els dominis de les noves entitats monàrquiques victorioses.

Maria Magdalena havia estat vençuda, però no les pretensions dels Reis d'Anglaterra i de França. Els seus poders s'haurien estructurat després d'una forta lluita, on la Catalunya Occitana hauria estat integrada als respectius dominis de França i Castella. Hauria estat dividida entre Occitània i Catalunya, que hauria passat a formar part, juntament amb els dominis de l'anomenada Corona d'Aragó, a l'autoritat dels Habsburg. Així mateix, després d'una primera etapa de gran desgast material i moral, es pactaria una pau. El Tractat de Londres de 1604, entre Anglaterra i els Habsburg, amb una França intervinguda pels Mèdici i els Borbó catòlics, seria el seu reflex en la Història Oficial. Segons aquesta aproximació, durant la primera meitat del segle XVII es va pactar una pau entre les pretensions de França, d'Anglaterra i de Castella i Portugal, liderada pels sacerdots, que permetria establir una Cronologia que legitimés el nou poder, mentre Roma no renunciava a capitalitzar la seva autoritat a tota Europa.

⁷¹ Nota: imatge de domini públic si s'utilitza per treballs d'investigació sense finalitats comercials. En línia: [http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/btv1b8447838j]. Consulta: novembre de 2015.

Però la realitat va ser una altra. Només es va tractar d'una pausa, en la qual s'hauria imposat una Història Oficial i unes Sagrades Escripures allunyades de l'Islam i el poble Jueu. Van aparèixer els tres grans blocs de les principals religions monoteistes del Món. Després de la pausa, amb els monarques de nou acumulant poder i riqueses, la lluita continuaria. L'anomenada Guerra de Successió Espanyola, entre els anys 1705 i 1715, seria el desenllaç final, i el Tractat d'Utrecht (1713) el seu principal conseqüència, que representaria la definitiva renúncia a l'Imperi. Només Napoleó, i després Hitler, s'haurien proposat quelcom similar.

En aquest procés, la Companyia de Jesús hauria imposat la seva autoritat en nom de l'Església, després d'haver impulsat el projecte del trasllat de poders al nou Cristianisme i a l'Església de la Roma italiana. Aquesta iniciativa s'hauria iniciat des de Catalunya, amb el suport de França i Portugal, per impulsar la reforma de l'església a Castella i als nous dominis colonials, i catalanitzar les nocives conseqüències de la Santa Inquisició. A canvi, Castella i Portugal esdevindrien els garants d'aquest ideal, que es proposaria garantir l'evangelització cristiana de les colònies, repartint-se els territoris al Tractat de Tordesillas, que no hauria tingut lloc el 1494, sinó a la segona meitat del segle XVI. Jaume Ferrer de Blanes, parent de les dones Ferrer que haurien impulsat a la Companyia de Jesús des de Barcelona, en seria l'artífex. Un cop Castella i Portugal es desvincularen (Tractat de Lisboa, 1668), es manipulà el Tractat, es traslladà al passat i es convertí en un instrument de legitimació del poder absolut a les colònies repartides entre ambdós Imperis. Després d'aquest episodi, s'inicia la manipulació i l'esborrat dels Colom i els Ferrer, que fins llavors haurien acumulat gran autoritat.

S'imposaria una nova Cronologia Oficial a mida d'un poder concedit pel Papa, que renunciaria al control polític i militar, però no al control simbòlic, on la seva principal obra seria la Bíblia, i les seves institucions més poderoses la Santa Inquisició i la Companyia de Jesús. Sense una autoritat simbòlica seria impossible concebre una restitució integral de l'Imperi original en nom d'un Cristianisme Apostòlic seguidor de Jesús, d'acord amb la Paraula de Déu transcrita al Nou Testament, que passaria a deixar en segon terme la Llei de Moisès.

Però en el curs de la imposició d'aquest projecte s'haurien sacrificat grans obres, grans idees, i bona part de les elits de poder amb interessos a Europa hauria reaccionat. Com a resultat, allò que havia estat destinat a ser un gran Imperi en nom d'una nova autoritat Augusta, els Augsburg (altrament dits els Habsburg) hauria fracassat. D'aquesta manera, s'hauria iniciat una competència altament conflictiva entre les principals nacions d'Europa. Aquesta lluita hauria permès colonitzar mig Món, però a costa de protagonitzar les majors Guerres de la Humanitat - fins al segle XX- i esclavitzar, fins a extrems immorals, a grans societats humanes.

Al llarg dels segles XVI-XX, al voltant de les lluites pel control territorial -d'un Imperi en procés de dissolució- s'haurien creat grans llegendes en el marc d'una Cronologia artificial constituïda per a legitimar un nou ordre mundial.

Segons aquesta exposició, el Priorat de Sió podria ser una organització dirigida a preservar la memòria perduda de les arrels de Jesús, de la seva ascendència i la seva descendència real, i podria haver-se integrat tant al Vaticà com a la Companyia de Jesús, o en diferents ordres secretes. Si la Nova Cronologia tingués raó, i si Maria Magdalena hagués existit en el marc que s'explora, tindria sentit que així fos. Conèixer i custodiar aquesta realitat els donaria autoritat davant d'altres poders fàctics, mentre els mantindria atents a la necessitat de reconstruir tot allò que s'hauria allunyat de la seva vocació original: edificar una civilització humana que unís a tots

els pobles del Món. O dit d'una altra manera: evitar que la profecia de l'Apocalipsi de la humanitat es compleixi.

Apunt final

El conjunt d'aquest treball està basat en un conjunt d'hipòtesis, que es recolzen amb documentació real i s'exploren fent de marc conceptual a la Nova Cronologia impulsada per Anatoly T. Fomenko.

Segons es desprèn als resultats obtinguts, les conclusions d'aquest treball de recerca entren en franca contradicció amb el relat oficial de la Història. Fent-ho, també entren en franca contradicció amb la concepció del món actual, en referència a la raó de ser del repartiment del poder i del control material i simbòlic que el fa efectiu. Efectivament, és un desafiament, però no pretén ser-ho. L'objectiu d'aquest treball és motivar la reconstrucció del passat, venent les barreres d'un passat on es projecten el conjunt de mites, símbols i referències que alimenten bona part dels problemes que s'han acumulat als darrers segles. Per això cal conèixer una mica la Història, i tenir molta, molta curiositat per comprendre-la a fons. Només així, aportant valor a la memòria viscuda, és com l'evolució té realment sentit.

Hauríem de diferenciar entre l'acte i aquell que el comet, entre el pecat i el pecador, odiar i condemnar el pecat sentint alhora compassió pel pecador.

(Todorov, 2009:27)

Bibliografia

- BILBENY, J. (2014). *Brevíssima Relació de la Destrucció de la Història*. Barcelona: Libbooks.
- BOLÒS i MASCLANS, J. (1980). *Com veieren els Països Catalans alguns viatgers del segle XVI. Episodis de la Història*. Barcelona: Rafael Dalmau, Ed.
- BOURDIEU, P. (2009). *La eficacia simbólica. Religión y política*. Buenos Aires: Editorial Biblos.
- BORISOVICH *et al.* (1995). *Introduction to Differential and Algebraic Topology*. Kluwer Academic Publishers.
- BROWN, D. (2010). *El Código Da Vinci*. Edició original en anglès de l'any 2003, titulada *The Da Vinci Code*. Barcelona: Planeta.
- CABEZA DE VACA, A. N. (1969). *Nafragios y comentarios*. Madrid: Taurus.
- CLAPÉS i CORBERA, J. (1984). *Fulles històriques de Sant Andreu de Palomar*. 9 Volums. Segona edició, la primera és de 1931. Barcelona: Grup d'andreuencs.
- COLON, H. (2010). *La Historia del Almirante Don Cristóbal Colón*. Primera edició del 1932, sobre un llibre publicat originalment al segle XVI. Madrid: Maxtor.
- DANTÍ I RIU, J. (2002). *El Consell de Cent de la ciutat de Barcelona (1249-1714)*. Col. *Episodis de la Història*. Barcelona: Rafael Dalmau.
- DE ACOSTA, J. (1962). *Historia natural y moral de las Indias*. México: Fondo de Cultura Económica.
- DE LAS CASAS, B. (1967). *Apología*. Madrid: Nacional.
- (2013). *Brevísima relación de la destrucción de las Indias*. Primera edició de l'any 1552. Madrid: Cátedra (Grupo Anaya, S.A.).
- DE SÈDE, G. (1973). *El oro de Rennes. O la vida insólita de Bérenger Saunière, párroco de Rennes-le-Chatéau (con la colaboración de Sophie de Sède)*. Edició original de 1967, en francès, titulada *L'OR DE RENNES OU LA VIE INSOLITE DE BÉRENGER SAUNIÈRE*. Esplugas de Llobregat (Barcelona): Plaza & Janés, S.A.
- DURÁN, D. (1967). *Historia de las Indias de Nueva España e Islas de la Tierra Firme*. México: Porrúa.
- DE TROYES, C. (1999). *El Cuento del Grial*. Madrid: Alianza Editorial.
- DURÁN, D. (1967). *Historia de las Indias de Nueva España e Islas de la Tierra Firme*. México: Porrúa.
- FOMENKO, A. T. (2014). *La rivoluzione della Nuova Cronologia. Intervista ad Anatolij Fomenko*. En línia: [http://www.chronologia.org/it/article/ratto_2014016.html]. Consulta: octubre de 2015.

FOMENKO, A. T. *et* NOSOVSKIY G. V. (2005a). *History: Fiction or Science?. NUMBERS AGAINST LIES, Vol 1*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005b). *History: Fiction or Science?. ANTIQUITY IS MIDDLE AGES. Vol 2, Book 1*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005c). *History: Fiction or Science?. WE CHANGE DATES – EVERYTHING CHANGES. Vol 2, Book 2*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005d). *History: Fiction or Science?. STARS TESTIFY. Vol 3, Book 1*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005e). *History: Fiction or Science?. CELESTIAL CALENDAR OF THE ANCIENTS. Vol 3, Book 2*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005f). *History: Fiction or Science?. NEW CHRONOLOGY OF RUSSIA. Vol 4, Book 1*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005g). *History: Fiction or Science?. THE MIRACLE OF RUSSIAN HISTORY. Vol 4, Book 2*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005h). *History: Fiction or Science?. EMPIRE. Vol 5, Book 1*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005i). *History: Fiction or Science?. HEYDAY OF THE TSARDOM. Vol 5, Book 2*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005j). *History: Fiction or Science?. BIBLICAL RUSSIA. Vol 6, Book 1*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005k). *History: Fiction or Science?. THE SETTLEMENT OF AMERICA BY RUSSIA-HORDE. Vol 6, Book 2*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005l). *History: Fiction or Science?. SEVEN WONDERS OF THE WORLD. Vol 6, Book 3*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005m). *History: Fiction or Science?. WESTERN MYTH. Vol 7, Book 1*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2005n). *History: Fiction or Science?. RUSSIAN ROOTS OF THE "ANCIENT" LATIN. Vol 7, Book 2*. Bellevue, Washington: Delamere Resources LLC.

---- (2006). *CHRISTIANIZATION OF RUSSIA. Heathendom and Christianity. Christianization of the Empire. Konstantin the Great – Dmitry Donskoy. The Battle of Kulikovo in the Bible. Sergius of Radonezh – the creator of fire arms. Dating of carpet from Baye*. Moscou: Publishing house Moscow, AST.

(2008a). *FORGOTTEN JERUSALEM. (Istanbul in the light of New Chronology)*. Moscou: Publishing house Moscow, AST.

---- (2008b). *CHRIST AND RUSSIA in the eyes of the "ancient" Greeks*. Moscou: Publishing house Moscow, AST.

- (2009). *CONQUEST OF AMERICA by Ermak-Cortes and rebellion of the Reformation through the eyes of the "ancient" Greeks*. Moscou: Publishing house Moscow, AST.
- (2011a). *FOUNDATION OF ROME. Beginning of Horde Russia. After Christ. The Trojan war*. Moscou: Publishing house Moscow, AST, Astrel.
- (2011b). *WHAT SHAKESPEARE ACTUALLY WROTE ABOUT. From Hamlet — Christ to King Lear — Ivan the Terrible*. Moscou: Publishing house Moscow, AST.
- (2012). *HOW IT WAS IN REALITY*. Moscou: Publishing house Moscow, AST.
- FOMENKO, A. T., FOMENKO, T. N., KRAWCEWICZ, W.Z. et NOSOVSKY, G. V. (2004). *MYSTERIES OF EGYPTIAN ZODÍACS. And other Riddles of Ancient History. A guide to dating ancient astronomical data*. New Chronology Publications.
- GARCÍA, I. (2013). *Traducción comentada de El Corán*. Bogotá: autoedició.
- GUILLOT, E. et BILBENY, J. (2012). *Descoberta i conquesta catalana d'Amèrica*. Barcelona: LIBROOKS BARCELONA.
- JAUME I, (2008). *Llibre dels fets de Jaume el Conqueridor. Versió en català modern de Josep Maria Pujol*. Palma: Editorial Moll.
- MARFULL, A. (2013). *Causa catalana. Apuntes y comas*. Barcelona: Ómicron.
- MARTINES, L. (2013). *Un tiempo de guerra. Una historia alternativa de Europa 1450-1700*. Barcelona: Planeta.
- MENDIETA, G. (1971). *Historia eclesiástica indiana*. México: Porrúa.
- MESTRE i GODES, J., et MANENT, R. (2001). *Monestirs de Catalunya*. Barcelona: Edicions 62.
- MOTOLINÍA, T. (1969). *Historia de los indios de la Nueva España*. México: Porrúa.
- MORE, T. (2009). *Utopia*. Primera edició de l'any 1516. Vic: Papers amb Accent.
- MORALES-ROCA, F. J. (1983). *Próceres habilitados en las Cortes del Principado de Cataluña, Siglo XVII (1599-1971). Tomo I*. Madrid: Hidalguía.
- (1999). *Prelados, abades mitrados, dignidades capitulares y caballeros de las órdenes militares habilitados por el brazo eclesiástico en las cortes del principado de Cataluña: dinastías de Trastámara y de Áustria: siglos XV y XVI (1410-1599)*. Madrid: Ediciones Hidalguía. En línia:
[\[https://books.google.es/books?id=Z_WWUarPZGsC&dq=Francisco+Jos%C3%A9+Morales+Roca&hl=ca&source=gbs_navlinks_s\]](https://books.google.es/books?id=Z_WWUarPZGsC&dq=Francisco+Jos%C3%A9+Morales+Roca&hl=ca&source=gbs_navlinks_s). Consulta l'octubre de 2015.
- MOTOLINÍA, T. (1969). *Historia de los indios de la Nueva España*. México: Porrúa.
- MOTOLINÍA, T. (1969). *Historia de los indios de la Nueva España*. México: Porrúa.
- MUSQUERA, X. (2007). *Un viaje por la historia de los templarios en España*. Madrid: Ediciones Nowtilus.

- PUJADES I BATALLER (2007). *Les Cartes Portolanes. La representació medieval d'una mar solcada*. Barcelona: LUNWERG EDITORES.
- RESTALL, M. et FERNÁNDEZ-ARMESTO, F. (2013). *Los conquistadores: una breve introducción*. Madrid: Alianza Editorial.
- SANS I TRAVÉ, J.M. (2010). *El Monestir de Santa Maria de Vallbona. Història, Monaquisme i Art*. Lleida: Pagès Editors.
- SERRACLARA PLA, M. T. et MARTÍ AYXELÁ, M. (2009). *Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. Història, Arquitectura, Art*. Saragossa: Fundació Privada Hospital de la Santa Creu i Sant Pau.
- SERRANO Y SANZ (2009). *El linaje hebraico de La Caballería, según el "Libro Verde de Aragón" y otros documentos*. Alicante: Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes. En línia: [<http://www.cervantesvirtual.com/obra/el-linaje-hebraico-de-la-caballera-segn-el-libro-verde-de-aragon-y-otros-documentos-0/>]. Consulta: octubre de 2015.
- SIDERA i PLANA, J. et al. (2000). *El Nou Testament*. Setzena edició. Barcelona: Editorial Claret.
- SPINOZA, B. (2001). *Ética demostrada según el orden geométrico*. Edició original de 1677. Madrid: Alianza Editorial.
- (2012). *Tratado teológico-político*. Edició original en llatí, de 1670, titulada *Tractatus theologico-politicus*. Madrid: Alianza Editorial.
- TODOROV, T. (2009). *La memoria, ¿un remedio contra el mal?*. Barcelona: ATMARCADIA SL.
- (2010). *La conquista de América*. Primera edició de l'any 1982. México D.F.: Siglo XXI.
- TOVAR, J. (1972). *Manuscrit Tovar: Orígenes et croyances des Indiens du Mexique*. Graz: Akademische Druck und Verlagsanstalt.
- VILA DESPUJOL, I. (2010). *La Compañía de Jesús en Barcelona en el siglo XXI. El Colegio de Nuestra Señora de Belén*. Burgos: INSTITUTUM HISTORICUM SOCIETATIS IESU.